

www.e-rara.ch

[Primum volumen]

In Plutarchi moralia, annotationes interpretis

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [\[Link\]](#)

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [\[Link\]](#)

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [\[Link\]](#)

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [\[Link\]](#)

IN PLVTARCHI MORALIA, ANNOTATIONES interpretis.

IN LIB. DE LIBERIS EDVCANDIS.

VNC libellum contuli cum Francisci Fabricij uiri doctissimi atque diligentissimi optima editione. quanto cum fructu. uel annotationes ostendent.

Obseruet Lector, priore numero paginam, alitero uersum notari.

2. 19. Regunculos.) Pro βασιδέας βασιδέας legi, rationem Grammaticam Fabriciana editione comprobante. Et quidem apud Plutarchum initio Agesilai, ubi eadem historia Dorice refertur, βασιδέας legitur. Ego regunculos quam regulos malui uertere, quia reguli uox aliud quam regem pumilionem significat.
3. 13. Sanè beatus.) οὐδὲν μὲν οὐκ ἔστιν ἀποφάναι legi Fabricius: sed nostra lectio nihilo uidetur deterior, quæ etiā est in scripto codice Episcopiano nostro, & eodem recidit.
3. 27. Labore magno.) Fabricius legit τῶν, fidem codicis manu scripti secutus, quam & noster codex scriptus comprobabat lectionem, ad sensum nihil admodum interest: nisi quis mecum cogitet, τῶν ratione sui etymi non admodū facere ad curuandū.
4. 15. Cū mores ipsi.) Fabricianus codex hec, ut & a, libi, castigatior. Ego tamen legi, legendumq; autumo: καὶ γὰρ τὸ ἡ-
λος, ἡλος ἐστὶν ἀποφάναι. quod monui propter eos, qui nostra cum Græcis comparabunt.
5. 37. Instituenda bonis.) Sic ab initio uerti. Sed scio-
lus pro puercia (quod Horatius etiam usurpauit,) puercia posue-
rat, uersu corrupto. Versus hic in Phocylideis hodie non exstat, ut
& alius in libello de ratione audiendi adductus, aliq; aliās. Est
autem utriusque, et fortasse sic rectè legitur:

Παιδὶ δ' ἐν ἰσότητι καὶ ἀδελφότητι καὶ ὁμοφροσύνη.

6. 26. Pedamenta.) Sic uerti τὰς χαράκας. non enim τὰς, sed τὰς legēdum est. Quippe Eustathius in primum Vliſſeæ librum docet feminino genere usurpandam uocem, cum pedamentum, id est palum significat, quo in solum defixo uitis nititur. & Iliad. 2. citat prouerbialē uersum,

Ἐμπότῃν κεν ὃ χάραξ ἴλιον ἀμύνειλον.

Idemq; est apud Pollucem disertē præceptum. 1. 10. Fabricius quoq; τὰς legit in uetusto libro.

9. 20. Gorgia, nisi fallor.) Extat locus apud Platonem in Gorgia, sed querit Polus. Stilponis dictum Simplicius, aut certē simile eius, refert in Categoriis, ad opposita priuatiuē. Ἐν τῷ ἀμύνει δὲ τὰς φέρεται.

11. 30. Medium tenere.) Hæc olim sic annotaueram. Si à uoce μέσῳ incipias, omnino esse uidetur uersus senarius: et metrum habet fortē trochaici pars octonarij. Hoc, ut putarem, fecit uox ἐμμελὲς αἶα, quæ uidebatur sita μετρίῳ τῷ ποίῳ, itaq; legit etiam Fabricius. Sed ubi scriptum codicem (fuit enim ad me aliquanto post quā hæc scripsissem missus) eum ergo ubi consului, ἐμμελὲς in eo exaratum uidi, ita quidem perspicuē, ut appareret correctoris manu librarij scripturam in extrema uoce correctam: planēq; eam lectionem amplector.

13. 24. Colligere secundum.) Locus uidetur Fabricio non iniuria mutilus. In scripto ultimæ litteræ correctoris sunt, ac lacunula trium uel quatuor uerborum capax. Ego relinquo suum cuiq; diuinandi acumen, quā mea inculcare satius duxi. Locus Platonis qui mox citatur, est in fine septimi de republica.

14. 36. Ut & cum exultant.) κατὰ δὲ τὸν ποίῳ διαφραζόμεθα, τὰς ἐμπότῃν ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖν. Sic omnino uerba hæc sunt distinguenda. Vbi, inquit, læticia sese efferent, increpationibus incutiendus ijs erit pudor. Fabricius aliam lectionem annotauit, quæ mihi tam bene atq; hæc uix uidetur cohæsurā κατὰ δὲ τὸν ποίῳ ἐμπότῃν ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖν. Est & hæc in nostro scripto. Et legitur ποιεῖν superne annotato λωσ. Meant

sententiam docti, puto, probabunt.

15. 11. Animo elanguescente deficiunt.) *Ὅς ἀπαυ-
δῶντες ἐκκίνητοι*, malè erat impressum *ἐκκίνητοι*, itaq; semper
iudicavi legendum ut correxi, ad stipulante Fabricio ex Codice ue-
teri. *ἐκκίνηται* uox est, quæ apud Platonem quoq; excidere institui-
to, deficere, & elanguescere significat. Et D. Paulus hoc sensu
eam cap. 9. ad Rom. & 1. Cor. 13. usurpauit, aliq; aliàs, nosse
frequenter.

16. 34. Euripidem.) Stobæus sermon. 19. citat ex Euri-
pidis Protefilao.

18. 2. Imitari sectariq;) *μιμῶσαι ἢ ἡγεῖσθαι*. Sanè
quid *ἡγεῖσθαι* sit, non ignoro: quid *ἡγεῖσθαι* faciat, sic satis uideo. quid au-
tem hæc possit significare *ἡγεῖσθαι*, dicat qui nouit. Suffridus
ueritè imitari atq; discerpere. Fabricius noster, circumrodere. ego
quid horum sit *ἡγεῖσθαι*, aut qui huc quadret non uideo. suspicor
legendum *παρῃσῖν*, uestigia sectari. In narratione de Antigono
et Theocrito, inest mendum. uide β. *συμπόσιον*. cap. 1. & Ma-
crobium 7. Saturnal. 3.

20. 17. Magistrorum aliquando institutioni.) Le-
go hæc *παρὰ ἀγῶνιν ἀννηστίαν* sicut emendat Fabricius. legebatur
enim *παρὰ γῶνιν*, quæ tamen ipsa quoq; utcumq; lectio uidetur sta-
re posse, ut *παρὰ γῶνιν* sit dehortatio à uitio siue deductio, quam
tamen adolescentes auersentur. In scripto legitur *παρὰ γῶνιν*, &
super *παρὰ* est *προς* rubrica annotatum. Vnde Fabriciana lectio
iuiuari potest, quam secutus sum.

22. 9. Nuptas prostituant.) legebatur *πρὸς ἡγεῖσθαι*
quod retineri non incommode poterat. quidam (inquit,) adulato-
rum, scortum pro sua ipsius uxore (scilicet qui huc usq; gratifica-
tus uellet uideri, ut ei etiam suæ uxoris copiam faceret) deducit.
Sed Fabricius & noster scriptus habent *ἡγεῖσθαι* *πρὸς ἡγεῖσθαι*: quod
amplexus sum. talis fuit abbas, qui suam uxorem Mæcenati pro-
stituit, ut noster in Erotico ostendit. in fine libri Eurydices Epi-
grammate *ἀφ' ὧν* legit Fabricius: Ego cum scripto *ἐν ὧν*, qui à
uoce

uoce *μῦθος* uersum inchoat, ut sententia sit, desiderium suum *Mus* fuisse bene cognitum.

IN LIBELLVM DE AVDIENDIS

Poëtis.

Quia nuper hunc libellū et conuertimus in sermonem Latinū, & quæ usum fuit, annotauimus: ad eam editionem in præsentia Lectorē remitto. inueniet & locorum quorundam explicationem, & citatorum ē Poëta indicationem, & emendationis nostræ rationem redditam.

24. 29. M. Sedate.) Luscinius, qui olim hunc libellum in Latinam traduxit linguam, Sedape habet. ut uideatur *Σέδαπ* legisse. Verū ego Aldino codice usum eum, neq; instructum magis quam me puto fuisse manu exaratis codicibus. sed profecto in manuscripto nostro *Σέδαπ* luculenter legitur.

24. 37. Serio dicta.) pro *ἀριστα* quod in meis annotationibus ostenderam mihi displicere, *ἀλυστα* scriptus liber perspicue habet. idq; sequor.

25. 24. Subiit in præsentia.) Hunc locum pridem non iniuria mutilum esse suspicatus fueram. Sic autem legendum est *πρὸς τὸν ἐπὶ τῷ πρῶτῳ σὺ γὰρ παρὰ μὲν τὰ πρῶτα ἀπορρίπτει, καὶ λαβὼν τὰ ὀπίσθια διέλεξε, καὶ*, &c. integratio hæc codici scripto nostro debetur. idem *πρῶτος* rectè habet.

26. 35. Atq; admisceamus.) *κατὰ μὲν νόμους* semper dixi legendum esse, non *κατὰ μὲν νόμους*, in quod hæc uox incuria librariorum erat deflexa. Codex scriptus ueram retinuit lectionē.

28. 19. Lynce uersipellior.) Ad marginē reperi notatū pro *λυγγὺς* legi *σφριγγὺς*, quod sanè est planius.

32. 2. Et eā imitari pulcrè.) Legendū est ex fide scripti et sententiā dictante. *ὃ γὰρ ὅτι τὰ ὅσα καὶ λέγει, καὶ μιμῶσαι καλῶς.*

42. 32. Succensebat enim.) *Ζῆλος γὰρ οἱ νεύει*, ita uersus requirit ratio. Aristoteles etiam (quod in prioribus annotationibus memoria mihi nō sugesserat) hunc uersum citat, lib. rhetor. ad Theod. secundo: ubi tamē *νεύει* legitur. Sed & infra uer-

sus de Phœnice citantur, quorum etiam in libro de discrimine amīci & adulatoris meminit, qui hodie desunt post Iliad. 1, 457.

50. 20. Quovis verbo percellitur.) In Græco φιλῆ πεινῶνται. Annotavi me legere ἐπισημαίνω. In libello (ut hoc addam) περὶ τοῦ ἀναγνῶν, dictum hoc ad Heraclitum autorem refertur, & pro πεινῶνται legitur nō minus absurdē, παρὰ τὴν ἀλήθειαν. Ego in mea sententia persisto, quod usu uocabuli eam ratio confirmari. Sic enim Plutarchus infra de uirtute muliebri, de Eryxone concubitum Laarcho, sed simulatē, offerēte. ὅτι οὗ τὰ αὐτὰ πρὸς ἰδοῦν τῷ Λααρχῷ, καὶ παρὰ τὰ αὐτῶν ἀναγνῶντας πρὸς τὸν φίλον φησὶ οὕτως. possem etiam asserre plura, nisi & rem satis manifestam cogitarem, & alibi etiam aliquid annotassem huc pertinens. Hæc allato codice manuscripto delere nolui: inueni tamen in eo super illam mendosam uocem à correctore adscriptum ἐπισημαίνω. & πρὸς οὐκ ἐμὴν scriptum, quod monueram mihi probari, non aut.

60. 15. Hac illac transfigi.) μετασφύζω in hac ego lectione desidero, nihil tamen cūm codicem scriptum conferrem, in eo ad marginem obseruauī appositam aliam scripturam μετασφύζω, quod annotatu dignum duxi.

65. 19. Qui nascitur.) Hos uersus aliter uertit Tullius sub finem primæ Tusculanæ, & ex Euripidea Cressphonte docet sumtos. Exstant & apud Stobæum sermone 118. Porro annotationes in libellum de Homero exstant seorsim excusæ, ut nihil attineat eas huc interpolare. Itaq; satis erit quædam delibasse: dum illas locupletiores & castigatiores damus.

68. 31. Non carens grauitate) ἀσύνετος legitur in omnibus impressis, quod nemo credet uerum esse. scriptus habet ἀσύνετος. lego itaq; ἀσύνετος.

72. 12. Quod non semper.) Sic semper putauī legendum, & γὰρ ἀδ., itaq; expressum est in scripto.

IN LIB. DE RATIONE AUDIENDI.

156. 8. Simul & optimam.) τὸ χρηστότατον, id quod inferi Plutarchus, satis ostendit dresse aliquid: ut si scriptum fuisset

τὸ χρηστὰς τε καὶ βλαβερῶτας, aut aliquid tale. In conuiuiis septem sapientum non longè ab initio hoc ipsum narratur, τὸ πονηρῶτας ἐβίλοντα καὶ χρηστὰς ἀποπείμει. Memoriae proditum est Aesopum idem de lingua iudicium tulisse. nam & cum optimas & cum pessimas carnes iussus ab hero emeret, linguas emisse. Post scripta hæc inueni in scripto codice ἰμὲ καὶ φωνότατον. Et ἰμὲ μίμει, non ἀποπείμει.

156. 26. Naturam componat.) κατὰ φύσιν τὸν φύσιν. Verbum hoc quā sit mendosum, minimè dubito. Luscinius interpret: totum habitum immutet. nescio sanè quos codices, aut potius quas coniecturas secutus. Sed quā uitum mihi fuerit eum sequi, iudicabunt Græcorum cum Latinis conferendorum periti. Credo κατὰ φύσιν scriptum fuisse ab autore. nisi (inquit meo iudicio) purgetur anima ipsius. translatione minimè incommoda. post inueni scriptum habere κατὰ φύσιν. quod indico, quod ex v fieri potuit solertia librarij. uox quidem ea satis quadrat.

160. 31. Quavis oratione percelli.) Vox à sensu & instituto alienissima hîc erat παρὰ νόμον. supra ostendi, cur ita, uti ego uerti, sit legendum, ἐπὶ νόμον.

162. 15. Mel meditantes flauum.) ξανθὸν μέλι μινδύμει. Carmen est Simonidis. quod nescio an casu potius quàm industria etiam metricè extulit Luscinius. flauum mel conficientes. esse autem Simonidis carmen, didici ex Plutarchi libello de sentiendo profectu ad uirtutem. Cæterum in scripto annotatum est pro ἐμνοῦσαι in hac ipsa periodo ἐμῖσαι. et paulo post pro ἀφασιν, ἀφασιν λέγει. quæ profecto sunt meliora et magis huc quadrantia uocabula. ideo ea in uertendo sum amplexus. aliquanto post ἀντίδοτον τοῖς, malim legere πᾶν.

164. 16. De infiniti sectione.) περὶ τῆς τῶν ἀρίστων τοῦ. Iniiciunt (ait interpret) uel optimo cuiq; orationis membro questionem hanc, &c. Hoc an sit ἀρίστων τοῦ, aut cur ita uisum interpreti, non assequor. ipse non uerear legere, τῶν ἀρίστων τοῦ, ut ἀρίστων sit τὸ ἀσπερον, nā facultas cōtinui deinceps diuidi

di nunquam re ipsa completur. quod ex Aristotele notum est. γ. φουσῶν. & l. primæ Philosophiæ. Itaq; ἀπορίων τοῦ ἐστὶν con-
tinui infinita sectio. Quid quod scriptum deprehendi habere ἀπορίων. De Vlysse aut locus est Odys. p. 222. Sed Melantibij sunt ver-
ba, non procorum. ἡ μὲν οὖν autem non est proprium nomen, sed eū
qui purē in pectore nato periclitetur designat. & idem refertur
proximē sequente libello, prope finem. Paulo post ἐπὶ τῷ ἀπὸ τοῦ
ἐπὶ τῷ ἀπὸ τοῦ sensus docuit legere. sed ita habet etiam scriptus.

164. 35. Nutus, & vultu.) ἡ γὰρ ὁρμή. hoc quid sit. lego
ὁρμή. adstipulatur scriptus, in quo etiā τὸ ὁρμή et δὴ ὁρμή re-
ctius legitur, quā in impressis mutilo sensu participia. nescio an
pro ἀπορίας non sit ponendum ἀπορίας. sed tolerabilia mouere
nolui.

167. 17. Inter echinopodas uelut.) ὡς αὖ ἐχινόπο-
δας. Apud Athenæum extat lib. 3. ἀναπορίων uersus in-
teger.

ὡς αὖ ἐχινόποδας, ἡ γὰρ ὁρμή τῶν ὀνυχίων

φουσῶν ποῦται, quicunq; is fuit, libuit prima producta ponere.
qui patrocinio ipsius Aristotelis uti potest, ita scribentis libro sa-
pientie quinto, capite quarto. φουσῶν δὲ λέγεται ἡ μὲν πένον ὁ
τῶν φουσῶν ἐννοεῖται. ὁ δὲ ἐστὶν ἐπὶ τῶν ποδῶν λέγεται. Habet ex-
go & pentametrum. Atq; ita hoc distichon etiam refertur in li-
bello de fraterno amore, & in symposiacis. lib. 1. quæst. 4. hic
in scripto erat ὁ δὲ absq; ἡ γὰρ, sed in margine ἐννοεῖται illitum. In-
frā in libello de fraterno amore in te. tu est ἐννοεῖται, uitiosa lectio
in margine. Sed & sequens periodus est manca, quanquam satis
interim perspicua. fortassis apud ἀναπορίων deest δὴ ὁρμή, aut illi

Plato emen-
datur.

quid tale scriptū ὁρμή in margine ut fiat ἀπορίων. Locus Plato-
nis est quinto de rep. pagina penultim. ubi p. μετὰ τὸν ποῦται male legi-
tur μετὰ τὸν ποῦται. In libello de amici et adulatoris discrimine (41.
b) μετὰ τὸν ποῦται legi. Mox pro αὐτὸς legi αὐτὸς, scriptū secutus. et ra-
tionē indidit ἀναπορίων pro ἀναπορίων ample. us sum, cū pagi-
næ huius priore parte ἀναπορίων p. elocutione esset etiā posita.

163. 16. Sessio autem non insolens.) Καθάρτα ἀπο-
φες. Scriptus annotat in margine ἀβυσσος, quod significat mol-
liciei expertem sessionem, & magis uidetur concinnum.

171. 15. Initiatum.) Κατηργήμενος legi, ex scripto. κα-
ταργήμενος enim non perinde quadrat. & πρὸς τὰς μαθήσεις
mendosum est. πρῶται scriptus habet perspicuè. Legi etiam πο-
σθὲν τὰς ἀρχὰς articulo ex scripto reposito, & singulari
ob περιώμενον posito.

172. 4. Philosophia excidit.) Ἐπεσοῦντα δι' ἀναι-
δείαν. Lego ἑπεσοῦντα, qui deterritus laboribus prius phi-
losophiæ excidit studio conatuq; eius assequendæ, quàm ullum
dignum toleratarum ærumnarum tulerit fructum idem mendum
notauimus in πείσων ἀγωγῇ. Sed hic etiam scriptus nobis suffra-
gatur.

174. 9. Rectè audire.) In Græco est, ἀρχὴ τοῦ καλῶς
βίοναι τὸ καλῶς ἀνοῦσαι νομίσαντες. & scio sensu non inepto
ita legi posse. nempe initium rectè uiuendi esse, ut malè si audias,
id est reprehendere merito tuo, id æquo animo feras. Sed ego id
huc quadrare non puto. Et καλῶς ἀνδρῶν scripsisse Plutarchum
iudico, ut qui libelli summā usumq; in fine repeteret. Initium rectè
uiuendi uult (opinor) esse, ut rectè ac nostra cum utilitate audia-
mus eos, qui ad uitam formandam nos doctrina instituunt. καλῶς
ἀνδρῶν fol. 33. ult. hoc ipso libello ita dicitur, ut est apud Latinos
malè audire sed aliud profecto est malè audire, quàm iustas repre-
hensiones æquo animo ferre. Quid multis? Hic quoq; meam sen-
tentiam scriptus liber citra ullam obscuritatem confirmat: unde
& δὲ inseri potest post & ἀλῆ.

IN LIBELLVM DE DISCRI- mine adulatoris & amici.

Initio. Philopappus amantem aui significat. Sed esse cogno-
mentum ex eo liquet, quod infra seorsim repetitur. Itemq; in cap.
ultimo libri primi Symposiacōn. Platonis locus est quinto de Legi

bus, & quod de ueritate citatur paulò antecedit, in prima eius libri pagina.

176. 28. Vt Euenus.) Sic & pagina ultima Platonicae quaestionum. In salubribus praeceptis Prodicò adscribitur. sed talia occurrunt multa.

177. 20. Verba eorum referunt.) Sic interpretor uerba ἀνεμύνησθε τὸν αἶνα. Vt ille Terentianus, Quidquid dicunt, laudo, &c. notus est enim locus. Mox uersu 36. Vmbra metiri ut coenae.) Sic & Erasmus. Locus est obscurus utcumque, sed probabile est parasitos ut in tempore ad prandia occurrerent, dimetiendis umbris eorum horas & articulos exquisuisse: quomodo nunc horologia obseruantur.

178. 26. Difficulter deprehenditur.) Sanè impressi habent ἀνοχέως ἐστὶ. Sed neutiquam praetereunda est alia lectio, annotata in scripti libri margine, ἀνοφύετος. quae mihi concinnior etiam atque recepta uidetur.

182. 25. Non impetus.) Impetum melius legeretur. & minus etiam ambiguum.

185. 30. Aut polium.) Versus est Nicandri Theriacis. 64.

186. 31. Cum rex Charilaus.) Χαρίλαον. χαρίλαον forte, ut in Lycurgo. uide quae ibi annotaui. Sic infra etiam ἀπὸ 187. 139. In Laconicis 161. legitur χαρίλαον, quarto casu.

189. 1. Suilla cute crassa.) φοβία πᾶχᾶν. quid sit φοβία, nolo hic disputare: satis & hinc & ex libello de cohibenda ira liquet, capistrum esse quo uterentur qui fistula canerent. Marস্য inuentum ibi ex poëta quodam dicitur. φοβίαν Eurastibus & alij ferè scribunt. Sed quadret sanè. Scriptus non hoc, sed φοβία habet, quae uox cutē suis significat, εἰν Scutaut. Iudicet docti an nō optime in hebetem ac rudem competat: & utrā malint lectionem sequi. in margine habetur φοβία, quae uox est etiam paulò antè. & profectò quiduis potius quàm insulam significat, quam huc interpres ingesserat. quid autem sit de Cyprio illo,

illo, & ἰνὸς μένος, mihi sanè non est evidens. Idem liber βού-
 αυς habet in margine quidem, in textu μετόμενος. Amplius.

189. 34. Mediocre in ciuitate.) τὰ μέγα φούγεσι
 των πόλεων. hoc secutus sum, quanquam πολέμιον scriptus noster
 haberet. Notus est uersiculus & arrogantiam & ignauiam, ac
 tam summa cum odio, quam infima cum abiectiōe coniuncta ui-
 tuperans. Πάντα μέσοισιν ἀρεστά, μέσος βίω ἐν πόλει εἶναι.

190. Quòd si quis.) Ἄνδρες lego, ex sententia.

191. 1. Propones.) ἐκτάττοντα legi, ac ita est in scripto
 nostro, perspicuè uerum. nam ἐκτάττον τὰς uitiosum est, ipsiq;
 Erasmo imposuerat. Quod postea de Megabyxo refert, ut & in
 libello de Animi tranquillitate, Plinius 35. 10. ad ipsum Alexan-
 drum Magnum refert.

194. 17. Atrociatq; supplicia exercentem.) τυμ-
 παύοντος καὶ τελευτῶτος. De priore annotauimus ad Dionem
 Plutarchi aliquid. Posterius mihi suspectum est mendi. in scripto
 est τελευτῶτος. Erasmus uertit, Vestigalibus oneranti populum.

196. 27. Ne Biantis quidem.) Alij alijs, noster sub
 initium conuicij septem sapientum Thaleti tribuit.

197. 29. Tamen in minoribus.) Habent nostri λοι-
 πὰ λαβὼν. Scriptus μικρά, quod magis placuit.

199. 33. Non probos.) τῇ ᾧ πορνείᾳ. Sic legitur etiam
 apud Stobæum λόγῳ 18. adducentem hæc ex Erechtheo Euripi-
 dea. pro τῇ ᾧ legi σιγῇ, est in margine libri manuscripti annota-
 tum, quod nescire harum rerum diligentes nolui. nam quod ibi-
 dem pro ἀποσινοῦται monemur alibi legi ἐξελκύεσσι, non mouet
 me. & probabile est esse γλώσσημα.

201. 1. Publici contra ius non scriptum delicti.)
 ἀποκαγγλίας. sic & scriptus cum apostropho ad præpositio-
 nem. Vox mihi est ignota, & pro simplici ἀπαγγελία accipio. de
 qua uide Harpocratonem, Suidam ac Pollucem cap. 1. lib. 8.

202. 7. Aut si non persuadeat.) αὐτὸς δὲ μὴ πείθῃ, lego.
 πείθῃ scribitur: sed mendo se. Erasmus uertit: Si non patietur ille.

Verum Græci sic non loquuntur. Sed meam correctionem à iudicio perfectam, scriptus liber inspectus certā reddidit. Idem (ut obiter studiosos iuuenem.) senarium peruertit, cuius sententia est. Verum amicū sociū se sanis amici consilijs atq; institutis præbere, non uitiosis item.

13. Ut enim aliquando conscijs.) In Græco impressum est, ἡ δὲ γὰρ τῷ σωεὶ δέχεται. Scriptus habet, ἡ δὲ γὰρ τὸ. Ego senium sectatus sum. Et legi, ἡ δὲ γὰρ πρὸς τῷ σω.

203. Excitante.) * κρυφίς δὲ λόγος. Locus mihi uidetur esse mutilatus.

205. 31. Parum ingenuum est.) ὥσπερ ἀπειροβίητος. hanc lectionem secutus Erasmus, nescio quem libertinum comicum excogitauit. in scripto est ὑπερλοβίητος, Et supernè notationem ἀπειροβίητος, quod in uertendo secutus sum. Notum est quomodo uetus comœdia libertatem dignos publicè notandi in licentiam maledicentiæ detorsit. de qua re hîc commentari non uacat. Vide Horatium in epistola ad Augustum, Et de arte Poëtica ad Pisones, atq; alibi ne alios huc citem. Quid Erasmus secutus sit quod κρυφίς incrustationem testoriam uertit, aut quid legerit, non sum sollicitus. Græca enim plana sunt.

208. 21. Malè etiam Antiphon.) Oratorem intellige Atheniensem, cuius uitam Plutarchus scribens, hanc historiam recitat.

209. 16. Funem molestarum soluit curarum.) λυόντι τὸ τῶν δυσφρόνων σχοινίων ἡγεὶ μεμνῶν. Dubium non erat mihi, quin legendum esset σχοινίων μεμνῶν, Et sic postea in scripto reperi. Est aut̃ unū amara curarum eluere efficax, Flaccus 4. Od. 12 Sed utrum Lydius Deus λόδιος, an potius λόσιος scribendum sit, ut est apud alios, Et infra in septem sapientum conuicio, nescio certè etymo uerba uidentur quadrare, Et codex adstipulatur. Pausanias in Bœoticis aliam adfert causam, cur Bæchus Lydius dicatur, quā omitto. Scriptus codex meæ lectioni cū subscriberet, eā tenui, uitiosa omiſsa. Idē hîc quidē λυόντι habet.

211. 34. Platonis ad Dionem.) Exstat hoc in quarta Platonis epistola.

215. 9. Corrigere Speusippum.) τὸ βίβλιν τὸν Σπευσίππου. Sic emendandum erat è scripto. In Homérico δὲ ἐνὸς reposui ex ipso autore, multo quàm δ' ἄλλος sit ἐμφανέστερον. Ilia. δ'. 234. Scriptus quoq; rectè habet. Erasmus locū peruerit. De Phœnicis consilio, uide quæ annotaui ad lib. de Audiendis poetis.

216. 34. Vlysses in Scyrijs.) καὶ ὁ ἐν τοῖς Σκυρίοις Ὁδυσσεύς. Erasmus uix scio quid secutus uertit. In tragœdia, cui titulus Domini. legit nimirum σκυρίαι, littera s neglecta. Cæterum ita notum est delituisse Scyri inter regias puellas Achillem de treclatione belli Iliaci, ut mirer id Erasmo in mentem uenire uel primo intuitu huius loci non potuisse, si quidem ipsius codex habuit σκυρίαι, præsertim cum in libello de Audiendis poetis etiam hi ipsi uersus ponantur, in Scyro desidentis Achillis nominatim facta mentione. Vbi tamen pro παρασκευάζων legitur ἀποσβέννους. Vt ex tempore citandis dictis fiducia memoriæ aliquando docti in syllabis errant. ἀποσβέννους quidem est ἐμψυχνότατον, & (ut puto) genuinum eius loci. Qui autem hîc Scyrij citantur à Plutarcho, tragœdia Euripidis, memini eam alicubi apud Stobæum citari Σκυρίαι. Idem Erasmus supra Charijs nomen proprium fecerat, cum sit χαρὶς uox adiectiua notissima. Sed & μνημονίων ἀμαρτία hîc notâ. Non enim Agamemno, sed Minerva Diomedæ Tydæum patrem exprobrat uersu qui hîc citatur. Ex Ilia. i. 800. Sed Agamemno in eandem cum sententiâ increpat in ἑπαινοῦσθαι, Ilia. d. 372. 399. mox in sententiâ Thyrididis pro ὡδὶ μυρίοις legi ἐνὶ μυρίοις, ratione perspicua. Ad stipulatur scriptus.

219. 32. In puniendis autem delictis.) ἐν αἰ ταῖς κολλούσαις. Hoc uocabulum Græcum non est. κολλούσαι tamen legere malui, quàm κολλούσαι, quod uidetur incidisse Erasmo, qui cobibendis peccatis uertit. certè prior pars, in qua τὸ ἀδελφείδαι

est, καὶ οὖν habet. hic repræhensio requiritur, non tamen dissimulabo, καὶ οὖν me postmodò in scripto reperisse, sicut & id, quod coniectura ductus posueram sub libri finem κατὰ τὸν οὖν ab uerbo αἰοῦν. nam κατὰ τὸν οὖν nihil credo significat, in hac quidem lingua

IN LIBELLVM, QVOMODO
quis se ad virtutem profice-
re sentiat.

PRincipium uidebatur non integrum, & Luscinius pro ἐν μὲν ἀρχαίαν legisse ἢ μακρὰ μίαν, alio etiam priore ἢ posito. Certè nominatiuus nullus, neq; nomen aderat, qui cum οὖν cohaeret: & interrogatiuè prima periodus legenda uidebatur, Quidditas quia nebulas nobis offuderat corrector, à particula οὖν libri auspicatus, cum & in Aldino, & in scripto (utrumq; autem eodem accepi tempore.) τίς rectè legatur. Obiter monendum duxi, πρὸς τὸν οὖν, de qua hec agitur, à Tullio progressionem ad uirtutem appellari. Sic enim ad Varronem in Academicis scribit: In qua quod inchoatum est, neq; perfectum, progressio quædam ad uirtutem appellatur. Medio ergo loco inter bonitatem naturæ est & uirtutem, ut apud nostrum rectè dicitur 2. Sympos. 3. Ipsum uerbum πρὸς τὸν οὖν uerbo procedere exprimere uoluisse idem Cicero uidetur lib. 3. de Finibus: Qui processit aliquantulum ad uirtutis adiutum, nihilominus in miseria est, quàm ille qui nihil processit. è Stoicorum sententia.

221. 20. Non enim aliquis sapiens.) Menda huius loci sententiam obscurauerant. Legendum est, & γὰρ ἰν ἐν κατὰ, & c. μεταβέδοι αὖ. Quæ lectio scripti codicis præsidio munitur, & quam res ipsa confirmat. Nam disputatio est contra Stoicos, medium inter perfectam stulticiam & absolutam sapientiam nullum relinquentes, sic satis confusa.

122. 11. Applicandus.) πρὸς τὸν οὖν Othonarius Trochæius, nisi si πρὸς τὸν οὖν senarij iambici finis est, reliqua integer Senarius, quod non puto. Proverbium est scitissimæ sententiæ.

222. 37. Qui è profundo attolluntur.) $\alpha\omega\pi\sigma\theta\iota\kappa\epsilon\beta\upsilon$
 600. Luscinus: Haud aliter atq; si liquoris aliquid decedat è dolio.
 Videtur legisse $\pi\iota\beta\upsilon$, nescio quos secutus codices, aut quas ratio-
 nes (tamen si quàm misere is hunc librum uerterit, non est cuiquam
 uolenti iudicare obscurum) certè nostrum malo, habetq; ita etiam
 scriptus. Qui subito ex profundo attolluntur, ut fit in fluctib; mari-
 nis, ij moram motus supputare non possunt, & quod $\alpha\omega\alpha\varphi\epsilon\sigma\sigma\iota$
 $\mu\epsilon\upsilon\sigma\iota$ pro $\alpha\omega\alpha\varphi\epsilon\sigma\sigma\iota\mu\epsilon\upsilon\omega$ legimus, idem approbat. Idem $\epsilon\pi\iota\sigma\kappa\omicron-$
 $\pi\alpha\tau\omicron$, nos optatum accepimus. & paulo antè ad $\epsilon\gamma\gamma\iota\upsilon\sigma\iota\beta\upsilon\omega$
 annotat legi $\pi\sigma\sigma\gamma\iota\upsilon\sigma\iota\beta\upsilon\omega$. Locus est ualdè concisus. In Ora-
 culo Cirræorum $\pi\omicron\lambda\epsilon\mu\epsilon\upsilon$ pro $\pi\omicron\lambda\epsilon\mu\epsilon\upsilon\varsigma$ ex scripto. & in compa-
 ratione calami $\iota\kappa\tau\iota\varsigma\upsilon\tau\alpha\iota$ ex eodem recepi quod decrat. & $\gamma\iota\upsilon\upsilon-$
 $\tau\alpha\iota$ pro $\gamma\iota\upsilon\upsilon\tau\omicron$ idem. Videtur autem alludere ad poeticum ali-
 quod dictum.

228. 5. Sophocles aiebat.) Hunc locum facillè nunc e-
 mendo, cùm quidem uellem etiam in pluribus idem à me fieri uel
 per occupationes, uel tam iustis de causis posse. Sic ergo legi uolo:
 Sophocles aiebat, se primam animi ludiq; gratia grandiloquenti-
 um Aeschylî imitationem: deinde eius in apparatu condensationem
 atq; artificij industriam: tertio denum nunc loco ad id dictionis ge-
 nus se transulisse, quod ad formandos mores aptissimum, eaq; de
 causa esset optimum. pro $\pi\iota\kappa\epsilon\upsilon$ autem legi $\pi\upsilon\upsilon\upsilon\upsilon$ iam pridem,
 itaq; etiam habet scriptus.

229. 6. Tacet ictus.) $\delta\omega\epsilon\lambda\lambda\upsilon\gamma\omega\varsigma$. supra de aud. poet. è
 $\pi\lambda\lambda\upsilon\gamma\omega\varsigma$, ictus. alibi autè locui in Plutarcho mericis esse media quæ
 passiuè, & contra passiuam quæ actiuè significant, $\delta\iota\sigma\lambda\omicron\varphi\epsilon\upsilon\varsigma$, $\sigma\epsilon-$
 $\sigma\kappa\iota\varsigma$: cum $\pi\epsilon\lambda\lambda\upsilon\gamma\omega\varsigma$ conueniunt, itaq; nihil muto: cum hic ipse lo-
 cus cum canonem confirmet. & idem docent cū alij Græci Gram-
 matici, tum Eustathius, Iliad. x. 497.

232. 12. Lingua iam torpet.) Sapphicum uersum emen-
 dauit ex Oda ipsa, ut extat apud Dionysium $\omega\sigma\iota\upsilon\psi\varsigma$.

235. 28. Aquarum prouentum.) Scripsi haud dubiè
 $\alpha\pi\upsilon\alpha\upsilon\mu$, $\epsilon\phi\upsilon\omega\upsilon$, Sed fortasse librarius quid rei apua esse igno-

rans, q pro p mihi excidisse putauit. Hoc annoto, ut æquanimi-
tatis & aduersum me, & erga librarios adhibendæ leuiorem di-
ligentem commonefaciam in fine libelli Periodus erat manca, &
legendum *διότι* putabam, quod inde in scripti margine inuen-
tum, secutus teneo. Polycteti dictum hoc etiam lib. 2. cap. 3. Sym-
posiacaon refertur.

IN LIB. DE CAPIENDA EX inimicis vtilitate.

Initio libri *ἀρτί* mihi ualde suspectū est. Nam & uox est poë-
tica. Et si administranda rep. abstinuit Pulcer, cur dicit cum pu-
blice prodesse in isto uitæ statu, cur uersanti in rep. ait de inimi-
cis commentandum? Itaq; in uersione illud *ἀρτί* secutus non sum.
πᾶσι. Græco more scriptus habet.

243. 2. Vtilitatis.) *ὀυχαργίας*. sic omnino scriptus, nam
ὀυχαργία hoc quidem loco est canis in balneo.

245. 12. Proprium ei.) *ἰδιον αὐτοῦ* cur non legas, id quod
sententia loci dicat, potius quàm *ἑαυτοῦ* non enim professio ma-
trucidium Adrasto, sed Alcæoni imputatur Eriphyles cedens ma-
tris. res notissima legentibus poëtas & eorum interpretes, idemq;
est in libro de Audiēdis poëtis. *ὑπόθεσις* porro scribi debere pro
Craso, notissimum, utrobique ad stipulatur scriptus liber: in quo eti-
am est *ἐν Ἀλκίνοος*. cum *ἐν* deesset, isq; defectus totum locum
uitiaret nisi fortassis marito in uxoris funere flere uitio dari po-
tuit. Tum *προφῶρον* ibidem est, *προφῶρον* sermo Græcus respuit
hoc loco. *προφῶρον* contra aptissimum est. utuntur & alij, & ipse
Homerus Iliad. B. 251. *καὶ σφιν ὀνείδισα τε προφῶρεϊ*.

26. Sed non minus vtilitatis.) *ἐν ἰατρῷ ἢ ἐτίπον*.
legit *ἐν ἰατρῷ ἢ ἐτίπον* Erasmus, ut mihi quoq; non primo sic
legendum uideatur, & sic est in scripto rubrica superne annota-
tum: ubi *ἐπὶ τῶν νόσων* similiter super *καὶ τῶν ἀνδρῶν* allitum.
Paulo post quod Antistheni dictum adscribitur, ad finem libelli de
adulatore. & in libello *πρὶν γενέσθαι* adscribitur Diogeni, Cy-
nico & ipsi.

246. 4. Iasonem Theſſalum.) *βιοσαλον. Προμηθεα*
Prometheum hunc à Plutarcho dici nix credo. cum & alij, &
Cicero 3. de Natura deorum Iasonem uocent Pheræum.

247. 11. Erudiere.) *lege, Ademptis erudiuerunt.*

248. 27. Quam in amicitijs.) *Μάλλον ἢ ἐν ταῖς. ἢ de*
meo inserui. Quis enim non uidet de fuisse? certe maioris est ani-
mi inimico, quàm amico benefacere.

IN LIB. DE MULTITVDINE

amicorum.

PRincipium libelli suntum est à Platonis dialogo, qui nomē ha-
bet à Menone illo ipso. Quod de amici umbra sub initium è
Menandro dicitur, plenius in libello de fratrum amore citatur. Eni-
pedoclea & quæ è poëta citantur de Ophelta, nō eram nescius,
metrica esse. Sed hæc prosa oratione malui uti.

253. 33. Pythiam.) *πυθίας.* Pythias hic uocatur à Cicero-
ne (summo codicum consensu.) lib. de Officijs tertio, quo loco isto-
rum amicitia usus exponitur. tamen in impressis, & in scripto
etiam *πυθίας* est, quod nolui dissimulare. Cæterum Luscinus su-
perius ὑψιπύδης πρὸς ἑμὸν uerterat puellam, perinceptè ut pluri-
mā alia cum ex poëta aliquo hæc Plutarchus citet de Ophelta.
cuius rei etiam infra παραμυθία. mentio fit. & capite primo
quarti Symposiacion, ijdem uersiculi citantur, etsi mutilati. quan-
quam ἀχρηστον ibi non est. sed ἀπλυστον, quod (nisi fallor) melius
multo quadrat. Fabula nota est ex Statij Thebaide, & Nemeo-
rum Pindari argumentis, alijsq; scriptoribus. Iam ἀφ' ἰστίας ἀφ-
χέσθαι, non est à Vesta Deorum matre, ut reddidit Luscinus, inci-
pere: sed rem iam inde à principio & initio repetere. Et Plu-
tarchus passim sic utitur prouerbio, ut in libro de communibus no-
ticijs aduersus Stoicos. οἱ δὲ ὠσωρὸς ἀφ' ἰστίας ἀφχέμενοι τὰ
καθ' ἑστώτα κινῶν, &c. Et de malignitate Herodoti. ὠσωρὸς ἀφ'
ἰστίας ἀφχέμενος Ἰσὲς Ἰωνῶς θυγατρὸς. Sed hæc persequi non est
huius operæ.

255. 3. Tuum nec.) Commodius sic uertissem:

Partem in tui ueniatq; haud inuitus mali.

Profus enim mihi videtur duo esse senarij iadici. αὐτὸν γὰρ si le-
gas, prior etiam constabit. certè prosa oratio non sic patitur col-
locari uerba. Omnino autem quæ præcedunt, deprauata sunt, &
pro hoc initio Ποία δὲ πρῶτον ἐστὶν, ἡ, χ. p. d. annotata est alia
apud manuscriptum lectio omnibus modis concinnior,
Συνέθεν δὲ πρῶτον ἐστὶν. Αὐτομάτως ἔπειτα, &c. Sed pro
ἐπὶ τῶν ἀπάντων τῶν (quod nullum efficit sensum.) ego ἐοικε-
ram secutus ἐστὶν ἀπάντων τῶν legi idq; probatum iri doctis
confido. ἐπὶ τῶν etiam in scripto reperi postea tēporis, sed supra
dativos istos, genitiui erant annotati, ut lectio diuersa, eaq; haud
obscurè planior. αὐτὴν ἔπειτα ἐστὶν in scripto, & malleμ πορρο-
ύτων. ἵπιν quid sit nescio. fortè ἐπὶ κιν, aut etiam ἀπακιν (kleb-
kraut) ita enim nos eam herbam dicimus, quod adherescere ue-
sibus prætereuntium soleat. notam omnibus uulgo. Sed nihil pos-
sum pronunciare, libris destitutus. ex scripto etiam est πορρὸν &
παρὰ τὸν πορρὸν, deest autem δὲ uel χεῖρ. Hæc annotaui, ut eo ex-
peditionis esset nostra cum Græcis componendi ratio.

257. 26. Mortalium mediocres.) Versus sunt apud Euripidem in Hippolyto. quos alio genere carminis uerti, permixta omnibus interpretibus usus licentia.

258. 23. Plauti Nero.) Τὸς Πλουτοῦ Νέρον. Occisum à Nerone Plutium quendam in Nerone Xiphilinus è Dione commemorat: ut fortassis etiam in eius necessarios scævicit: sed arbitror utiosè Plutium pro Plauto legi. de Plauti interitu per Neronis tyrannidem vide Tacitū libro XIV ferè extremo. Hanc conjecturam scriptus liber corroborat: habet enim πλουτὸς perspicuè, quod duabus de causis ingenuè significo. cū quod non piget me fateri unde adiutus sum, tum quod Xiphilino simul & Plutarcho, nobiliq; historiæ subueniunt. Vbi et in hoc libello & in alijs, & quo pacto desciverim à recepta lectione: faciliè eruditī, si Latina nostra cum Græcis conferre non grauebitur, & agnoscant & indicabunt.

IN LIB. DE FORTVNA.

INitiò. Non sapientia.) *Εὐδωρία*. Impressum erat *σὺδ-
αία*, mendo euidenti, quod uel paulo post *σὺδρία* nominata ar-
guat. Eoq; scriptus caret. Senarius est, ob cuius approbationem
& usurpationem malè audiuit Theophrastus. Apud Ciceronem
legitur Latino uersu redditus, quem nos posuimus.

260. 32. Iusticia præsentem.) *Lego*. Locus distinctio-
ne praua erat in Græco obscuratus, neq; uerear contendere sic
legendum, *ἀλάττα παρούσης, μῆλλον δὲ τῷ σὺδωρίᾳ, &c.* quan-
quam scriptus idem habet quod impressi.

262. 5. Munera rependens.) *ἀντίδοχα*. in compara-
tione animalium legitur *ἀντίδοχα*, quod non itidem probò.

10. Dorsum horret.) *ἐξυβελὺς*. Versus uitiatus In scripti
margine alia lectio erat adscripta. Sed dum codex glutinaretur,
præcisâ fuit, ut legi tota non possit uerbum quidem *ἀναυδα* an-
te *ἐνταφινάσι* exstat, fortè igitur legendum,

ἐξυβελὺς, νότοισι δ' ἀναυδ' ἐνταφινάσι.

Vt *ἐξυβελὺς* ad echinum referatur. aut *ἐξυβελὺς*, ut ad *ἀναυδα*.

17. Vires exiguae.) *V*sus sum mea libertate. uitiòsè idem
uersus citantur in libro de terrestrium animalium cum aquatilibus
comparatione, & uno loco ad alterum collato, uidentur quædam
posse corrigi.

IN LIBELLVM DE VIRTVTE

& vitio.

265. 25. Non foris est.) *Εἴθετον ἄνω*. *Lego* *ἔθετον ὄγιον*.
καλλιγραφία mendum adscribendum. Scriptus *ὄγιον* habet perspi-
cuè. Aldinus notam, quæ idem significat. Idem de Anchisa supra
ῥήκτος annotatum, rubrica habet *σῶμα*, quod magis sanè qua drat.
Reliqui senarij exstant integri *ἐπὶ σὺβυλας*, & uersus de igne,
Homeri est apud Herodotum in eius uita.

266. 12. Absq; face exurit.) *Εἴς τὸν ἀπὸ δαλῶν*. Hexa-
meter est Hesiodus. Luscinius: oculis uiribus, ut uideatur *δαλῶν*
legisse. Aldus & noster habent *ἀπὸ δαλῶν*. Sed in medio est Hesio-

deum poema. ἐργον. 703. In libello περὶ φιλοπρωτίας legitur, ἡγεῖν ἐν ὁμῶν γύμνασι δῆμον.

IN CONSOLATIONEM

ad Apollonium.

268. 28. Oratio saucij.) Ἐνχῆς νοσοῦντος apud Aeschylum legitur (sunt enim ἐ Prometheo uincto qui exstat.) ἐγγῆς. sed solent scriptores citare aliquando dicta aliorum leuiter ad propositum inflexa. In conuertendo meos posui, non Tullij uersus, qui reperiuntur in tertia Tusculana, unde nullo, si libet, negotio petes.

271. 2. Et improbè egisset.) ἀπορῶν τε πτωχῶν. lego uersus gratia πτωχῶν. Sed & postremi duo non sunt prorsus integri, cum quidem senarios esse liqueat. Lego autem priorem Α γὰρ δὲ τὰ νῦν δὲ μετὰ δὲ οὐκ ἔστιν ἡ ἀνά. Posterior sic uidetur posse emendari:

ὡς ἀνὰ μέσον νῦν, καὶ τὸ λοιπὸν δὲ φέρε.

Ut particula ἀνὰ significet subaudito uerbo substantiuo: iam es in medio utriusq; fortunæ adhuc, neq; nimis secundis, neq; nimis aduersis uteris rebus. Sed si cui secus uidetur, non impedio quin sequatur quod uolet, aut quod meliores libri suppeditabunt. mox ἀφ' ὧν pro ἀνὰ πλοῦν etiam scripius habet. quorum hoc sententiæ aduersatur, illud rectè legitur.

272. 5. Vel minima nos.) Hic uersus facile castigabitur ex Stobæo, apud quem exstat orationis CIII initio, qui mox sequuntur, ibidem adducuntur integri ex Oenoe Euripidis.

273. 35. Quod quadrigæ.) Τετραγώνων νυνίκα. Insolens, si non uitiosa, locutio, lego τετραγώνων νυνίκα, cuius lectionis testimonia sunt permultæ Pindari Odarum inscriptiones, & litterarum inculcatio inepta usitatio fuit, quam expediat, librarj. Fuerat etiam in scripto idem factum, quod litura testatur.

275. 34. Qui censuit si in unum.) πλὴν διομήδου δὲ, σωσθέντος καὶ μὲν. Scenarios de lacrymis paulo supra Comici ita legi, ut ratio ipsa legendos faciliè quicquid eruditum erat monita-

ra. Hac uero si quis putat me delectari mutationibus receptæ le-
ctionis, inq; ea re gloriolam aucupari, mihi ostendat ueim, quo mo-
do hæc sententia cohæreat. Ausim affirmare Plutarchum (siqui-
dem non prorsus ab hac qualicunque scriptura uelimus recedere:
quod ego sanè faciendum minime puto.) cum ergo ausim contende-
re hæc sic scripsisse, uti subiiciam. τὸν διομήνην, ἃ σωστὴν γ-
καμὴν ἐς, &c. Hæc mihi emendatio uidetur se omnibus erudi-
tis & probis (quid enim est, cur alios curem?) probatura: tamē
etiā in scripto idē quod in impressis reperi, ubi pro ἡσσω γε μὴν
δυστυχούτων, legitur ἡσσω γε μὴν χρεώσωντων. et in margine est
δυστυχούτων. Porro sentētia hæc Socratis multorum scriptis est
nobilitata, et est ita scitè apud Herodotum in Polymnia expressa,
ut non possim me cōtinere, quin ipsa etiam uerba huc ponam, cum
nosfri uerbis optimè conuenientia. Ἐν παντί αὐθιγῶν τὰ διηγή-
ματα ἐς μέσον συντρέχουσιν, ἀλλὰ ἄριστοι βολέμενοι τοῖσι πλε-
οίσιν· ἐστὶν πάντες αὐτοὶ τὰ τῶν φίλων κακὰ, ἀσπασίως ἑκα-
στοὶ αὐτῶν ἀποφεύγοντο πρὸς τὰ ἑσπέρηντα. Versiculum autē
tis δ' ὅτι δούλος τὸ θανάτου ἀφροντίς ὤμ, qui ita nullo sensu lege-
batur, restituo post δούλος adiecta interrogatiōis nota, id quod ra-
tio postulabat. Est enim subiectio seu διαλογισμὸς. atq; ita alibi
me legere puto recordari.

277. 26. Versus Simonidis distinxi.) Non quodd ita
scribendos omnino contenderem, sed ne ignoraretur esse uer-
sus. idq; alibi etiam sæpe feci. Pindari locum ex ipso autore emen-
dare licet. exstat enim Oda tertia Pythiorum Locus Euripidis est
in Alcestride. νόον ἔστιν αὐτῶν, hodie legimus νόον ἔστιν αὐτῶν. &
pro ὅποι βήσεται, ἢ προβήσεται. Apud Stobæum oratione
CXVII legitur, ἢ βήσεται.

278. 37. Nam parua mortis.) τὸν ὕπνον. Memini me
alicubi legere hoc dictum Menandro tribui, & senarium Iambi-
cum integrum referri. ὕπνος τὰ μικρά, &c. Quod autem mox
sequitur πρόμνησις, doctorum iudicium facio, an non certissima
coniectura ductus, legerim προμνήσις, id enim uocabuli facillimè

in *περὶ μνησίου* ob literarum v. & v. similitudinem potuit depravari à librario non satis attento. Nimirum autem id voluit Menander Plutarcho interprete, quotidiano somno nos quasi initiari leitho, & ad eius vim cognoscendam imbuti. hoc potest certe *περὶ μνησίου*: *περὶ μνησίου* vox est à sensu huius loci alienissima. Sed hæc uerba τὸ γὰρ ἀδελφωδαι, &c. statim subiecta, mēdosa haud dubie sunt, cum repugnent loci huius sententiæ. nisi interrogatiuè legatur *τὸς ἀδελφωδαι*, &c. In scripto nihil auxilij. Et qui sæpe eum codicem correxit, ibi de suo (ut solent) senarium margini illenit, quo testaretur locum esse mutilum. *τὸς αὖ τὸ δέπρον οὐ κατὰ γένος ἐστὶν*. Platonis locus extat in Phædone, unde hæc est repetita tota disputatio. Post *ἀλλο παρὶς* τὸ *ὁμα* legebatur, pro quo le *γὰρ ἀλλο παρὶς*, ὅ τὸ *ὁμα*, sententia hanc exigente mutationem, quæ cum scripta lectione prorsus conuenit. Platonis ex apologia locū ex autore emenda. In fabula Cleobis pro *ὑμῖν* est *ἐπὶ*, vox idem significans pœtis. Vide & Stobæum oratione CXIX de his exemplis.

281. 16. Elyfio patri.) Τοῦ τῶν δαδῶν. τὸ pro *ngē* reponere, secutus consuetudinem loquendi. patria enim Elysius iste fuit Terinaeus, & *ἰλυσίου* constanter habet scriptus, per v. Cic. 1. Tuscul. prope finem conuertit hos uersus, ostenditq; esse apud Crantorem, à quo Plutarchum in hoc libro mutuatum multa satis apparet. Erat autem uitiosum hoc loco, τὸν οὖν ἰλυσίου: legendumq; τὸν οὖν ἰλυσίου siquidem (de quo non dubito) geminum est τὸ *ἐπὶ δαδῶν*, cuius constructio dandi casum postulat, uel his ipsis, quæ sequuntur uerbis testibus, scriptus supra ἢ annotation habet *ἐστὶν*. Τοῦτον γὰρ *ἐπὶ*, non τούτου. Scriptus rectè. *πρὸς αὐτὸν περὶ τῆς ἰλυσίου*, omnino Plutarchus scripsit *περὶ τῆς ἰλυσίου*, de casu filij: non *ἰλυσίου*. Scriptus etiam *ἰλυσίου* habet. & *ἐπὶ* pro *ἐπὶ*, quod præfero, cisi ω̄ supernè corrector adnotauit. Iam oraculi uersus primus ut restitui suæ possit integritati, non satis uideo: præsertim cū Cicero in uertendis carminibus eam sibi libertatem indulsit, ut non trepidè à uerbis recedret, sensum utcumq; expresse

fuisse contentus. pro ἡρὸν sanè lege ἡρὸν. ab ἐπομῆς idq; probat scriptus, sed uox quædam excidit. Cogitabam cum Tullij uersione comparans scriptum fuisse:

ἢ πῦρ ἔσσιν ὑπὸ τῶν ἡλίου φέρειν ἀνδρῶν.

Sed quid affirmem. tertio αὐτῶν adijcio Tullium secutus, quæ uertit:

Sic fuit utilius finire ipsiq; tibiq;

283. 14. His neq; defungi.) εἰ δ' ἐθλωον. Iidem uersus exstant initio Pelopidæ. Legendum uidetur εἰ θάψεν, δὲ τὸ σῶ, & in Comici uersibus de immatura morte pro ἐπὶ ἐπὶ. scribo, & ad ἡνέγκω adieci αὐτὸν uersus causa.

286. 19. Philosophorum priscorum.) In consolatione ad uxorem tribuit hanc sententiam Aesopo, à quo autore profectam usurpare philosophus iste, ut alij multa, potuit.

287. 21. Nā qui hæc.) Hi quoq; uersus mēdo nō prorsus carent. Primus τὰ ὅσα inserto inter δὲ & παρὰ, recte uidetur posse perfici, cum Tullius habeat hæc. Secundū, sententia, maxime Ciceroniana, docere legendum uidetur. εἰς φροντίδας τὰς συμφορὰς. aut certe τὰς φροντίδας εἰς συμφορὰς. νῆαρον mediam habet breuem. ideo ultimum lego μὴ μοι τι νῆαρον προσώσδεν, nisi maior μὴ μοι γὰρ. Achæi poetæ mentio est etiam apud Athenæum: & Cycnum eius citat Hephæstio.

288. 23. Nutrix ego uestra.) In Ionis uersibus, ἡ μὲν καὶ τὰ ἡμῶν, est haud dubiè uitiosum. In scripto reperi ἐξ ἡλδον ἡμῶν. τὰ καὶ τὰς ἡμῶν τροφὰς, nostramq; in margine lectionem. Vnde uidetur fortasse legendum ἐξ ἡλδον, ἡμῶν ἡδὲ τὰ ἡμῶν τροφὰς: ut sint uerba uetulae nutricis, quæ & matrem & eius prolem educant. Posteriorem esse senarium iambicum liquet.

289. 21. Fortunas laudaremus.) Impressus habet ineptè, & nullo sensu ἐν μανασίσομεν: cum & alij adsint hic paratatici potentiales, uel particulae αὐτὰ ita significantes. Scriptus rectè.

292. 25. Res procuramus.) ἔτι καὶ δὲ χερσίν ad metrum

respicies facile uidebis uersus huius emendationem. Sed tamen cogitabam fortasse ἀνταφαιρούται legendum. alioquin erit ἀντ' ἀφαιρούται.

297. 35. Dilatorem.) procrastinatorem, qui rei gerendæ diem subinde producit. Est autem proverbiū ex Hesiodo uersu sumū, Operū. 411. Αἰεὶ δ' ἀμβολίζεις αὐτὸς αἰεὶ παλαιῶν. 298. 19. Animi tranquillitate.) οὐδὲν γὰρ ἔχουσ. ἔξῃς, &c. Lego. οὐδὲν γὰρ ἔχουσ ἔξ ἑσ.

300. 26. Hæc uita.) ὁ βίος γὰρ. Euripidis uersus lacer. credo autem scribendum βίωσις ἔχει, βίος πρὸς ὧν, aut aliquid tale. Videtur enim constare, id dici, uitam nomine quidem suauiter affectam, sed re ipsa miseriam esse. Sed & παρὶν paulo ante alienum est, & superius ἐπιφύλαξ, uos in margine, in textu ἐπιφύλαξ uos scriptus habet.

301. 14. Qui hic referuntur Pindari uersus, & confusi sunt & mendosi.) Distinxi pro libito. Leguntur & in fine libelli περὶ τῶ λαβὲ βίωσας, pro σκίραυ lego σκίραυ, pro ἰνποῖς ἰνπικῖς aut ἰνπῖοις. pro τέρενται, præsens τέρενται, pro ἑρατῶν, ἑρατῶν. In posteriore lego, ὁλβία δ' ἀπαύτισσ' αἶσα, λυσίνονος τελευτὰ. Id est, felici fato omnibus obtingit uitæ finis laboribus soluens. Item βίη δὲ λένεται αἰῶνος ἐδωκεν, τοῦ 70 (uel 70 ut legitur apud nostrum in comparatione Thesei cum Romulo) γὰρ μένεν. Ita mens uocabitur imago siue simulacrum æternitatis, immortalis quippe, & diuinitus accepta. lego etiam χαλεπῶντε, per insomnium homines monentur de iudicio, quod fuit de utriusq; generis rebus & actionibus.

302. 14. Socratis ad Calliclem.) Διχθῖντα, τὸν Ἀθῆναιον. legendum sic est, διχθῖντα πρὸς καλλιπλῆα τὸν Ἀθῆναιον. Locus exstat in Platonis Gorgia extremo, inde facile quæ hæc aliter legantur, apparebit, utq; uitiosis sit medendum.

IN PRÆCEPTA DE TVENDÂ ualetudine.

305. 17. Publicitus pecuniæ aliquid.) θεωρεῖν τι
ἐκείναι

ἔμειται τοῖς σωμασμοῖς. Sic est legendum. Cæterum quid sint theoricæ, liquet ex Demosthenes, & eius interprete alijsq; scriptoribus. Scriptus liber habet σωμασμοῖς. Mox pro ἀνελύτεις restituere ἀνελύτεις. Sic enim usitatum est Græcos loqui. sic Demosthenes: δὲ μὲν οἶμαι γὰρ δὴ τὸν ἰδιῶν ἀσφάλειαν σωμασμοῖς ὑποσέλασθαι. Pindarus: χρὴ πάνθ' ἔρποντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἰχθρὸν. Tullius: Vivere sciētiam adhibētē earum rerum. &c. Et: Decet audentem linguam Latinam nominare (s. τὸν περὶ ἡδὴ φιλοσοφίαν.) moralem. Sed satis exemplorum in re illustri. neq; uerò multis post uersibus ita ipse loquitur Plutarchus ἐξω δὲ ἐγείρονται: & persepe alijs etiam in hoc ipso libello identidem. & infra eadem est correctio utendum, ubi λέγοντες in λέγοντες mutari debet.

306. 30. Nullum culinæ nidorem.) Magni facio, ut debeo, aut potius plurimi, maximum illum Erasmus. itaq; ueni in suspicionem, ne is aliud fortè è bono codice legisset, quam hic extat ἀνελύτεις καὶ ἀνελύτεις. Nam profecto ἀνελύτεις non est elixum, sed cui obsonium nullum addatur cibus. quales fuisse mensæ Diogenis, & aliorum, maxime Laconum. ἀνελύτεις est insipidum, sed quod nidorem culinæ non refert: qualia sunt etiam pleraq; medicamenta. Certè cur nostram lectionem improbem, quæ sensum etiam Erasmanam uersione subtiliorem perhibet, causam nō habeo, addoq; nunc, eam ad apices usq; in manuscripto esse.

307. 29. Mediocritatem.) ἀνελύτεις ἐν τῷ μυστικῷ lego. ἀνελύτεις erat scriptum. emendatio liquidior, quam quæ annotationem iudicari debeat meruisse, ut & illud παρασκευασθέντων ἀνελύτεις. Vbi ἔστι uicino mendo ueritati erat scriptum. Scriptus hoc prorsus non habet, pro ἀνελύτεις ἀνελύτεις.

308. 17. Præstat inimicum.) πρὸς δὲ ἀπὸ τοῦ scribe dum. animaduerti potest Erasmus quoq; secutum idem quod nos, tametsi sensum posterioris senarij non satis quibusdam possit uideri expressisse. Habentur rectius scripti in libello περὶ σωμάτων. Sunt autem ex Euripidis Medea.

310. 33. Cæterum tantum abest.) Adde, post δὲ μόνον

particulam δὲ, qua omiſſa & diſunctione non obſervata, duæ in unam confundebantur periodi, & ex duabus fiebat uitiō ē u-nica ratiocinatio, quatuor terminis conſtans. Cratetis dictum non eſt integrum Similis ſententiæ uerſus eius leguntur apud Laërti-um, ne ij quidem non uit atq; hīc quidem uidentur eſſe, partes uer-ſuum, μὴ πρὸ φανῆς λοπάδ' αὐξῶν, ἂν ἐὰν εἰς τὰς αὖτις βάλῃς. fuit enim παρρησίῳ ſtudioſus, ut alibi notatur: & in libello de audiendis poētis exempla adducuntur.

312. 21. A' Prodicto.) Dictum hoc Euero tribuitur in li-bello de adulatoris & amici diſcrimine ἀφ' αὐτοῦ αὐτὴ Home-ro lucri epithetō eſt Odyſ. θ. 164. Sed hic reſpicitur ad Odyſ. ξ'.

110. Quod autem eſt ἀποδυναμίας paulo poſt, ἐπιδυναμίας ſcri-piſſe puto Plutarchum. Notum eſt etiam in morbos graſſantes uulgo incidere multos ob intēperantiā, quos alij cuitāt ſobrietate.

313. 28. Cūm Adæ cocos.) Scribendum τῆς Α' ἁλῆς. Le-gebatur ἰθαλῆς, nimirum quia indoctus librarius ignorabat Adæ Cariæ reginæ hīſtoriam: quam uel ex apophthegmatis Plutarchi, & libro quoddam uariè uiuī ſecundum Epicuri decreta non poſſit, notam eſſe oportebat. Sed & Eraſmum hæc lectio decepit in ſcripto poſtmodò genuinam reperi lectionem: quo etiam refragan-te tamen tenuiſſem quod pridem obſeruāram.

315. 14. Turpiter inopiam.) Α' ἰσχυρόμηνος. Senariū ſu-ſpicatus ſum eſſe. itaq; ἥλω explerem. Qui pauper ſit, neq; fateri ſuam miſeriam ſuſtinet, eò pauperior eſt. paulo poſt lego ἰδὲ δὲ πίκυκον. eſt ἰδὲ, ſed mendo aperto, quod Eraſmus quoq; ſenſit. Paulo poſt τοῖς μὲν καλῶς ὡς legendum omnino ſic, non μὴ. Si ſenſum uelis elicere.

317. 30. Magnopere.) Χρησίμουν δὲ πᾶν multo legetur melius, quàm πᾶν. & πᾶν eſt in ſcripto. Sed pro λέωσις omnino mallet μείωσις.

324. 29. De cornuta, quam.) Τῆς κυρτοῦς. legeba-tur & hīc, & in Sympoſiacis 1. 1. & contra ſtoicos de commu-nibus ſententijs κυρτοῦς. Indus & cornutus ſunt ſophiſmatum nomina.

nomina, de quibus alibi. Cæterum pro Phœnicis, scribe Palmæ-
nam huius fructus partem etiam Plinius cerebrum uocat, *ἐν κέφα-
λοι* præter alios Strabo lib. XV.

325. 7. Confestim crudo.) *μὴ οὐδὲς ὡμῶν*, μὴ hoc po-
sterius abundat, *ἔν γε* ante *ὑποπλάτοις*, quorum hoc eti-
am à scripto abest, *ἔν* paucis interiectis uersibus *μὴτε σοφί-
σιν οἷς, ἀγῶσι* legebatur *σοφιστῶν*. Potius *σοφιστῶν*, ut po-
stea in scripto reperi. *ἔν τὰς δὲ ἰσογυῖας*, lego *τὰς δὲ ἐν
τὰς ἰσογ.* Post pro *ἀμφοτέρως ἀρδινέως*, repono *ἀμφοτέ-
ρων*, una littera antè deprauationem passa, *ἔν* Homericum *με-
νοῦν* est *Uliad.* .i. 227. *ἔν* alibi diuersitas lectionis erat in scri-
pto annotata.

328. 7. Quæ duo maxima.) *μάλιστα* pro *μάλις* se-
culum sum, inuentum in scripti margine, *γνώμην* perperam fuit in-
culcatum. *ἔν* *κακῶς* in margine erat in textu *γνώμην*, *μεμνησθῆ-
ναι* scribo ex sensu, loco genitiui. Mox *φωκίωνος*.) Scriptus
habet *ἐν φωκίωνος*, deest uerbum.

330. 12. Adipisci.) Legi *ἐν ἐν λαχέων*. Scriptum fuerat *λα-
χέων*, sed sententia mendum detexit profecto post sic legerem, *ἔν
τῷ χάρειν*, *ἔν* *σως δαίτην* *τὰς ἄλλας τῆς ψυχῆς ἐξαμυροῦν* *τῆς
ἐμδυμίας*.

INNUPTIALIA PRÆCEPTA.

333. 16. Demulcens.) *καταδύσας*. Sic scriptus in margine
quasi incitatione quadā demulcēs, in textu *καταδύσας*, deuinciēs.

335. 32. Et cum quæ ad amorem.) Lego *ἔν* *τὰς
μην*, *ἔν* deest, *ἔν* scriptus pro eo habet, *ἀν*, planè contrario
sensu *ἔν* falso. Non enim uult Plutarchus à marito uxorem de-
bere palam *ἔν* coram testibus argui atque castigari: sed persi-
stet in comparatione. Si amatoria debent esse occulta, certè
quæ amorem lædunt, non debent in conspectu aliorum fieri. Ita-
que interrogationis puncto id fuit post *ἀναπρωταμίαν* indi-
candum.

339. 16. Qui Iunoni.) Scriptum erat *ἔν* *ἔν* *σχολῶν*.

Iniuria operarum typographicarum, pro ἡ γὰρ ἔχει καὶ, quas hic libuit sui officij admonere. nam tametsi non deessent mihi ἔχει coniectura ἔχει argumenta, quibus ueram lectionem explicarem: quia tamen Aldinum ἔχει scriptum codicem nondum inspexeram, trepidavi emendare. eorum uterq; ueram lectionem perspicue habet. ἔχει liquet, leui momento admodum magnas sententiæ illustri offusas tenebras. Paulo post δραστήα καὶ ἀνδραγαθός: in scripto super ultimo uerbo annotatum est. legi etiam δούλομος, quod multo malim.

340. 13. Aequo animo id ferre.) Legi ἀνυπομονῶν, αὐτὸν erat ἀνυπομονῶν. Imò autem decet nihil minus: sed æquo animo ferre, ἔχει ignoscere uitio naturæ. Itaq; aut ἐν ἀνυπομονῶν scribendum, aut ἀνυπομονῶν. hoc est in scripto.

346. 25. Theagenis.) Τῆς διαχρύσεως, non διοχρύσεως. Infra de mulierum uirtutibus. Sed ἔχει scriptus rectè. Porro Sapphica corrige. Ex Sympos. 3. 1. quæ integra, sed non digesta in uersus inuenies apud Stobæum λόγῳ δ'. Mihi placuit, quia uerba erant Sapphus, eo interpretari carminis genere, quod ab ea nomen habet.

IN CONVIVIUM SEPTIMUM sapientum.

ἀλλ', ὁ δὲ φ' ὅγῳ.) Hæc uerba mutila sunt. legerim, ἀλλὰ καὶ ὅτι ὁ δὲ φ' ὅγῳ τὸ φίλος ἐν αὐτῇ βασιλῆως καὶ βασιλῆως ὅγῳ. Sensus quidem liquet. de pyramidis ex umbra dimensione rem ad quartam propositionem sexti Euclidis illustrem reddidimus.

349. 8. Pro miraculo fim.) θαυμάσιον αὐτῷ, ἔφην. ἔφην legendum est, non ἔφην. sunt enim Thaletis hæc adhuc, non Nicoclis uerba. dictū de tyranno ἔχει adulate Bianti tribuitur, ἔχει reprehenditur quodammodo in lib. de Discrimine amici ἔχει adulatoris.

350. 3. Quia difficilius est.) παρασκευάζω, ὁ κατενόη. ὁ illud nihil huc facit. quod si ὅ aut ὅτι, aut ὅς legas, cohærebit optime. Cæterum ἀνολοπασία uerbum Græcum non est. itaq; reponere

reponere ἰωλονρασίαν, quæ uox Ἑ à Suida explicatur, Ἑ ab Eustathio in Odyss. β. ad uersum 397. itaq; usurpatur etiam à Luciano λαπίδαυς. καὶ ἐστὶ δὲ Διόνυσος ἐρδὸς ἐπὶ τοῖσι αὐτὰ ἰξα-
γερύσας, καὶ πολλὰ τὴν ἰωλονρασίαν πατασινιδάσας αὐ-
τῶν φιλοσόφων. Vide præterea quæ Varinus habet in suo Le-
xico. est Ἑ ἰωλος γίφρωνος apud nostrum in Pyrrho, in Mctonis
chria. Hic liber in scripto nostro codice desiderabatur: quo fa-
ctum est ut quædam etiam non tangeremus, quæ uitio carere non
possumus tamen credere: Ἑ de quibus nostram sententiam uer-
sio nostra prodit.

351. 12. Cleobulinam.) Lego Κλεβουλίνην, non κλει-
βουλὴν. Sic Ἑ supra legitur rectè in fine γαμικῶν : Ἑ apud
Diogenem Laërtium in Cleobulo, Ἑ apud Suidam. Ἑ Ἐὐλιὴν
dicitur apud Homerum Marpissa Eueni filia eadem patronymi-
ca forma ut Ἑ Ἀδρῆστην Adrausti filia Aegialea. Ilia. ε. 412 Ἑ
alia. Vide Eustath. Iliad. ι. 553. Sanè apud Plutarchum in The-
seo diminutium ab Hecale ponitur ἱκαλὴν. Sed haud scio an u-
bi pro ἰῶτα sit positum. non enim in diminuendo proprio no-
mine patronymica forma uidetur incommoda, Ἑ talis diminu-
tionis, quæ in λην fiat, exemplum aliud ego quidem nullum ob-
seruari. Mox ὡς ὅτε ἀστράγαλῳ. scriptum fuerat perridicu-
lè ἀστρολόγῳ. Ἑ tamen multis mendarum millibus expurgasse
se libros iactant, qui mendum tantum atq; tale prætercunt.

Mox uersu 20. Vt pater ciuib. humaniùs.) Scriptum
erat πατέρι, καὶ δημοτικῶν τῶν ἄλλων. distinctionem cum mutâ-
rim, satis liquet. sed ἄλλων cum hoc loco stare non possit, cogitavi
ἄλλων fuisse à Plutarcho scriptum, in cuius locum, ἄλλων homo ali-
quis imperitus, Ἑ qui de astragalis astrologos haud trepidè for-
maret, supposuisset. Quod miror Turnebum non sensisse. sensit
quidè Naogeorgus Hi enim duo, quod sciam, ante nos uerterunt
hunc iucundissimè Ἑ utilissimè lectionis librum.

352. Contumeliam.) καὶ καταβάλαν: omnino nihil uide-
batur significare κατὰ βάλαν, quod hic quadraret. itaq; legi pro

το καταβαλόν.

355. 2. Ne vites quidem.) Vide Aristotelem libro priorum posteriorum analyticorum. cap. xliii.

357. 1. Vniuersi viritum.) Συνοψίζουσαι πάντας ἀνδράνας. legebatur ἀνδράνας, quia puto Homeri locum, ad quē alluditur, librarius nunquā cognouerat. Est autē Odysseus in initio. Ἀλλ' ἄγε ὅς τις δώμῳ τρίποδα μέγα ἵδῃ δάματα Ἀνδράνας. Id est: Pro se quisque virum tripode hunc donetque lebetē. Supra in epistola Amasidis legi ἀνδρώμω pro ἀνδρώμω, quod et Turnebus fecit. Septimo postuersu, ubi πλάττων scribendum censui, legebatur perspicuo mendo πλάττων τοῖς. cum, si quis notas supra et contra quarū hæc est, illa eis designat, cognitās habeat, constet in Aldino libro mendum nullū esse.

358. 10. Felix vrbs.) ἀνδρῶν dictum est constructionis causa, aliās ἀνδρῶν legitur. post ὅτι ὁμοίον διήκτας.) Illud ὅτι ὁμοίον est uitiosum: fortē νόμον scriptum fuit. Totus locus est obscurus. Quid enim est ἀνδρῶν συντάλαν. nihil enim puto ad Laconicam. fortē ἀνδρῶν, fracta.

360. 20. Cleodemus.) Supra 358. 23. etiam hoc nomen posui, cum esset in Græco Κλεόδωρος. itaque ibi disertē quidam medicus nominatur, quem hic Cleodemum legi putat interpres: cui suffragor. certē proxima pagina apparet, Cleodemum fuisse medicum. neque ulla præterea ullius Cleodori mentio. huius etiam infra repetitur. 368. 28.

361. 4. Lesches.) Λέσχης Poëtæ hoc nomen est, qui partem Iliadem scripsit cuius aliquot versus citantur à Zeza in Lycophronem 161. itaque miror quo pacto Misernus nescio quis in Turnebiana uersione locum eius occuparit. non puto autem cum fuisse æqualem Hesiodi et Homeri. itaque pro πρῶτον legi πρῶτον. Et pro ἰταῖος, ἰταῖος. Ad hunc locum porro uide caput secundum quinti συμποσίων. Iam Ἀνδρῶν ἑδὲν πυρίχαλκον legendum est. pro ἀνδρῶν et πυρίχαλκον. Vidi, inquit, virum qui igni æs viro agglutinaret, nimirum cucurbitulam medicam, quam

sanguis incisa tenuiter cute elicitur. Sic citat etiam Aristoteles 3. lib. Rhetoricorum, cap. 2. uersu proximo. *αὐτὸ ἐφ' ᾧ ἐστὶν ἡ λέξις* est legendum *ἢ φ' ἢ* aut *ἐφ' αὐτῷ*. quod malim.

363. 21. Fouea formicaria.) *ὅς ἐν τῷ μύρμ.* hiulus locus, Si *αὖν* pro *ἢ* legatur, constabit. *ἄγετον αὐτῷ δονᾶν* lego pro *δονᾶ*, & malè interpunctū locū facillè uersio nostra corrigeat.

364. 23. Quis alius sit bib.) Legi, *ἢ τὸ μεθυδῶκε*. scriptum erat *τῷ περπεραμ*, & superiore uersu *προκαίμενον*, ac paulo pōst *ἢ τῷ δῶκε*, pro *προκαίμενον* & *ἢ τῷ δῶκε*.

365. 30. Eo excitant.) *ἐγείρουσι τοῦτο*. nimirum *καταπύου*. scriptum erat *τοῦτο*, quod quò referas, aut quo cum construas, nihil exstat. Hesiodi locus est in fine *ἔργων*. & uersus Homerici, Agamemnonis ad Idoniceum Iliad. A. 261. Sed profectò quod sequitur *περὶ τοῦ ἔνδεον πίνα*, ego non assequor ubi extet apud Homerū. Nā quod ad *προπόσις* attinet, res est nota, neq; inter hoēs tantū Vlysses (ut unico utar exēplo Ili. 1. 224.

Πηλεΐδης *ἔνιοι δῖπας δάδοντ' Ἀχιλλῆα*.)

Sed & inter Diuos Iuno. Iliad. o. 88. *ὅς μιν καλλιπαρῆος Διὸς το δῖπας*. & Simonides etiam norat, quid esset

Χυχεῖν βασιλῆα ἀνδρὶ φίλῳ πρόποσι.

Vt est apud Athenæum libro tertio *διαποσιπῶν* uidere. Qui de hoc more multa habet libro primo. Iam illud *ὥσπερ Ἀίας μεπίδας μεταδιδόντας αὐτῷ* non intelligo, & totus locus non cohæret. Vbi Aiax portiones dididerit nescio, nisi fortè oblati sibi tergi *Διωνοῦς*. Iliad. 11. 321. pro *τὰς τι προπόσις*, fortè *τὰς τι λεγέδν*. & *μεταδιδόντος αὐτῷ* Non multo pōst pro *πλάγας*, re pone *πλάγας* alluditur ad Homeri uersus Odys. μ. 61. Notum est aut uel ex hoc ipso loco, ambrosiā cibū, nectar potū esse Deorū. 367. 13. Alimum Græci vocāt.) Lego *ἀλίσιν*. *τῆς δὲ ἀλίσιν*. scriptum exstat *κλίσιν*. de alimo est etiam in libro de oraculis cēsantibus, & apud Platonem γ'. *πολίσιν*. sed in Hesiodi Opera leges quæ annotauit Proclus ad uersum de asphodelo. Vbi eiusdem cum hoc libro argumenti scriptum

Hermippi citatur. Et uersus Ζεῦα de alimo ponuntur non indigni lectu: ex quibus in eam incidi suspicionem, Turcas aliquid tale hodieq; usurpare. Mox Ἀπολαορ ἔ. scriptum fuit ὃ ἔ. nullo sensu. Et ἱκάνες lego, pro ἱκᾶ. ante ἀπορίτων deesse ἐν puto. ὅν κ' ἐν τῷ ὅσ) malim δ σὺ τῷ. Et pro μεταλλωρ lego μετ' ἁλλωρ, nec omisso.

368. 26. Siquidem rectè creditum est.) Legi ἂν τὸ μέγιστον οὐ δὸνᾶ. perturbata enim erat scriptura, ὃ ἔ τὸ μέγιστον οὐ δὸνᾶ. Sed illud ἀναρροῦσι ἀπομένους integrum non est, quod enim refert δσαρ. ἔκινον διαλυσίς ὄγι. nimirum προφῆς αἰ ἀίρεσις. ἔτε διαγωγῇ) lego, ἔτε. Τὸ γωργίας αὐτῷ.) Videtur deesse ad minimum ἔπειτα, aut quippiam tale: Et διαλυμένους γὰρ αὐτῷ scriptum fuisse puto φυλάμιον autem esse Neptunum, non φοιτέμιον, uel ex Suida liquet. Sed Pausanias κορυθαίονις rem satis explicat.

368. 28. Rei ueneræ.) ἀφροδίτων δεικτὰ. δεικτὰ hoc est mendosum. Sensus erat, rem secus habere de re ueneræ: eam enim non palàm usurpari, ut cibos, sed occultè. Et noθu. ut fortasse legendum sit δὲ νόθη. mox pro περισβύτων, legi περισβύτων. de re ipsa philosophari non est tempestuum.

170. 11. Deinde intestini.) ἐπ' αὐτὰ. nimirum τὰ σπλάγχνα. quæ uox excidit, aut aliā non multum dissimilis sensus.

ibid. 30. Sensus appetitum dē.) αἰδνησιμ δ' αἰ ὄρεξιν. animaduertit uterq; interpret sensum non constare, si legatur, ut nos reperimus, ἂ καλοῦ μὲν δ' ὄρεξιν, αἰδνησιμ δ' ὄρεξιν. Ego δ' ἐν δ' αἰ mutato, locum integro. Hoc quoq; uitiosum, quod uersu tertio subsequitur, αἰ πρὶ τῷ τῆς ψυχῆς, Et non tamen perinde facile correctu pro αἰ legerem nec, Et adijcerem ἰατρίαν, si de meo deberem et sarcire locum. ἐκ' ἐμῶν μὲν cur legerim, satis liquet. De Hecatomphorijs præter Pausaniam uide Fulgentium de prisco sermone in uoce Nefrendes, Et quæ Iunius ibi doctissimè annotauit, sed Et alia sunt διορίματα, quantumuis sensu non prorsus

sus subterfugiente, ut *ἵνα μὴ δὲ ἀδιδότω*. quid refertur ad *ἵνα* nimirum excidit subiunctivum uerbū.

375. 36. * Hæc enim oratio.) *ἵνα δὲ τῷ λόγῳ*. Cui nā? locus perspicue mutilus. nā quod *ἔφω* pro *ἐφ' ἡρετῇ* legerim, responsio satis docet paulo infra, *ἐπὶ μὲν οὖν*.) abundat *ἐπὶ*, & cōturbat sententiam. & post *μὲν οὖν* lego *μὲν οὖν*. confirmatio ea est, quæ uidetur præferre aliquid depravati. Certè Pittaci apparet esse narrationem, confirmantis quod Solon proposuerat. Quomodo autem mater Sminthei uirgo fuerit, alij expendant: aut quomodo *συνθεῖς* femininum sit. ego pro matre sororem posui.

378. 1. Cū enim fluctus ingēs.) *νύμας* *ἡγεῖ* *ἡδὲ* *αὖ* *πάλιν* *ἡγεῖ* uidetur abundare omnino, aut pro *γὰρ* esse obitum. Sed aliqui locus mutilus esse, & obscurum uideri potest qua de insula dicat: nisi quodd Enalimento, ut apparet, Lesbium innui ostendit. quod autem legitur, *ἡγεῖ τοῦτο* *ἐν* *καλοῦ* *αἶν*, ego quidem non assequor. Naogeorgus putat *ἐν* nomen impositum saxo fuisse: annotauitq; librum de *ἐν* apud Delphos esse à Plutarcho scriptum. quod huc quomodo quadret, non uideo. Sed & mutila est proxima periodus quæ sequitur. Paulo post legi, *ψυχὴς γὰρ ὄργανον*. pro *γὰρ* est, ut solent notæ, quas abbreviaturas uocant, subinde incurijs librarijs imponere.

379. 13. A' fide interponenda.) *πολλοὺς δὲ πιστοὺς*. omnino sensus requirit *ἀπιστοὺς*, non *πιστοὺς*. nam qui abstinent sponsonib. & uadimonijs, increduli sunt, & diffidentes omnib.

IN LIBELLVM DE SV-

perstitutione.

380. 16. Cū verò animi perturbatio.) *τῇ δὲ ἡγεῖ πάθος* *ὡς* *ἐστὶ* *μοχλοῦ* *ρόπον*. nimirū hæc est sententia. Falsum, de dijs præsertim, iudiciū rē esse perniciosam: sin animi praua accedat affectio, etiam maiorem in modū augeri malum Scio Iones & Poëtas præpositiuo articulo uti pro relatiuo: sed quia hoc genus dicendi auctor secutus non est, lego *ἢ δὲ ἡγεῖ πάθος* *ὡς* *ἐστὶ* *μοχλοῦ*.

ῥότατον. Hæc ego cum annotassem, librum scriptum non uide-
ram. Is ἵ perspicuè habet (superne τῇ annotato.) Ἐ μοχθηρῶ-
7ον. διήλω τὰ ῥά τισαν.) forte σπαράτ/σαν, εἶναι σῶμα.) cre-
do περι excidisse. Supra ἀγνόνμα annotatū ē in scripto ἐννόνμα.

380. 33. O' misera virtus.) Senarij Herculis à Bruto
moriente usurpati. Dio libro 47. Sic autem legendi sunt in-
tegrè: Ὡ τλήμων ἀρετή. Λόγος αἶψ' ἦδ' ἰγώ θ'. σε σὺ δ' ὄργον ἡ-
nouω' σὺ δ' αἶψ' ἐδόντες τύχη ὑπολέψεις pro ὑπολύψεις est cui-
dens mendum. διόρθωσιν μὲν.) Sic ratio Ἐ scriptus perspicuè.

382. 14. Visa monstrosa.) τερῶσια φαρμάκων quid
sit: itaque legiam olim φάρμακα, quod postmodo etiam repe-
ri in scripto. Paulo post ὑποξέωσιν.) Hæc lectio in scripti
margine est: Ἐ sanè tolerari utique potest. Sed in contextu
haud dubie uera est ὑπαρξέωσιν. nam ὑπαρξ Ἐ ἕναρ, cui
sonā respondet, inter se opponuntur ὁμοειδές, non sine elegātia,
ut alibi monuimus. Odyss. 7. 546. Ὅνε' ἕναρ, ἀλλ' ὑπαρξ ἐδόντες.

384. 24. Id ipsum quod non patiendo.) καὶ βίη
τὸ μὴ παθεῖν. Hæc uerba nullam (puto) gignunt sententiam. Su-
spicari possum, corrigere non possum, ac ne audeo quidem. quid ta-
men suspicer, exponam uel eò, ut acutorum iudicia excitem. οὕτως
ἢ λεανόδαιμων ἀγοιδαιμονία καὶ τὸ μὴ παθεῖν ἐκείνου γε, ἀ-
φύλακτον τὴν προσδοκῶν αὐτῇ πεποιθεῖ. In scripto autem longè
diuersa est lectio, οὕτως ἢ (o malè habet) λεανόδαιμων ἀγοιδαι-
μονία τῇ νοστήτῃ πρὸς ἅπαν τὸ δεινὸν δοκούσιν ἀναβλεῖα λεανόδαι-
μονίᾳ ὑποβάλλουσα παντοίοις δεινοῖς. Annotata etiam in mar-
gine est nostra, Ἐ ad scriptum, τότ' ὁ δὲ, nihil horum. Ego
arbitror non in eruditum aliquem, quod nostram corruptam sen-
tentiam uideret, loci sententiam ibi uoluisse suis uerbis exprimere.
probè tamen monuisse, neque nostram integram esse lectionem,
neq; sua uerba pro Plutarchianis se uenditare. Nostra correctio
certè à mendosis uestigijs proximè abest. Et paulo post, ἀλλὰ τὸ
τὸν ψυχῆς.) sic in margine scripti. Sed uerior est lectio in textura:
ἀλλ' ὥσπερ τὸν, Ἐ γ.

384. 34. Vtriusque in ordinem.) $\pi\epsilon\gamma\acute{\alpha}\rho\sigma\alpha\upsilon\ \pi\alpha\rho\epsilon\nu\alpha\iota$. pro $\pi\alpha\rho\epsilon\nu\alpha\iota$ in textu scripti est $\kappa\alpha\theta\iota\sigma\tau\acute{\alpha}\nu$: illud in margine. Post $\eta\gamma\ \tau\omicron\ \alpha\mu\iota\upsilon\lambda\omicron\nu$. Sic in ora scripti in textu $\alpha\mu\iota\lambda\omicron\nu$. Ex eodem $\eta\gamma\ \sigma\upsilon\lambda\lambda\omicron\gamma\acute{\alpha}\varsigma$ reponendum pro $\mu\epsilon\tau\alpha\ \beta\iota\alpha\varsigma$. Sunt & alia in margine alieubi, sed palam ineptæ lectiones, quas omitto. Eas ferè annoto, quas interpretans secutus sum. infra $\kappa\alpha\lambda\epsilon\lambda\alpha\upsilon\omicron\iota\ \gamma\alpha\gamma\ \alpha\upsilon\omicron\sigma\omicron\iota$.) malim $\kappa\alpha\upsilon\omicron\iota$, quod in scripto superpositum est. & $\pi\epsilon\phi\omicron\upsilon\gamma\epsilon\tau\alpha\varsigma$ propter uocem $\delta\iota\delta\omicron\varsigma$, quæ in scripto omiſſa, & à correctore supra notata est. Mox $\alpha\lambda\epsilon\pi\iota\tau\omicron\varsigma\ \phi\epsilon\pi\iota\tau\alpha\ \eta\gamma\epsilon\ \pi\epsilon\gamma\alpha\tau\iota\tau\alpha\iota$ scriptus in margine $\sigma\omega\alpha\beta\epsilon\tau\alpha\iota$ significantius. Statim, $\alpha\lambda\lambda\ \alpha\eta\gamma\epsilon\iota\ \mu\upsilon\sigma\epsilon$. Ex scripto legi. Mox $\tau\omicron\nu\ \nu\omicron\upsilon\mu\iota$ à scripti textu abest. pro uaria lectione notatum in margine.

384. 37. Pindarus.) Ode prima Pythiorum.

386. 25. Insolitas.) $\eta\gamma\epsilon\ \alpha\tau\omicron\gamma\epsilon\iota\varsigma$ malo $\eta\gamma\epsilon\ \tau\omicron\pi\alpha\nu$, quod est in scripti textu, hoc in margine ut in uersione ostendi. & $\pi\epsilon\pi\omicron\sigma\epsilon\alpha\mu\epsilon\nu\alpha\iota$, in textu $\pi\epsilon\gamma\alpha\sigma\mu\epsilon\nu\alpha\iota$, paulo post.

387. 32. Vlulassent, & circa.) $\acute{\alpha}\gamma\epsilon\upsilon\sigma\alpha\mu\epsilon\nu\alpha\iota$ & $\acute{\alpha}\gamma\epsilon\omega\varsigma\ \iota\omega\varsigma$ legendū pro $\acute{\alpha}\gamma\epsilon\upsilon\sigma\epsilon\mu\epsilon\nu\alpha\iota$ & $\acute{\alpha}\gamma\epsilon\omega\varsigma\ \iota\omega\varsigma$, quæ sunt uitiosa. scriptus habet $\acute{\alpha}\gamma\epsilon\upsilon\sigma\epsilon\mu\epsilon\nu\alpha\iota$, $\acute{\alpha}\gamma\epsilon\omega\varsigma\ \iota\omega\varsigma$. est aut Agrostis herba species, quæ pleriq; gramē, gras, accipiunt. pro $\mu\epsilon\alpha\upsilon\lambda\omega\iota\varsigma$ reponē $\nu\alpha\lambda\epsilon\iota\delta\alpha\mu\epsilon\nu\iota\varsigma$ ex historia, quæ à Pausania in Meseniæ copiosè describitur. Post lineis paucis $\epsilon\upsilon\ \kappa\alpha\upsilon\phi\omega\ \mu\omicron\delta\iota\omega\nu$. ego quid sibi uelit $\tau\omicron\ \mu\omicron\delta\iota\omega\nu$ non intelligere me fateor. interpres, In belli opportunitate: nescio quid secutus. quid si pro $\mu\omicron\delta\iota\omega\nu$, legas $\nu\omicron\phi\iota\delta\iota\omega\nu$. ego quidem non dubitavi hanc coniecturam in uertendo sequi. Qui sequuntur uersus, incertū cuius sint. & quò distinguēdi pro $\gamma\upsilon\gamma\omicron\delta\iota\omega\nu$ scriptus $\gamma\upsilon\gamma\omicron\mu\omega\nu$, & in margine $\mu\epsilon\tau\phi\omega\nu$. et sanè Gyrae petras Aiacis Oilei exilio nobilitas nouimus uel ex Homero. Odyss. d. 500. Sed hæc disputare de ijs nihil attinet. In uertēdo usus sum ea libertate, quā in simili re cōcedendā omnib. arbitror. Paulo infra $\mu\upsilon\iota\omicron\sigma\iota\varsigma$ legi, cū esset $\mu\upsilon\iota\omicron\sigma\epsilon\gamma\varsigma$, aliena uox. Sed scriptus euidenter nobis fauet, et supra quodam loco $\pi\epsilon\phi\omicron\upsilon\gamma\epsilon\tau\alpha\iota$ uitiōsè obrepſisse pro $\pi\epsilon\phi\omicron\upsilon\gamma\epsilon\tau\alpha\iota$ monui.

390. 6. De Diana sentiunt.) $\alpha\iota\ \tau\iota\ \kappa\alpha\mu\iota\ \iota\omega\ \alpha\gamma\epsilon\omega\varsigma\ \iota\omega\varsigma$.

Verſus ſunt de Diana, ex aliquo, ut uidetur (non enim ſuccurrit memoria) tragædiæ choro. Sed ita mutilati, ut niſi reperiātur alibi, emendari ullis poſſe coniecturis uix uideantur. itaq; omnino omittere malui. Scriptus αὐτὶ μὲν ἀμειχρόνας, ἔπειθε μὲν. Paulo infra νάρετα βούτης uitioſum eſt. ἀποθανέει γὰρ.) Scriptus, quod malo, ἀπειτέει. αὐτὶ δὲ ὁσωφ.) Scriptus, ἡγεὶ τοίγα ὁσωφ. ὅτι. ὅω. ἔ. λιβ. ὅπαρ. ὅτως ἡγεὶ ὄντος τὸν φόβον ὡς δὲ ἡτ-
τον ὅω. αὐτὸς περὶ μένος ἀγαπήσας αὐτὸν ἡγεὶ ἀγαπήσας. pro quo impreſſus rectius μακαρίσας: in fine ex ſcripto pro περιέφοντος repono ἀποφρονέσας. Quomodo Carthaginenſes Saturno inſantibus litarint, meminerunt ἔ. alij, ἔ. Diodorus lib. XX. Bibliotheca. Gelo uictis ijs pacem aliter dare noluit, niſi ritum iſtum abrogarent. noſter in apophib. ἔ. ſera numinis uindicta.

IN APOPHTHEGMATIS.

IN præſatione. Sanè aliud à nobis.) νῆτοι ἡγεὶ βίβς. hæc uerba ſunt mutila. nā ut nihil de re ipſa dicam (cuius enim tādē hoc libro uita deſcribitur) mox ἐκείνῃ ponitur. ut intelligas autorem ad uitas ſeu παράλλαξ ſua reſpicere. fortasſe legendum, νῆτοι ἡγεὶ βίβς ἔχει τι ἡμέτερον σύνταγμα, ἔ. c. Ego neq; præſationem hanc, neq; opus ipſum magni eſſe Plutarchi credere poſſum ut tamen omnia quā planiſſimè intelligerentur, ad id me in uertendo accommodaui.

395. 19. Tunicas geſtare ſinuofas.) κολλώτους. nimirum quales ob laxitatem mollibus conueniant. legebatur νῆλοι τὸς ineptè, cūm quidem etiam Aldus rectè excuderit.

396. 23. Paryſatis.) Παρύſατις. Hoc nomen fuiſſe ei mulieri, de qua hīc uerba ſunt, notiſſimum eſt ex omnibus hiſtoricis. Itaq; illud παρύſατις expunge. hīc quoq; Aldinus rectè. τὸν βασιλέα autem omnino legendum eſt, non βασιλῆα. Regius qui hunc librum conuertit in ſermonē Latinum, habet: qui regem allocutus eſſet. atq; id omnino uoluit Plutarchus dicere. alioqui nullum ſenſum, nullum acumen habet, ſi præcepit regi liberè locuturo, ut mollibus uteretur uerbis. ſed nimirum cum rege locuta-

rus ista opus habet cautione. addidi ergo olim $\omega\pi\delta\varsigma$ ante $\beta\alpha\sigma\iota\lambda\epsilon\alpha$, quod excidisse apparebat. Sed cum manuscriptum codicem inspexissem, $\beta\alpha\sigma\iota\lambda\epsilon\alpha$ reperi, quod haud dubiè genuinum est. Paulo antè $\alpha\omega\pi\delta\gamma\alpha\sigma\iota\delta\alpha\iota$ legi, cum legeretur aoristo primo ineptè. Paulo post $\delta\kappa\epsilon\iota\nu\sigma\iota$ non $\kappa\epsilon\iota\nu\sigma\iota\mu$. ratio, quam scriptus confirmat. nisi $\kappa\epsilon\iota\nu\sigma\iota\mu$ malis.

296. 26. Gener.) $\gamma\alpha\mu\beta\delta\varsigma$. uox ambigua, ut alibi ostendimus. Historiam inuenies apud Diodorum Siculum, libro XV. fol. Græco 464.

397. 31. Maiore cum voluptate.) $\epsilon\iota\delta\iota\sigma$ pro $\iota\delta\iota\sigma$ sensus requirebat, estq; in scripto. Cæterum interpres non $\alpha\tau\epsilon\iota\alpha\mu$ hunc Scytham, sed $\alpha\upsilon\tau\iota\alpha\mu$ Anteam legit. Et apud Suidam sanè est $\alpha\upsilon\tau\iota\alpha\varsigma\ \epsilon\nu\epsilon\mu\alpha\ \lambda\epsilon\gamma\epsilon\mu\nu$. Verba autem hæc eius. Illis uerò respondentibus minime: Et quo, inquit, modo contra me bellum mouere potest? in Græcis nostris quod ijs respondeat habent nihil. Enimuero apud Plutarchum in libro, quo ostendit secundum Epicuri doctrinam ne suauiter quidem uiui posse, Scythæ hic disertè $\alpha\tau\epsilon\iota\alpha\varsigma$, ut et hoc loco dicitur: tibicen uerò non Ismenias, sed Amenias fol. 314. atq; hoc uidetur esse rectius. tamen Ismenias rursum legitur in oratione de Alexandri fortuna posteriore. Idanthyrus apud Strabonem initio XV Idanthyrus scribitur. apud nostrum in repugnantijis Stoicis $\iota\delta\alpha\upsilon\theta\upsilon\gamma\epsilon\omicron\varsigma$. neq; mirum si barbaræ uocabula huic uarietati sunt obnoxia, cum in Ebraicis exprimendis tantam uideamus scriptorum et idiomatum ac librorum diuersitatem.

399. 30. Astum.) $\pi\iota\upsilon\ \mu\epsilon\lambda\omicron\delta\omicron\varsigma$. quid enim sit $\mu\epsilon\lambda\omicron\varsigma$, quod inueniam scripturæ $\mu\epsilon\lambda\omicron\delta\omicron\varsigma$ pro calliditate usurpauit. quo modo $\mu\epsilon\lambda\omicron\delta\omicron\epsilon\alpha$ diaboli in epistola Pauli ad Ephes. 4. et 6. tametsi in partem deteriorem. Scriptus quoq; $\mu\epsilon\lambda\omicron\delta\omicron\varsigma$ habet.

401. 36. Atheniensium laudabat fortunas.) $\mu\alpha\alpha\pi\iota\varsigma\alpha\mu\ \epsilon\lambda\epsilon\gamma\epsilon\mu$ lege, non $\mu\alpha\alpha\pi\iota\varsigma\omega$: quod, tametsi est etiam in scripto, constare non potest. sed et $\mu\alpha\gamma\epsilon\omicron\nu\ \tau\iota\ \mu\omicron\iota\ \mu\alpha\gamma\epsilon\omicron\nu$ legendum. Sed quid fuerit pro quo $\mu\iota\tau\alpha\varsigma\upsilon$ irrepfit, non est in promissis.

μυτὰς non quadrat. μυαλειότητι, δέξῃ, δουάμα, aut ali-
quid tale fuisse sententia ostendit. Paulo post alter duorum frā-
trum λεγάτορος dicatur in scripto constanter. Ego longe præ-
fero ἱεράτορον: & iocus aliās fuerit ualde insulsus. Ipse autem no-
mina Latina feci, ut ab omnibus argutia posset intelligi.

405. 4. Quod nunc dormit.) ἄψιν ἐκ λαδούδα. &
fuerat omissum, quod in scripto reperi, cum antè ex coniectura
suppleuissē. 408. 4. In Alexandri dictis ubi de Antigene
& Telephippa, πρὸς τὴν δὲ scribendum, non δὲ. scriptus rectè.
In Antigoni est ὡς πρὸς, in scripto malè ὡς πρὸς σωματος.

410. 28. Regius ius uertit quod non probo. Intelligo cinctum
culinarium, eius kochs schurtzuosch Pauld post τὰ διὰ τοιοῦτον.)

410. 37. Scriptus τὰν διὰ τοιοῦτον, ut omnino senarius uideatur,
quem & expressi. sic autem est legendus:

Inscripta sunt hæc codicillis, quos tenes?

411. 10. Antagoræ.) Ἀνταγόρας. Sic scriptus, moxq; id uo-
cabidi alio casu positum Aldus Ἀντιγόρας, noster Ἀντιγόρας. ne quis
hæsitet, scripto fidat. & est alibi etiam huius Antagoræ men-
tio: & planè hoc ipsum sic reponitur libro IV. capite IV.
Symposiacorum.

412. 23. A' Dromicheta.) Δρομικήτου. erat Δρομική-
της, sicq; habet scriptus: quanquam diuersè barbara uocabu-
la scribi paulo antè monui. Idem tamen autor, homo grauis,
ne in his quidem à seipso discrepare solet. Δρομικήτης autem bis
est in Demetrio. Septem lineis interiectis inuenies Ἀντιόχου ὁ
πρῶτος, quod etiam scriptus habet, cum tamen persuasum habe-
am esse ineptum: neque (puto) ulla in historia Antiochi tertij
mentio. & cogitabam pro πρῶτος reponendum πρῶτος. for-
tassis tamen ad Antiochorum successionem refertur, aut po-
tius Antigonus pro Antiochus scribendum, facta paulo antè se-
cundi mentione. id quod secutus sum in uertendo. 412. 37.

413. 32. Poly(sperchon.) Πολυπέρχων. lego πολυπέρχων,
ut alibi ostendi. Scriptus habet καρίσιος. Paulo post ἀνάονα εἶπον
νομῶ

non οἶον. notus est iocus, & rectè habet scriptus.

417. 6. Sulcum profundum.) βαθυὸν ἄλωνα, non ἄλωνα. Sic & apud Aeschylum legitur ἐπὶ τῇ ῥήξει, & eius interpretem, & in Aristida nostri, & apud Platonem quodam de Rep. libro, & Eustath. in Iliad. v. ad uersum 707. uocè exponit, ab eaq; uocabulū ἄλωνα deducit. Itaq; nō probō ἄλωνα, quod alijs uidebatur reponēdū. 437. 36. In Alcibiadis deinde dictis ubi ἔστι ἀποφύγιον sensus cōcinnitatē secutus, legi ἀποφύγιον scriptus pro nobis facit. 438. 14. Idē in Iphicrate παρωματίας habet pro παρωματιαν. & ipse notas harum syllabarum permutatas puto. 420. 12. Planè, inquit.) ἤτοι ἀπὸ. pro uā inueneram ἤτοι, quod uini litterulæ corruptela locum turpārat. Scriptus & Aldus uā habent. Post de Leosthene 421. 1. ἄς τὸν πόλεμον. fortè scripserat ἄς τὸν λαμψανὸν πόλεμον. Ex historia.

423. 19. Teleclus.) Τηλέκλος infra apoth. Laconicis legitur Τηλέκλος. Apud Pausaniam in Laconicis rex Agidarum familiae Τηλέκλος legitur, sicq; hīc est in scripto Mox in dicto Theopompi legebatur etiam in Aldino, ὃ δὲ ἐκ γυναικῶν. Si rectè legitur, Theopompus contemnebat eum, qui in muro praesidium & fiduciam locaret, & mulieres uocabat tales uiros. notum aded est tur sparta muris caruerit. Interpret itidem, ut nos, ὃ δὲ ἐκ γυναικῶν legisse uidetur: uertitq; minime, si mulierum est. obscuro sensu. Si ita legas (et scriptus ita habet.) hoc uoluit Theopōpus, ne mulieres quidem certas de sua salute esse, muris tantū, non armis, & fortitudine uirorum fretas. contra uiris fortibus nihil opus esse muris. Infra in Laconicis Agesilai simile dictum refertur. Quod autem in Brasidae dicto legi ἡγεμονίᾳ, id & sententia poposcit, & sic infra in Laconicis habetur, atq; aded Aldus etiam hīc rectè.

426. 8. Ne vllum sibi fictile.) πλάττων. erat πλάττων, quod nihil hīc quidem puto significare. Nostra uox est & in Laconicis, & alibi. Porro paulo antè ἰδὲν legendum pro ἰδὲν, ex Laconicis liquet, & uita Agesilai. quanquam

ἔστιν ἰβὶ legitur. Cæterum nisi legas, δὲ ὁ παῖς αὐτοῦ πῦρ. ἄνδρ' οὐκ ἔστιν ut repetatur, μνησθῆναι ἑσθ' αὐτοῦ, aliquid necesse est excidisse, quod ego non puto. at si, quomodo dixi, legas, Laconica erit & arguta breuitas: sicq; est in Laconicis.

427. 3. Eudamidas.) Εὐδαμίδας. Nescio quis nomenclaturæ huc εὐδαμονίδας posuerat, qui tamen in scripto quoq; legitur. uel ex Laconicis apophthegmatis constare potest, quid sit uerum. Antiochi autem nomen in Lacone mihi suspectum est.

431. 30. Læuino.) Λαβίνω. Hic Labienus aliquis fuerat suppositus, λαβίνω scriptum, quo modo ne Labienus quidem nisi peruersè scribitur. quod miror non dedisse ansam cogitanti de emendatione interpreti. In uita Pyrrhi, Ἀλβίος perinde falsò, quanquam aliquoties legitur. nam de Valerio Læuino esse sermo nem, ex historia abundè constat. Cæterum infra etiam in fine Catonis maioris didorum λαβίως legitur uitiosè pro Ἀλβίος. Albinus & Albus Postumiorum inueniuntur cognomina: & inuitis locus rectè habet, hic etiam in scripto falsus. Suprà in ultimò dicto Epaminondæ ἐπαμινώδης scriptus ἐπαμινώδης: & in Curij primo, πολλῶν ubi est, πολλῶν, quod magis quadrat omnino.

434. 1. Urbem Batheian.) πόλιν Βαθῆαν. munitionis fossis profundis urbem. interpres. perridiculè. Apud Valerium lib. 3. Cap. de fiducia sui legitur oppidum Badiam Hispaniæ. Cæterum monere lubet quæ Scipioni tribuuntur, promiscuè de utroq; dicta esse hic confusa: quod non est magni Plutarchi. & tamè sic re habere ex historijs liquet. 435. 4. Id quid est illud paulo post παύλας καὶ κόινους Duos fuisse Petillios liquet cum ex alijs tum abundissimè ex duodequadragesimo Liiij libro. Quinti prænomen hic constat, alterius nondum inueni, siue A' siue M. siue quiduis fuerit ipsum nomen Petillij potest horrorem incutere bene de rep. merentibus, ubi malis hominibus, & factionibus uident tantum licere. mox pro Quintio est κόινους condonanda Græcis incuria, in tanta Latinorum librariorum socordia. In eodem τῶν πονηρῶν ὁ ἄλλος, historia habet Achæos. Cæterum quod

quod de C. Domitio ponitur, constat ex Appiani Syriaco, Γναίος
esse legendum, & ηγεi ante τῶν ἡγεμονικῶν deest, nisi fortè men-
dosus est locus.

437. 10. Eiusdem d.e. peritiæ.) ἐλεγε τὸς αὐτὸς ἐμ-
περίας. deerat αὐτῆς, quod ex sensu & uita Aemilij restitui.
mallemq; φοβερὰ ἵστατον.

438. 6. Flagitijs adsentiri.) καταλόνειν. interpres uer-
tit lapidibus esse obruendos. Sed mihi iam pridem est hoc uocabuli
suspectum, tamen si in scripto quoq; extet, & nescio an κατα-
λόνειν potiùs sit legendum: ut intelligantur tacito consensu fla-
gitia probare, & facinorosis quasi nutu subscribere, qui quæ pos-
sunt flagitia non coercerent. Sanè Romanum non fuit lapidibus
obruere, multo minus Catonianum. Iam ubi est καταλαλόνειν
λόγῳ καλῶς, quanquam id sententiam uidetur hanc præbere, ora-
tione & scriptis præstari ne pulcrorum facinorum excidat fama
& memoria. in scripto tamen est pro λογ. καλ. scriptum προξέ-
σι καλῶς, quod in uertendo sum secutus.

440. 20. Mare inter castra ipsius & arcem.) Μῆ-
ρὸν τῶν διὰ μέσων. locus mutilus. refertur hoc apud Valerium lo-
co iam citato, paulo quidem aliter In scripto libro μὲν αὖ induc-
iuntur. Mox de C. Lælio, πῶπιον: legendum πομπήιον, &
intelligendum de Q. Pompeio Nepote, qui consul fuit anno V. C.
613. cum Cn. Seruilio Cæpione, anno ante Lælij consulatum.
Vide fastos Sigonij. reliqua emendabis faciliè, si Grammati-
cāam calles.

441. 26. Ut multorum hominum.) ἀνθρώπων πῶ-
λιν, non caret menda hic locus. allusum autem est haud dubiè
ad Homericum uersum Vlyss. ε. 488. Ἀνθρώπων ὄχλῳ, & ηγε-
ῖν αὐτὸν ἰσομύλον ἐφορῶντες. Cæterum τρίτον illud ambiguum est. Si ter-
tium intelligas, sensus est, post duos triumphos & consulatus: &
sic est apud Valerium. Si τρίτον intelligas cum duobus. (Sic enim
loqui solent Græci) intellige Metellum & Mummium, quos ei
ad fuisse in obcunda ista legatione, historia loquitur.

444. 29. Popedio Siloni.) *lege* *Ποπίδης Σίλωνος*. Ineptissimè erat scriptum *Ποπίδης*. res nota Eiusmodi erat *ἀστειότες* et *υπερ-
νῶ*. p. Lutatius & Cimbrico, & *Ἀτίσωνας* pro *Ἀτίσωνας*: post in
Lucullo reposui *κατωίωνος*, pro *Σκηνίωνος*, notissima historia fite-
tus. Et in Pöpeio *Γέλλιον* pro *Στέλλιον* reddidi, ex alijs historicis
& Plutarcho. Scriptus habet *τέλλιον* Sthenis aut hec Sthenius,
Stheno in ciuilib. præceptis dicitur. Ego uitā secutus sum. Dictum,
quo respondit Catoni, etiam in scripto erat mutilum.

449. 8. Audito vatinium.) *ἀέτιον* *ἄ.* legendum *ἀ-
τινιον* *ἄ.* ex uita Ciceronis ab autore nostro scripta, unde & *ἀ-
τίκοις* inseri, & alia pleraq; corrigi à diligente lectore possunt.

449. Popillium Cottam.) *Κόττον Ποπίλλιον*. in Cice-
rone est *Πόπλιον Κώνταον*. interpres habet Cottā. De Voconij fi-
liab dubiū nō est quin *ἀμορφοτέλειον* sit legendū. Post pro *δυσνοειν*
uide ne sit legēdū *δυνεειν*. ut pro *bencuolētia* in cū solliciti ac cogi-
tabūdi fuisse intelligantur. nam *δυσνοειν* nescio an sit argutū sen-
sum daturū. Sed tamen cogitauī, *δυσνοειν* fortasse hec esse dissen-
tire. ut sensus sit, Cæsare læto & hilari ob successus & spem, di-
uersum sensisse eius amicos, qui tristiores essent.

453. 25. De Euryclis.) Legi *τιόν* *ἄ.* *Εὐρυκλῆς*. ita in-
terpres legit Euryclis. Sicq; habet scriptus, non *δυνονδῆς*.

IN LACONICIS.

455. 20. Oraculum Dodonæum.) *κατὰ Δωδώνην*.
Suprà in apophthegmatis principum est *ἐν Ὀλυμπίᾳ*. Sed sanè
ἐποπ *ἔστιν* nescio quid sibi uelit. Paulo post *ἔργον* *μὲν* *ὡς*. pro *ἔργον*
legi *ὡς*. notæ compendiorum affines *ἴ* & *ς* mendo ansam
præbuerunt. Porro autem, pro *ἀποσπασάμενον*, *ἀποσπεί-
σαι* *ἄ.* aut potius *παρὰσπείσαι*. & pro *ἀποδιδάμενον*
(nisi *ἔσθι* omitti malis) *ἀποδιδόσαι* legendum iudico. In scripto
hic nihil præsidij.

457. 14. Vteretur.) Asterisco annatato significauī locum
esse mutilum. Interpres. ut solus eadem ueste quatuor anni tem-
poribus semper uteretur. quid legerit nescio. in scripto est *μῖνες*,
non

non μόνον. Sed & illud ἀπὸν λίγῳ ἐστὶν ὡρεισσόν, non Plutarchi opinor, sed librarij culpa.

459. 16. Toremim.) Ἰσοῦτον γὰρ εἶς. Ita omnino legendum esse ratio dicitur, & sic habet scriptus, non Ἰσοῦτον. pro Ἰσοῦτος omnino legendum duco Σωκράτους. Populi) διμυι. si quis de populo Atheniense simpliciter accipiat, cuius partes erant διμυι, non improbauero. Ego ad superiora respexi, ἰσάωντων & ἰσάωντος. In tropæo de Pharsalijs τὸν μόνον scriptus rectius τὸν μόνον & τῷ Ναυπλίου. Sed & infra ubi de Epistola regis pace facta ad Agesilaum mentio, τοῦ pro ἑμιστολῆς initio, posita ut impressus habet. Ego nihil muto.

464. 5. Molestum esse socijs.) δυσχεραῖναι. τεα- bundat. uel τι est legendum & legendum πολλὰς ἀνορθώοντας. In facto post pugnam Leutricam pro αἰτίας lego ἀπειρίας, pro Νεξάβης lego ex historia Νεξάβης.

467. 4. Abderitarum.) Ἐν τῶν Ἀβδηρῶν. legebatὺρ Ἀβδηρῶν. ut contra alibi λαλαβήσαν, pro Calauria est reperire, ac similia. Mox idem Perinthijs tribuitur. Hunc autem ego librum magni illius Plutarchi non puto esse, ac fortassis ne minoris quidem est, sed ab aliquo erudito litterarum ordine collectus ex Plutarchi & aliorum scriptis. Vide exempli gratia scipiones & Archidamos. Alibi docui τὰ Ἀβδηρὰ Græcè dici. Latine Abderam Paulo post διοχρεῖν mutandum est in διοχρεῖν, quod non sententia modo monstrat, sed et scriptus perspicue habet. 468. 26. In Alcмене τῶνδε lego, ex Pausania. In Alexandrida διοττα μὴ lego μὴ ex scripto, & particula δὲ opposita. Mox pro Ἀλκι- φροδιδας legendum est Ἀναξάνδριδας. liquet ex Laconicis Pausaniae. In Archidamo Ἀλκι- ἀγῶντος: scriptus ὅντος ante ἀγῶντος habet, quod probat, ut coqui sit cum musico comparatio. & mox post ὅντος ἰδού, adde ex scripto ποιοῦσι. 472. 8. An hoste prælio.) ἀμαχῶντες nihil ualet. αὐμαχῶντες lego. itaq; etiam habet scriptus. In Astykratida Antipatro nihil est loci, sed Antigono. 473. 5. Omnia pro virib. recte.) ἀποσάδωμαι. Quæ-

cunq; belli nocumenta aut repellam aut moriar. sic interpres. nescio quid secutus. ego quid sit *ἀνδραμα*, ignoro. fortassis *ἀνδραμα* legendum, ut sit sententia: Pro uiribus omnia quæ ad bellum gerendum pertinent, faciam. pro *ἀφ' ἡρώων*, repone nomen matris *Βρασίδæ* Ἀφ' ἡρώων. quod & infra extat & alibi.

474. 22. Ecprepes.) *Εκπρεπὺς*. legebatur *Ἐμπρεπὺς* etiam in scripto. Sed ego locum ex Agide Plutarchi correxi.

481. 6. Laboras.) *Λαβώτας*. lego *ναβώτας*, ut est apud Pausaniam. *μυλῆων* restitue pro *μυλῶν*. sic & scriptus. antè in Cleomene priore pro *νεὶ νόπῃ λανὰ*, lege *λὰν νόπῃ λανὰ*. scriptus, ratio. Mox cum propioris portæ.) Quid sit *ἰγυρίων πύλη*, non facile dixerim. Simile est apud Tullium de Diuinat.

482. 17. Iam enim aut moriendum.) *ἤδη γὰρ ἡλκαμῆς*. locus mutilus. Sententia uidetur: Nunc ita prope ad barbaros accessimus, ut eo simus loco, quo moriendum est. fortè *ἡλκαμῆς* *ὡς τὸς*, &c. In scripto postmodò *ἡλκαμῆς* reperi: & cogitavi probabile esse, ita fuisse scriptum. *ἤδη γὰρ ἡ λῆαν' ἔγω* (aut *λῆαν' ἔγω* interficere) *τὸς βαρβάρους*. Sed pleraque in hoc libro satis sunt praua.

483. 25. Gula iritamentis.) *ἀλαυδάς νεὶ λυγέας τῖνὰς*. Spinæ etiam interpres habet, & scriptus itidem *ἀλαυδάς*. Verùm ego nondum didici, quibus carduis libenter uescerentur, quibus uel spinis canes. *χρῆα* etiam ex libello de liberorum educatione est nota. Infra de Alcandro Lycurgum feriente pro *ἐν δειξῶ* lego *ἀνδρῶν δειξῶ*. Scriptus, ratio. Post de Leotyrida *ἡρώων*. Constructio requirit *ἡρώων*. Sed permulta sunt talia, quæ consulto omisi. hoc ipsum supra quoque relatum est dictum, utcumque aliter ob appendicem. Sicut & alia identidem inculcantur, ut Antalcidæ de Agesilao & statuto Lycurgi. id docti facere non solent.

486. 32. Cælibes honore.) *ἰσῆγοι*. deest *τοῖς ἀγῆμῆς*, aut aliquid tale. Sententia est nota. & extat Lycurgi uita. Similis

Similis defectus est post paucis lineis. πρὸς τὸν ζυγούτα. s. τὸν αἰ-
τίαν. hæc indicasse de plurimis pauca satis est. Geradate de
adulteris. dictum hîc est mutilatum: integrum refert ipse in Ly-
curgo Plutarchus. & credibile est pro τὰν τὸν hîc legendum esse,
τὰν πορὶ φη, &c. sicut ibi.

488. 18. Altero amplius quærat.) ἀτόπος δατίος ἐ-
πείνα. legitur in uita Lycurgi ἐπατῖν μὲν. Interpres hoc, quem tra-
ctamus in libro, uertit quærat: ingeniosè. nā & ἐπείναν inter-
rogare siue quærere significat: & si ἐπατῖν μὲν legas ex conie-
ctura, quod possidere significat: certè quærere ad possidendum
est uia.

488. 29. Vtilis hæc ratio.) ἀλλὰ καὶ χρήσιμος. scilicet
τὸ φέειν δα. & ὑγιῖναι δα. repono pro aoristo ὑγιῖσθαι δα. etiam
contra scripti lectionem.

489. 22. Cum defecissent Corinthij.) ἀφισώτων. le-
gebatur ἐφισώτων, perineptè. res ex alijs etiam locis nota est, ne-
que fefellit interpretem, si tamen ita uitioso usum libro creden-
dum est. à scripto abest tota hæc periodus.

490. 8. Euritionidarum & Agidarum.) restitui
uera pro falsis uocabula, ex ipso Plutarcho & alijs. Vt & in
Lacratida feci.

492. 25. Quia, inquit, illis.) ἄγε μὴ βασιλεύειν. In-
terpres: Quia illi magis duces esse, quàm regnare
volebant. Vt aut aliud legisse eum, aut unà mecum hunc locum
suspectum habuisse uideatur. Hoc credo eum uoluisse dicere,
primos reges coactos necessitate regnum tenuisse, se & reliquos
ob uirtutem ei præesse. δαλαμὸς in scripto deest. malè, ut arbitror.
Cur autem Messenij spartanorum habeatur fratres, ex historicis
& Pausania cognosci potest ut cur pro ἀδελφοῖς Delphos retu-
lerit interpres in Polydori dictis, non uideam. Scriptus quoq; ἀ-
δελφοῖς habet.

493. 26. Sous fertur.) δάξαι. Σώον λέγεται. De hoc loco
annotati quondam ad Lycurgum Plutarchi, quæ cum sint uitiata

nonnihil, hic emendata referam. Sæbidæ sustuli, & Sæbidæ restitui. neq; me fallebat, ordinem litterarum fuisse ab huius libri scriptore observatum: sed fieri potuit ut homo (sicut non me temere iudicare arbitror) non accuratissimus, litteram φ litteræ ουοιχο (τὸ π. nimirum) subiungeret. alioquin historiam illorum locorū et temporū qui apud Plutarchū, Xenophontē alios ue legit, Sæbidā nullū, Phæbidam etiā nobilē agnosceret Porro Σωπ Rēgius nō (ut ibi scriptum est) omisit, sed ad Δαῖξαι adiunxit, sumptum pro appellatio uertitq; qui virum fortem saluum monstrare possit. cum post Δαῖξαι incipere noua debeat perodus, & Σωπ ex loco isto Plutarchi, ne longius abeam, sit proprium uiri nomen. Vitia hæc omnia scripto cum impressis sunt communia.

497. 3. Pacis componendæ gratia.) Διὰ τὸν δαίμονα, quod si legeres, διὰ τὸν δαίμονα mori significaret: alieno, nō fallor, usu, scriptus rectius habet ἐμὲν: qui pacificare uolebant.

498. 6. Pro eo atq; descenderis.) ἐπὶ τοὺς καλλίους. legendum καλλίους descendes. quod futurum in communi lingua negant tamen usurpant Grammatici. lego autem non ἐπὶ τοὺς καλλίους, sed ἐπὶ τὸν καλλίον. & est sententia (κατὰ τὴν τὴν ἐμὴν) hæc: Leones erunt uenatum contra leones, adeo sunt magnanimi: lepores si Spartam ueniant, capiuntur. in scripto est ἀνέστη, nō ἀνέστη. Post de mordente quod dicitur, ipsum quoq; satis perplexum alibi Alcibiadi adseribitur. τὸν δὲ ἔχει ἡγεῖν (λαοφ) interpres addidit, & acetum, ἡγεῖν ἔχει. & Δαῖξαι per u legit.

500. 19. Blandē mulcendos.) λεκκῶν. Id uocabuli quid sit, nescio. Rēgius uertit excitare. alius: Contumelia imbueret & stulticia. quid secuti, ipsi uiderint. Certē posterior & in Tyrætum & in Spartanos, adeoq; Pausaniam Cleombroti F. cuius iudicium hoc ipso libro expressum debuit recordari, sua fuit contumeliosus uersione. In Cleomene Plutarchi legitur ἀνέστη, ibi quæ annotauī pridem, legere potes, sed hoc addo

nunc, Plutarchum initio libelli *πρόφα σὺν προμύθησιν*, uerbo *καλλύειν* usum fuisse, quod est ornare, elegantes reddere, & à *καλῶν* propius quidem abest. uide ibi.

502. 10. Fertur Dionysius.) *ταῖς πρῶτοναις*. ex Lycurgo Plutarchi & sententia reposui pro *τῶν πρῶτοναις*. Quod de iure atro & Dionysio hic traditur, aliter narrat Tullius quinta Tusculana.

503. 28. Temperantiores.) *καὶ ὑπερτίγους*. legabatur *ἀντιτίγους*, contrarium huius loci sententiæ. scriptus rectè. Sed & sequentia uidentur distorta, pro *ἢ βρώμα*, reponerem *τῶ βρώμα*. Sed deinceps non sunt integra. Certè pro *πολυτρόως* legendum est *πολυτρόως*. & paulo post pro *γυναικῶς* lego *γυναικῶν*. scriptus malè *γυναικῶς*. pro *ἐμβαλῆται* lego *ἐμβαλῆται* ex Lyurgo nostri.

505. 24. Votis hoc anneſtebat.) *ταῖς οὐχαῖς*. legebatur *ἀρχαῖς*, quod uocis significat nihil. interpres legit ut ego. Sicq; & scriptus habet. uotum est nequaquam superuacaneum. & studi, & ante *παροίμας* quod sensum uitiabat. Sententia est eadem in Persis Aeschyli:

Ἀλλ' ἔτιον σπύδι τις αὐτὸς, καὶ ὁ θεὸς ἐυνάσσειται.

Ἀσπίδι μὲν σάκκῳ.) Sic citat etiam Strabo libro x. Sais Thraeces fuerunt. quod inter uertendum non uenerat mihi in mentem. Itaque primum uersum sic lege, ut in Strabone uerti:

Nunc aliquis Saisum nostra sese aspidè iactat.

Sed posterioris hexametri 4. pedes exciderunt. Post *Ἀλλὰ μὲν γὰρ οἶον*, ante *οἶον*, insere *καὶ* quod habet scriptus. In Gorgone *μαλακῶς σχολῇ*, lego *καὶ σχολῇ*. καὶ etiam à scripto abest. *σχολῇ* legit interpres, quod non ualde probo.

509. 7. Eurotas ceruis.) *ἢ δὲ μῖτος*. scriptus δ. quod alijs dijudicandum relinquo. *κατὰ μῖτον* conieci legendum, reperto *κατὰ μῖτον*. & scriptus coniectura mea euidenter probat. & infra legabatur *κατὰ μῖτον*, quod id ipsum mox rectius erat excusum. *νῦν* aut in *εὐν* mutare. abest omnino à scripto. deinde pro *κατὰ μῖτον*

malim *καλαγγελον* cum scripto. *Ε* φάινς sensu postulante paulg
 post pro φάιν scribendum Mox *ἐν τοῖς ξίνοις*, lege cum scripto
ἐν τοῖς ξίνοις. prope finē *καταβηται αὐτόν*.) Scriptus *καταβηται*, *Ε*
 supernē *καταβηται*.

IN LIBELLVM DE MVLI-
 um virtutibus.

512. 6. Initio statim ὁ *λέγεται*. ad hanc extat Plutarchi li-
 ber de Iside *Ε* Osiride, quem Plutarcho nostro Eusebius in præ-
 paratione Evangelica nominatim arrogat. In scripto apparet su-
 isse *λέγεται*, sed ab emendatore factum *λέγεται*, quod minime pro-
 bo. Nā feminæ in scriptum librum cum alia ostendunt, tum in ipsa
 præfatione οὐ βιβλίους ἐντυχῶσαν, *Ε* c. Euripidis locus est in
 choro Herculis furentis. 512. 37. Mox *ἀλλὰ τίλω ὑδὲ τίλω, τὰ*
Σαπφ. pro, *ὑδὲ τίλω* lege *αὐτὴν*. ratio, scriptus.

513. 13. Si ad vim istarū) Legitur *ἐν τῷ αὐτῷ ναυέτινα*
ἢ δὴν. Latinus interpres hanc omisit particulā. atq; adeo credo id
 eum fecisse, quod ipse quoq; ut credam esse genuinam, abs me nō-
 dum possum impetrare. Sed *Ε* βιβλία βιβλία uix concoquo, ac
 ne uix quidem. In Troadibus.

514. 5. Qualemcunque sedem.) Vulgo habetur,
ἐν τῇ πατρὶ. lego γὰρ pro τῇ, id in scripto suprā notatum reperi. le-
 ge etiam ex eodem *πλάγος* ἢ *παύσις*. Ita enim sententia est
 plana, quam habet nostra versio. Mox patriamq; esse facio
 endam.) est hec *πατρίδα δὲ*. scribe δὲ. In Chijs initio lege
ἐπὶ τῷ αὐτῷ. notum.

519. 16. Nouam condiderunt.) *ἐπὶ τῷ αὐτῷ* legi. scriptum
 erat *ἐπὶ τῷ αὐτῷ*. Sed *Ε* pluralis numerus requiritur, *Ε* non de ha-
 bitando, sed cōdendo urbem loquitur, quod est *ἐκτίσας*, non *ἐκτίσας*.
 Scriptus habet *ἐπὶ τῷ αὐτῷ*, *Ε* *ἐπὶ τῷ αὐτῷ*. alioqui Cryassa neutro ge-
 nere dixi ut pleraq; alia Cariæ et Lyciæ loca notum est. In Tyr-
 rhenis initio *Βραχονέδον* restitui, ac deinde *Βραχονέδον*. cum p. ex
 cidisset. nam *Βραχονέδον* celebris est apud scriptores pagus, seu δὴ-
 nos Atticæ. Sic *Ε* scriptus.

520. 14. Et fratre eius.) $\eta\gamma\epsilon\iota$ ἀδελφόν. nihil ausus fion mutare. Interpres $\eta\gamma\epsilon\iota$ omisit post ἀδελφόν, hocq; intellexit appellatiue sanè infra quæst. Græc. XXI. Πάλη τοῦ ἀδελφού legitur. Et mentio sit fratris, cum quo sortitionem Polis inicit. malim $\lambda\epsilon\gamma\alpha\tau\acute{\alpha}\delta\iota\delta\alpha\mu$ quam $\lambda\epsilon\gamma\alpha\tau\alpha\iota\delta\alpha\mu$, quod scriptus suggerit. Si $\eta\gamma\epsilon\iota$ antè $\lambda\epsilon\gamma\alpha\tau\alpha\iota\delta\alpha\mu$ omittas, planus videbitur locus.

521. 33. Quasi igneum.) $\eta\gamma\epsilon\iota$ πυρώδης. Aldus Et nos παρώδης hoc uocabuli quid sit, non habeo dicere. Interpres habet horrendos sonitus atq; incendia. nescio quid secutus, nisi quod αὐθάλασσι, quæ est radiorum solis reflexio, non satis aptè reddidit. αὐθάλως autem per θ non τ scribitur, cum rectè scribitur, quam ille uocem omisit. Cæterum inspectio scripti libri me dubitatione soluit: is enim πυρώδης expressè habet. Suprà autem qui χίμαρρον legitur, χίμαρον legendum contenderim, ut ad Chimæ rā (cuius fabula hec exponitur.) accommodari possit. nō ignotū est, quid χίμαρρον Et χίμαρα significet. ΣΑΛΜΑΤΙΔΕΣ, Saguntine sunt interpreti. Et Σαλματινὸν Saguntum forè quia urbem Hispaniæ hoc nomine non agnouit. Ego nihil uolui mutare, nisi quod N litteram inserui. Nam Saguntum aliter appellant Græci historici. Ibidem est Βαυώνος, Et in scripto Βαυώνος. Hanc nonem interpres habet, uocem Punicam. ἐγὼ μωὸν pro appellatiuo accipio. Sed res non est magni momenti In Cianiis.

523. 37. Domos adibant.) Βαδίσσαι, in scripto Βαδίσσαι, etsi est alterū suprà notatū. Et profectō Βαδίσσαι malim, idq; exigit (puto) sententia inuicèq; malim illorūq; pro ἀλλήλων scilicet αὐτῶν. id quoq; sensu distante, ut Et ἰνὶ pro ἰνι, Et pro ἀλῆας legendum ἀλῆας, liquebat etiam sine scripto. In Phocidib. sine, αὐτοῖς ἀχει. αὐτοῖς ratio Et scriptus.

532. 23. Impetravit salutē.) legi ἐκτὸς αἴτο. scribebatur ἐκτὸς αἴτο perperam, quo mendo tamen deceptus interpres sententiam peruertit. Scriptus Et Aldinus ueram lectionem habent. Historia exstat etiam in eroticis Parthenij. Porro ante in Pieria in Nelei nomine » pro « repono, ex historijs Et scripto, qui etiam

in fine habent ὅτις ὁρᾷ τὸς αὐτὰς αὐτῶν, redē. Cæterum in μονοβλῆς & hic & alibi reliqui, cum aliās scribatur per v. Causam uidebis apud Eustath. in Iliad. λ. 237. & alibi. Post ante ἀπολαύσαι excidisse μὴ uel ἐν nō est obscurū. In fine Aretaphilæ pro παραβαλλ. est in scripto πρὸς βαλλ. 540. 10. In Chiomara ante hæc uerba τῶν δὲ μισθολόγους, ommissa est inscriptio historiæ hæc: γυναικὸν πρὸς γαμλῶν: quæ in scripto demum est ante uerba, γυναικὸν δὲ. In Timoclea. 541. 34. Adhibitis partim minis.) ὡς ἀπολῶν legendum ὡς ἀπολῶν. Sic & interpres legit, et in scripto est. legēdum quoq; ἐπιστάτης, non ὑπὲρ. In Eryxone pro δαίμονος uide ut legas αὐδαίμονος. Sic enim sub finē redē. deinde πρὸς τὸ μακάριος. lege παρὰ, ut & scriptus habet. Locus est ambiguus.

545. 33. Ut uidit accedentem.) ὡς εἰδὼς ἐπὶ οὐρα. erat ἀπίοντα, sed & in scripto ἰπὶ οὐρα est à correctore factū. Sed deest hic nomen & mentio eius Cumanæ mulieris, quæ Aristodemum solum Cumanorum uirum dixit, cuiusq; mentio etiā et in conclusionē historiæ fit. Post pro ἐν τῶν αἰσθῶ. legi pro ἡσθ. quamquam scriptum deinde receptam lectionem habere sensi.

546. 24. Pythis vxor.) Πύθιος γυνή. Inscriptionem hanc optimo iure adieci, ut reliquarū similis esset. Scriptus pro titulo habet Πύθιος οὐκ, pro παρῶναι τῆς στρατίας legebatur malē τῆς στρατίας. non poterat enim senem curare absens in militia patrem filius. Scriptus παρῶναι τῆς στρατίας, redē.

IN COMPARATIONE AQUAE & ignis.

548. 36. Absq; igni multa fuerunt.) ὁ ἄστος δὲ ὁ δὲ πῆσι etiam si αὐτὸ ἀνὸς ἡρῶν repetas: tamen non satis hæc eobarent. Fortasse hoc uult dicere, fuisse aliquādo hominem absq; igni absq; aqua nunquam. Id si ponamus, πολλά in uoti mutandum esset. Videtur προγυμνασμοῦ alicuius potius esse eruditi hominis, quā scriptū Plutarchi illius magni. infra μεταφράσει τῆ αὐτῶς φράσι. ante τῆ requiro ἢ. Scriptus post μισθολογὸν habet insertum δαίμων.

551. 32. Quæ maximè feruntur.) ἡγοῦ τὰ μέλλουσα. ἡγοῖτο
loco ἀφ'ι reposui errorē notarum affinitas peperit. ἀφ'ι etiā scri-
ptus habet. Suprà ubi est οὐκ ἐστίν, ἡγοῖτο nō scriptus (quod magis
probo) νύ ἀναπαύεται habet. et pro πρὸς αὐτὰν ᾤ, ἀναπαύεται αὐτή. Sunt et
alia, sed leuicula; neq; uolui περιγυρῶ τῇ παντί, q̄ αὐτῷ, adhibere. id nota-
tu dignū est, 552. 8. ἀλεξάνδρος ἐστὶν ἐπικρυβίων τὴν ξυνομένην legē dū, nō ἐπι-
κυβίων qmendū in scripto etiā est. Iā illud ἀπὸ ἀλλοῦ ἀρχῆς, distin-
guendū erat à præcedentib; noua n̄ proponere intēdit argumēta.
553. 24. Tenebris obtinentibus.) ἐστὶν οὐρανός. Suspe-
ctum erroris. Coniicio fortè legendum, ἐστὶν ἡγοῖτο. Ita quidem li-
quidū esset sententiā. alioqui quid est tenebras uigilare? Loquitur
de industria humana, ad quam uigilia etiam facit, nocti parē sui,
ut Aristoteles dicebat, uel ὁ γαλῆς suffurās, quod sine ignis beneficio fie-
ri nō posset. tenebris industriā uigiliæ impediētib; Profectū diuitia ui-
giliæ est, inquit Plinius. In scripto annotatū uidī, pro ἐπεὶ οὐρανόθεν λε-
γέται ἐπικρυβίων. In fine pro ἡγοῦται est ἡγοῖται in scripto, quod
docti me non frustra annotare facilē intelligunt.

IN QVAESTIONES SEV CA-
pitulorum descriptionem.

Hunc librum Plutarchus in Camillo & Romulo citat sub nomine αἰτίων & αἰτίων ῥωμαιοῦ. Vulgo problematum titulo citatur. Adieci margini numeros, qui faciliora inuentu & notatu singula facerent.

554. 33. Pluribus ædiles.) Σὺν τοῖς ἀγορανόμοις πλείονας. Hic locus est corruptus, credo hanc esse sententiam: Prætores tribus usos facibus, pluribus ædiles. Χρωμένον legendum, non χρωμένον, liquet. Et μισθοζόμενος pro μετρίζόμενον.

556. 4. Sed confenso tectio in domum demittunt.) τῷ ἀρχαίῳ προσβαίνοντες εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ. Quid se legas, sed in confenso tectio sese inde in domū demittunt; Hæc quidem lectio cum Varroniana fabula melius cohærebit, et unica lævis in asperum spiritu mutatione conficietur, ut αὐτοῦ legas pro αὐτοῦ. 34. Hysteropotui) ὑστέρω ποτὺν. interpres ὑστέρω ποτὺν

legit, itaq; legendum credo, ignarus liber ne ei, an uero iudicium hanc lectionem suggesserit. uox enim ea significat eos, qui crediti iam fato suo defuncti, denuo ei seruire opus habent. in proxima quæstione. 557. 15. Multisq; locis adscribitur.) *πολλὰ γὰρ οὐδὲν* non probo. forte *πολλὰ ἄρα*. res est nota.

558. 12. Futilissimum putarent.) Lego *φαιδότητες ὑσμῖνοι*. legebatur *ὑσμῖνοι*, sed male. Verba antecedentia satis obscura sunt. neque piget interim sententiam de ijs meam aperire. *ὁ γὰρ ὁμοῦ* inquit. Suspectæ uitij & illiberalitatis erant Romanis donationes coniugum, nimirum quod non ab animo liberali profectæ, sed adulatione coniugis extortæ essent: quomodo etiam donationes mortis causa factas, ad uxoris petitionem, irritas esse uoluit solon, non minus quàm uì extortas. quia nimirum non minus prauè fit, quod illecebris uoluptatis obtinetur, quàm quod uì. Corrector bene reddita à Lucensi, in scite notauit.

558. 31. Confidentis viri.) *πισθύνοντες ἑγὼ*. *ἐν* legebatur notis ob similitudinem confusis. Sed linea sequente *καὶ παρὰ τῆς οὐσίας* male cohærent. lego *ἐν δὲ ἀπὸ καὶ παρὰ τῆς οὐσίας*. *οὐδὲν* Non me fugit, doctissimos homines à Tibulli 1.3. huc respicientes, dissentire. Versus sunt:

Tunc ueniam subito, nec quisquam nunciet antè:

Sed uidear cælo missus adesse tibi.

Ego quod sentio, planè dico. Deliam non fuisse uxorem Tibulli constat. itaq; nihil ad rem hæc consuetudo. Alibi plura.

560. 36. Sp. Carbilium.) siue malis Caruilius. *καρβίλιος* non *καρβύλιος*. Sic Latini & ipse Plutarchus in extremo Romuli ac Numæ. proxima quæstione. 561. 5. Nullos posuit.) *ἔπος δὲ οὐκ ἔστιν*. in codex noster non habebat, neq; interpres neque Aldinus liber. nam in scripto nostro hic liber desideratur. sed & sententia id flagitat, & confirmat historia. In problemate *xvi* *ἐξ ἑκατόν* ἔστι scribo. in duodeuigesimo *καρβίλιος* & *αὐτάρ* pro *καρβίλιος* & *αὐτάρ* repono: & in decimonono, pro *καρβίλιος* *αὐτάρ*, *καρβίλιος* in promptu causa est.

563. 2. Tunc enim in ipsa quoque natura.) Sententiam puto me ueram extulisse. nam in Græco hæc uerba *γινώσκω* *ἡ φύσις* & c. manca sunt.

563. 19. Murtia Venus.) *Μυρτιά* ἢ *ῥοδία*. Plinius libro 15. cap. 29. Quin & ara uetus fuit Veneri Myrtæ, quam nunc Murtiam uocant. ita legitur in Frobeniana optima editione. Is locus facit, ut *μυρτιά* potius legendum suspicer. nam illud *ῥοδία* Plutarchi hoc loco uidetur referendum ad mutationem u Græcæ litteræ, in Latinam u, quæ in Sulla, murratum, & alijs nota est. & Plinius ita innuere uidetur à myrto eam Venerem dici. Sed apud D. Augustinum profertur Dea Murcia sic dicta, quod præter modum non moueret, ac faceret hominem, ut ait Pomponius, murcidum, id est nimis desidiosum & inactuosum. lib. 4. de Ciuit. Dei, cap. 16. Apud Festum ubi uox Murcidus exponitur, mox Murcia Dea subijcitur. quanquam in litteris erratum ibi esse possit: aliterque in Antonij Augustini nobilissima editione legatur. Apud Varronem libro IV. de lingua Latina hæc sunt, quæ scripturam rursum faciunt ambiguam. Intimus Circus ad Murcium uocatus, ut Proculus aiebat, ab urceis, quod is locus esset inter singulos. Alij esse dicunt à murteto declinatum, quod id ibi fuerit. cuius uestigium manet, quod ibi sacellum etiam nunc Veneris Murciæ. Addam hoc loco quod uidetur non tam soluere dubitationem quam tollere. Apparet, inquam, ueteres C & T litteras confuisse, quod nobis in pronunciando hodie est usitatum. Nam hoc nisi concedatur, quid faciemus Valerio Probo, qui Marcum (neque unquam inuentus est, ac ne iri quidem inuentum quenquam puto, qui non pro Cuel K scribat) à Martio mense (cuius scripturæ litteram Cuel K non potest admittere) dictum ait. Id genus per multa sunt in controuersijs orthographicis atque etymologicis. Sed in præsentia satis. Problemate sequenti Nizolius restitui, qui à Plutarcho etiam alibi citatur: ne Latinos & Græcos alios testes appellem.

564. 9. De Numæ regis.) *τὸν νόμον*. legebatur perri-

diculè τεινόμενα. quod etiam interpretis sensit, & miror ab ijs non animaduersum, qui tot milia mendorum (ut ipsi aiunt) eiecerunt, item pro *ἡμεῖς*, legi *ἡμεῖς*: & ubi legi ductus ipsa sensus perspicuitate, ἀγαυότητι δὲ, legebatur ἀγαυότητι. cum in Aldino (si librarius notam infra agnouisset) rectè esse postmodo deprehenderim. Idem error est supra prob. 18. In sequente quaestione legebatur, δι τὰ αὐτὰ διὰ τὴν αἰών, quod etiam interpretem fefellit, cum sit perspicuè falsum. Quis enim nescit à Kalendis ad Nonas, ab his ad Idus, inde ad finem mensis inæqualia esse spacia? taq; non dubito si in è mutare.

564. 30. Lunæ conspectum.) τὸν δὲ τὸ πῶτον φάσκει. Post τὸ πῶτον, deesse ἐμφανέμενον, aut aliquid tale opinatus sum pridem. Sed omnino nunc φάσκει in φάσκει mutuo, uocem in hac re mathematicis non ignotam. αἱ δὲ αὐτῶν γὰρ φασκίδες κοφῶν φάσκει. Quod de Kalendarum nomine affertur etymon, frigidius est quàm quod refutatione indigeat. quæ est enim tandem inter Calendas (sic scribo, ne uim uidear intentare) clam. & celare analogia? Marcellus ex Varrone: Calendis calabantur, id est, uocabantur. & ab eo Calendæ appellatæ, quod est translitū à Græcis, qui καλῶν uocare diuerunt. Quid ergo causæ est, cur in Græca uoce utentes littera Græca, originem testante (quod musæis in suo γ ut citra inuidiā licuit) ad Kalendas Græcas relegemur cum tota antiquitate è quæ littera K etiam ibi usæ est, ubi etymologia Græca nulla uideatur esse, ut in K pro Kæsone seu Cæsone Fabiorum prænomine. Hoc addo, Iubæ sententiam hîc non extare citatam, sicut fuisse puto, ab autore integram. Quæ Macrobius habet Saturn. 1. 15. digna sunt cognitu digniora, quæ Varrò lib. quinto ut alios taceam Hæc animi causa scripsi, cum mihi ista recognoscanti ueniret in mentem, amicum quendam meum aliquando, nescio sanè ubi istas edoctum argutias, mihi hunc nondum soluendum proposuisse: Græci non utuntur Kalendis: ergo non debent scribi Græca littera Kalendæ. quasi uerò n. quæ in Romanis Kalendis exprimendis utuntur, non sit Græca ipsis as-

scrip-

sertoribus littera? aut K perinde atq; Y non liceat retinere ori-
ginis testandæ gratiæ ne adjiciam, Eiduum quoq; uocem à Græco
repeti sermone.

565. 12. Morem hunc amplificauit.) *προσθεῖν ὡς*
πρὸ φιλα. mendum esse nemo non animaduertat, sensu interim e-
 uidente. fortassis *προῦθεν*.

§66. 2. Sicut contrā.) ὡς ἐστὶν αὐτὸ. lego αὖ τὸ.
 Mox ἡ γὰρ τὸ τῶς ἀφαιρ.) Lego ὅ. quartam enim opinionem ex-
 ponit, nisi fallor.

566. 36. Lucido & illuftri.) τῷ δὲ φωτεινῷ. ego δὲ iure
me omiſſiſſe puto, non habens cur ſuſpicer aliquid detritū ante hæc
uerba eſſe. Poſt βαφῇ ἤξει, lego ἤξει βαφῇ. poteſt enim inquinari
albedo. Sed tinctura lanam albam non facit: niſi eam in-
telligas; qua rudia lintea identidem madefacta, ſolis ui aquam,
maſq; ſordes exhalante, albedinem conſequentur.

568. 35. Vñ iunt peculiariter.) ἀλλος καὶ ἐχθρὸς. im-
propriè, usurpatiuè. ἐν ἰδιῳ. Caius non omnium viro-
rum prænomen est, neque Caia mulierum, neque Titius ci-
uium, neque Stichus seruorum, quod autem cuius adhibentur,
fit usurpatione quadam, sicut Dialectici & Mathematici suos ter-
minos uocant α. β. γ. &c. Hoc ergo est ἀλλος καὶ ἐχθρὸς. ἀλλος
legebatur, quod loci uim obscurabat mendum.

569. 3. Cui Caia in sancti templo.) Ἐν τῷ τοῦ ἁγίου
αἵου ἱεροῦ. Interpres: In sanctæ templo. & citatur in margine
nescio cuius opera, Plinius. 8. 48. Vbi legatur M. Anci.
Quod ego quidem si reperissem apud Plinium, non ueritus fuisset
mendi arguere, cum neq; M. Ancus ullus sit nobilitatus, neq; no-
men Ancus, sed prænomen uideatur: & Anco Marcio Roma-
norum regi diuinos habitos honores nemo facillè animum indu-
xerit ut credat. Verba Plinij libet adscribere, tum aliorum. Lanam
(inquit Plinius) cū colo & fuso Tanaquilis, quæ eadem C. Cæci-
liæ uocata est, in templo Sangi durasse prodente se, auctor est M.
Varro, &c. August. lib. de Cuius. Dei, 18. cæ. 19. Sabini, ait, regē

saum primum Sanguem, siue (ut aliqui appellant.) Sanctum, retulerunt in Deos. Hic locus uidetur cum Plutarchiano iunctus, multo-
rum bonorum scriptorum locis explicandis inseruire. Est apud
Sex Pompeium. Propter uiam fit sacrificium quod est proficiscen-
di gratia, Herculi, aut Sanco qui idem est Deus. Et annotauit qui-
dam in margine; Ianum quosdam pro Sanco legere. inepte hoc
quidem. Cultum fuisse Sabinis siue Sancum, siue Sanctum, etiam
Laetantius 1. 15. docuit: & eadem esse uocabula admodum est
probabile, ut & hoc ritum Sabinum, à Sabinis. præsertim Numa,
fuisse ad Romanos propagatum. Iam Sanctum & Fiduum idem
omnino ualere, & esse eiusdem Dei attributa, dubitari non arbi-
tror. Qui Dionysium Halicarnasæum citant, Sabinū gentis Sabi-
næ autorem ab eo ex Porcio Catone aiunt perhiberi filium Sanci
uel Sangi (c & g litteras eiusdem prolationis permutari no-
uium non est) dæmonis illorum locorum. In Græco malè legi puto
Σάκς pro Σάγγς nisi fortè Σάβς est legendum. Nam Sabum Sa-
binis gentilem eius fuisse, qui Sanctus Latinis fuit, colligi è M.
Catonis Originibus potest. Silius Italicus libro octauo rem uide-
tur explicare.

Ibant, & læti pars Sanctum uoce canebant

Autorem gentis. pars laudes ore ferebant

Sabe tuas. qui de patrio cognomine primus

Dixisti populos magna ditione Sabinos.

Sed additur eundè à nonnullis uocari Δία Νέστωρ. quod est Iouē
Fiduum. at is fuit Hercules, ut ex Ouidio liquet 6. Fastorū. Quæ-
rebam Nonas Sancto. &c. Varro lib. iv. Aelius Gallus dium Fi-
dium dicebat Diouis F. Διδόνεσσαν Castorem, & putabat hunc
esse Sanctum ab Sabina lingua, & Herculem à Græca (Hinc
aded sciri potest, quid sit me Hercle, & iurare per Fiduum.)
Optimeq; id cum eò congruit, quòd Sabini sunt habiti Lacedæ-
moniorum (hi autem toti erant. ut sic dicam, Herculei) coloni.
quod & apud Plutarchum in Romulo & Numa est. & apud
Dionysium Halicarnasæum eadem pagina, nimirum libro secun-
do

do. Cætera omitto, contentus me docuisse, Sanctum cum hic, tum alibi rectè legi. Addo tamen, Propertium hanc lectionem non modo confirmare, sed et rem explicare. Sic enim scribit lib. IV. in elegia de Caco:

Nunc, quoniam manib. purgatum sanxerat orbem,

Sic sanctum Tatiae composuere Cures.

Sangum alij dicunt: Et Sanqualis porta, proxima ædi Sangi, apud Paulum ex Festo legi debere puto. Sangus etiam apud Liuium legitur, cum Semonis cognomento, lib. IXX. unde apud Ouidium dicto loco legendum, An tibi Semo pater, non semipater, doctè obseruauit in Varronem Scaliger. In XXX. quaestione quod legitur τὸν τάλαντον τάλαντον, &c. legebatur etiam in Aldino, τὸν τάλαντον τάλαντον ὀνείμαστος, omnino perperam. Quis uero pro τάλαντον, cum calathum significare uox ea debeat, non malit τάλαντον legi, ut ad Talasij uocem sit aditus accommodatus? Litteram ρ aliquando in σ mutata non nesciunt eruditi, cum præsertim Papisij et Fusij idem sint qui Papnij et Furij, et hos pro honore, odos pro odore apud Plautum ponatur. et Laes pro Laribus dictum Varro lib. 5. notauerit: cuius generis etiam sunt loebesum pro liberum, quæserè pro quærere apud Festum.

570. 13. Obluionem fluuium.) ὀβλίον ποταμὸν. Interpres Lytham flumen, nescio quid secutus. Certè lectio nostra est genuina. Sic enim in Liuiana epitoma LV. legitur. D. Iunius Lusitaniam urbium expugnationibus usque ad Oceanum perdomuit: et cum fluuium Obluionem transire nollent raptum signifero signum ipse transtulit, et sic ut transgredierentur milites perfluasit. Idem nomen est apud Florum lib. 2. cap. 17. et apud Liuium Obluionis mentio 4. 22. Apud Strabonem libro tertio menda insedit. Meminit huius rei, et hanc opinionem D. Brutus refert Tullius lib. 2. de Legibus. In fine quaestionis huius τὰρον pro τάρων manifestum est legi debere.

571. 35. Reparare aut instaurare.) ἠγεῖ μὲν πρὸς ἠνωτέρ. Hoc uerbum quid huic pertineat, non assequor, neque tale

quicquam habet interpretes, qui resarcire uertit: an ex libro alio, & alia scriptura, an ex coniectura? Forè $\omega\gamma\omega\sigma\alpha\upsilon\delta\mu$ aut tale aliquid fuit. In quæstione quadragesima, 573. 16. Aut alia quidem.) $\tau\omicron\delta\theta\omicron\mu$, $\delta\tau\alpha\mu\epsilon\upsilon\mu\epsilon\upsilon\omega\tau\omicron\iota\sigma\omicron\alpha$. legendum omnino est. nam tertiam causam afferri liquet. & δ particula omissa totum locum confundi necesse est.

575. 1. Hunc contrā citus est.) $\lambda\epsilon\chi\epsilon\iota\varsigma$, id est, obliquè, $\pi\alpha\epsilon\gamma\iota\omega\varsigma$. Loqui uidetur de alicuius dei simulacro, cui Saturni imago opposita fuit. $\lambda\epsilon\chi\epsilon\iota\varsigma$ nihil significat, quod quidem recordari posim. & constructio non patitur hic uerbum neque enim cum $\alpha\iota\tau\epsilon\tau\iota\tau\iota\omega$ cohereret sub finē prioris quæstionis $\Sigma\upsilon\lambda\lambda\alpha\iota$, malim $\Sigma\upsilon\iota\lambda\lambda\alpha\iota$. Scribuntur enim Suillij. Mox pro Novusdivas restituere Noudivas . non enim hanc uocem ignorauit Plutarchus. In problemate 44 pro $\sigma\omicron\upsilon\epsilon\lambda\iota\varsigma$ quin sit legendum $\alpha\epsilon\epsilon\lambda\iota\varsigma$, dubitari non debet. male enim pietas cum periurio coniungitur.

576. 14. Hortæ templum.) $\epsilon\tau\alpha\varsigma$ aspiratè scribendum, cum ab hortando dicatur. Sed Antistium Labeonem, nobilem rerum Romanarum scriptorem, in Antistichum Laconem librarius nimis rudis mutarat uel ex Gellio potuit esse notus uocem $\kappa\alpha\epsilon\upsilon\upsilon\epsilon\upsilon$ non noui. sed planè sufficior eam pro $\kappa\alpha\upsilon\upsilon\upsilon\epsilon\upsilon$ obrepisse. Quæ autem de Hora ab hortando dicta referuntur, Græcanica sunt, neque linguae Latinae consentanea. quod bona cum uenia Plutarchi dictum uelim.

577. 24. Ut Ateius.) Legi enim $\omega\varsigma\text{ A}^{\prime}\tau\eta\iota\omicron\varsigma$. Scribebatur $\tau\eta\iota\omicron\varsigma$. ego Teium scriptorem nullum noui rerum Romanarum nā nomen est Teius, non gentile (scripsisset enim $\theta\tau\eta\iota\omicron\varsigma$) ut Anacreontis. Itaque $\text{A}^{\prime}\tau\eta\iota\omicron\varsigma$ reposui. nam Ateius Capito, ut rerum Romanarum scriptor, à Gellio (sive is Agellius est) citatur in non admodum absimili argumento. 1. 1. qui hoc ipsum ex Fabio Pictore refert 10. 15. 577. 7. Quæstione duodequingagesima Consalia scripsi. non ut apud Varronem lib. 5. & alios legitur Consualia: Græcum secutus & analogiam. Sponsalia enim dicuntur, Vinalia, Vulcanalia, nō sponsualia, Vimalia, Vulcanualia. id obiter mone-

re libuit. Quæst. prox. 578. 16. Ad puniendū factos.) *πολύμοι δέμου* lego non *πόνημοι*, quod nihil significat, aut certe si significet, ad rem nihil facit statim. Canum exuuijs.) *δὲ νεὶ νῦν, νεὶ νῦν* credo ex *λευνῶν* esse factum.

578. 31. An quia venustē boni.) *ἢ διὰ τὸ χεῖρονος ἀμφῶς.* Hic locus totus est deprauatus, adscribam quomodo emendem. *ἢ διὰ τὸ χεῖρονος ἀμφῶς ἀγνοῦναι τὸς τελευτῶντας, αἰνῶσι μοῖροι διὰ τὸς ἀγνοῦναι, &c.* item *γυγῶφθαι ποιοῖ, μὴ δὲ χεῖρονος ποιοῖ, &c.* Me autem recte emendare, nihilq; temerē mutare, cū ipsa loci sententia, tum quantum de rebus Græcis problema Plutarchi abundē demonstrant. *ἀμφῶς* autem, id est uenustē aut lenia nomina rebus duris & abominandis imponi. quod genus *ὁπωπετομοῦ* etiam in Solone exposuit, & nos mortuos, miseros ue aut leprosos simili figura appellamus quott. Itemq; apoplexiam. Hæc si considerasset interpres, rectius expressisset sententiam. Idem pro *μὲν* legit ut apparet *μὲν*, quod minimē probo. Videtur autem ea esse, quæ apud Varronem lib. 8. & Macrobiū 1. 7. Satur. Larum mater dicitur, & à manando diserit Plutarchus deducit. In sequenti problemate. 579. 2. Ludis Capitolinis.) *τὸς κατιστάσεις*, lectio est incongrua. Legendū *τοῖς κατιστάσεις*, aut sacra intelligas triumphalia, quib. *πόποι* in Capitolium ducitur. Vide Plutar. Romulo, & Festum, aliosq; 19. Sp. Carbilio.) Grammatico. in fr. a questione LIX. Quod aut problemate LV. traditur, aliquanto aliter est apud Liniū lib. IX. In 57. questione post *ἡμεῶν* deest *οὐκ* aut aliquid tale. historia est nota. In 62. *πυρρίδιον* scriptum puto ut & alibi. In sexagesimatertia 582. 31. Nisi in sacris seruire.) *βελούδιαι ἀκῶν*: omnino legendum est *ἀκῶν δαῖτα*. Et in 65. 583. 20. Vbi etiam legitimis.) Legendum pro *νέμους* haud dubiē *νεμῶνους*. In 67. pro *ἀγῶν* credo scribendū *ἀγῶν*, quod publicū, vulgare, idēq; etiam *μίσαντες* tenet, exile, non magni precij significet. Alioqui *ἀγῶν* scribi notū est, & de uoce *ἀντὸς* seu *ἀντὸς* (leuth) Plutarchus alibi, abundat autē hic alterum *ἐν πολλοῖς*.

854. 37. Furcam.) *ῥήρυμα*. lege, non *ῥήριμα*, quæ uox idem est quod *βέρρυς*. Ego meæ emendationis autorem habeo Iulium Pollucem, libro Onomastici decimo, cap. XXIV. Cum quo faciunt, quæ in Coriolano noster hac ipsa de re habet.

586. 1. Cum neq; victimam.) *ἐμὴτε ἰσθῶς*. omnino scribi uult constructio, non *μῆτις*. Et pro *πῶραις*, lego *αὔραις*. Quæstione proxima, *ἀνὸς ποταμὸς ἡγεῖ μελίας*, lego *μελίσχας*, quod est blandæ. Sic et interpret. Sed quod *ὀνιδίδος* bis legitur, mendo non uacat. Quæst. LXXV, pro *ἰσθῶς* usum lingue et regulas secutus scribo *ἰσθῶς*, et genitiuum *ῖος* in datiuum *ῖω* muo. In quæstione 78. pro *ἀγῶναι* malim *ἰγῶναι*.

589. 2. Locum assignari.) *ἡγεῖ σιανδόν*. ne sufficari quidem possum in cuius uocis locum hoc monstrum surrepserit interpret omisit. Meminit moris huius Valerius Maximus lib. 2. cap. 3, inuitari prius. Et post ne uenirent orari consules scribens. Cæterum quæstio 81. sub finem planè mutila est. Quæst. 83. *ἰδοῦν ἀνὰ πᾶσαι*. Forte *ἀνὰ πᾶσας*. Res à Liuiο post Cannensem cladem exponitur Lib. XXII, sed aliquanto aliter. Interpret pro Butetio Vetusium dedit, nescio quid secutus.

591. 29. Definiri non possunt.) *ἀδύνατον ἔστιν*. lego. Causa, inquit, cur à media nocte diem inchoent Romani hæc est, quod ab ortu et occasu solis commodè id nequit fieri: quod quæle sit, deinde explicat. *ἀδύνατον* ergo rectè legitur pro *δύνατον*, quod interpret retinens, sententiam Plutarchi uitiauit.

592. 25. Flaminicam.) uide A. Gellium lib. 10. cap. 15.

593. 16. Spectaculis.) *βας*. Spectacula, ut et interpret habet, et rationi est consentaneum, non *βας*. Cæterum spon- sione certare ausim legendum esse *πολλὰ ἔστιν ἄλσιν* pro qua uoce *ἄλλα* nullo sensu est submissa. Sex. Pompeius lib. 8. Lucar, inquit, appellatur æs quod ex lucis captatur. Et ibidem de Lucari- bus festis. In priore *λέγειν* puto legi pro *λέγεις*. nihil enim huc Cu- res, à quibus dictos Quirites aliqui putarunt. Quiritis Iuno apud Stephanum in *λέγεις* legitur *λεγεῖται*: malè ni fallor. In proximo proble-

problemate, & παρτίας scripsi pro παρτίας. Et puto legendum πορναναλίοις, ex Varronis lib. 5. Fortasse qui suam curiam ignoraret, saltem fornacem suam nosse putabatur, quæ laus in prudentem non cadit. Fornacalia Festus quoque, aut ex eo Paulus habet. ut et stultorum ferias. Quæst. XC. μάδιος reponere. historia est notissima, et τυφάνιδι, de ὄν, erat δι' omisum à librario παρτύκσιον non animaduertente. Et δι' inter ἀδελφούς οἱ redde. Historia de filio Licymnij est apud Apollodorum libro bibliothecæ 2. et Pindarū Olympijs Minuta alia prætereo, etc. Quæstione tamen 98. pro πορνανότων mihi ex sensu loci persuasi legendum πορσηνόν ὄν: quam formulam fortasse non intellexit librarius, ideoque corruptit. Quæst 101. βδαν unico à legēdum. Sed quid Empedoclis citetur, non intelligo: nisi ὑποθέμενον materiam Lunæ significat.

599. 14. Ut Tiberium.) τίς τὸν βέρβιον, atqui nemo, puto, prænomen Verrij unquam legit: neque si esset, duabus litteris scriberetur opinor. Interpret totum omisit. Ego pro βέρβιον, reponerem Τίβιον. hoc enim prænomen ne cum Tito confunderetur, duabus litteris ΤΙ. scribi observatum est. Quæstione proxima, πρὸς τὴν ἀνομιαν τῆς Βοιωτίας. interpret monstrosē, quod pro Bæotiæ libertate pugnavit. Vide Strabonem lib. nono, ubi Platæas describit: et Stephanum πρὸς πόλεω. Vide et infra quæstione Græca 39. Quæstione CXI. 601. 30. Cum in morbo est.) ἐχέμινος legendum pro ἐχέμινος sententia doctet. et 602. 14. De recto.) ἀπὸ τῆς ἑξῆς, non ἀπὸ, quod satis ex Pistoris apud Gellium uerbis constat. Vincula per impluvium in tegulas subduci, atque inde foras in viam demitti. Quæstione 112. ἀνὰ δὲ δὲ αὐτῶν haud dubiè significat nitem maritatum uel arboribus, uel etiam tabulatis, quo modo etiam Græci nonnulli interpretantur Grammatici. In noctibus Atticis error est loco iam antè citato. Propagines è vitibus altius subtentis non succidet, legendum è Plutarcho, succedet, neque insolens, præsertim in Fabio tam uetere scriptore, debet uideri constructio uerbi

succedo cum accusatio: cum eam Grammatici doceant à præpositione. quæ hîc est sub, proficisci. quæmodum uillam præterco, non uillam eo dicimus: & testâ superuolitare, non uolitare. Sic Liuius de pugna ad Trebiam. simul latebras eorum improvida præterlata est acies & Sallustius. Dextra Adherbalem adsedit, &c. Mox Σάκος μὴ ὑποβάλειν. quod ipsum ita planissimè legitur 8. 7. Symposiacorum. in lib. de puerorum educatione est σοφ. Sed apparet diuersa esse symbola. uox scopas λόγους significare ferè Grammaticis dicitur de allegoria hîc non disputo. certè Diogenes non habet, & inter ea ipsa omisit, inter quæ Plutarchus loco Symp. citato memorat.

603. 14. Bacchanalib. alijsq.) *ἰοὺς δὲ καὶ νυκτερίους* Interpres, nocturnis sacris et Bacchanalib. fieri potest ut eadem usus lectione ita tamen ex coniectura uerterit. *Νυκτερίους* esse Bacchum, ne longius deducam, uel è Virgiliano potest dici Culice:

Venit Nyctelium fugiens Cadmeis Agaue.

Et inter nomina Bacchi *Νυκτερίους* est in libello de à Delphico. *ἰοὺς* cauda uidetur esse alicuius uocis. de qua coniecturam ferre possem, sed infumam. Viderint alij, & quid sit illud *ἡγὰρ χαῖρου* Hilaris interpres. quid si legas *ἔχαθον*. Ebrijs, qui pleni sunt uino. faciliùs ignoscimus, quam garrulitate aut furiosa obturbatione importunitatem temulentorum uiuentibus. Vbi est *ὁ τῶν αἰσθητικῶν*, omnino ò est legendum. alia enim causa redditur, quod interpretem fecellit. Porro *νυκτερία ἰσὰ* infra quæst. Græc. 37. memorantur.

IN QVÆSTIONIBVS GRAECIS.

606. 11. Quippe à Deucalione.) lege *ἀπὸ γυναικῶν* legebatur à. ratio meæ emendationis plana. Superiore problema te deest lex quæ citatur. quod & apud Demosthenem & alios sæpe fit. Ibid. *τὸ γὰρ ἐννοεῖν καὶ πατέρων* suspectum.

608. 19. Deinde Cirram obr.) uitiosè hæc leguntur. *ἐν δὲ Κίρρῃ καὶ ἀλλοδαποῖς, ὁ ἰσχυρὸς τὸν βασιλέα, καὶ ἑτέ-* neq. satis cõstat, quid legerit aut secutus sit interpres. errauit quidẽ certè.

certè. Lege meo periculo, Εἰ δὲ τῇ κίρῃ λεῖτα δόσαι τις δῖο-
 λον, &c. Tu uide infra quæstionem 26. & ibi reperiēs meæ
 castigationis fundamentū quanquā ibi Onoclus legiur p Ἀπαύου
 (quæ certè uox Græca non uidetur) uide ne sit legendū Ἀδού &
 παπαύου pro παπαύου ex Stephano. Ego meas cōiecturas in uer-
 sione sum secutus, de q; his lectore obiter monendū tamen putauī.
 Sed & illud ἀγέμενος λεῖτα ἐκτόμος, cum uouisset sacrificium,
 insolens est eodem problemate. Expunge aut̄ ἤτοι ante μὴ ἀσφ-
 ῳδου: itaq; concinnior est structura, quā si eo relicto legas μὴ-
 ἀσφῳδου. Porro apud Hesychium per u scribitur φάγνός,
 ἀμύος. Hic sequente quæstione, per ιῶτα. Ibidem παρὰ δὲ μαιον
 lege πός, ex consuetudine Græca.

610. 2. A mari eiectus.) ἐκ θαλάσσης. Sic lego singulari
 numero: nam quomodo mare Nessum eiecit cō locorū, aut qui ca-
 dauet eius in mare perucnerit, uix uideo. & φάγνός metri causa
 scribo in uersu Archytæ, quæ est Heroicus. Vocem concisam esse ex
 φάγετον, etiam Eustathius docuit. quid aut̄ sit μάνωαν, nescio for-
 tassis nomen est alicuius in Ozolis loci. Eustathius in Catalogum
 nauium annotauit Erannum olim urbem Phocidis, dictam deinde
 Cyparissum. Fuerunt autem uicini Phocensium Locri. Sed hæc ali-
 bi pertrahantur.

611. 27. Hyperæ fratrem.) ὕπερς ἀδελφεῖν. nominati-
 uus masculinus ὕπερς non fert hunc genitiuum. ὕπερς legendū
 aut ὕπερσω. nam uirum fuisse satis constat ex sequētib; & ste-
 phano, unde ὕπερτος legendum apparet. Quæstione uigesima
 ἐδύμω τε lege, non τὸ. Quæstione uigesima secunda. 612.
 35. Cothus & Aeclus.) pro Arclo planè legendum est
 Aeclus. Id cū aliunde, tum ex septimo & decimo Strabonis
 libro liquet, huius initio, illo finiente.

613. 13. Elafie.) Ἐλάσιον. aut hīc ἰλάσιον, aut deinde ἰλα-
 σίος legendum apparet. μὴ ἀρχαγίτας autem legō, quasi semideū
 dicerēs, gentilitatis Argiue autorem, non tamen cœlitem ἀρχα-
 γίτης is est, hinc Apollo Archagetes apud Pausaniam in Atti-

cis. De aliterio, &c. in libro de oraculis desitis, pag 236, & in fine de curiositate uide. hic locus uidetur mancus, τούτω ad ἀλλήλα referri licet. Inde quaestione XXVI.

614. 6. Circa Aethiciā.) εἰς Αἰθιοπίας legebatur Αἰθιοπία. at supra quaest. 13. eadem de re legitur εἰς Αἰθιοπίας. Sed & Stephanus de Urbibus Αἰθιοπίας scribit: ne alios citem. Rex Aeni-
anum supra Oenoclus legitur, Οἰνοκλος. Fabula Tenae satis est nota, etiam ex prouerbijis.

618. 22. Filium Hippasum traderet.) ἵππασον τὸν ἵππον. Locus hic corruptus est, mea coniectura sic legeretur commo-
dē, τὸν ἵππον διὰ τὸ πᾶσι δοῦναι. Καὶ ἵππον δὴ τοῦτο μ. α. αὐτῶν διδο-
μενίστας ὑπὸ λ. ἡγεῖ πίνθου, ψολοῖς. αὐτὰς δὲ αἰολείας διορ-
δοῖς. ἡγεῖ, &c. Melius proferet, quā melius reperiet. interim in-
tegra omnia sunt. pro Αἰθιοπίας lego Αἰθιοπία, pro ἡλυσίς,
ἡλυσίς. Agrionia esse Bacchi sacrificium apparet, qui Agrionius
in uita Antonij dicitur. Vide caput primum libri octauj sympo-
siacorum. Quaestione 40. ἐτήρ. sensus uult ἐτηρῆτο. Antē
quaest. 39. κομισομένης πρὶ τὰς ἡλυσίους & λήγεσθαι μὲν. lego
pro τῆς & λήγεται. ἰσχυρῶν pro ἰσχυρῆται.

624. 25. Ab equis eas conscendi.) τὰς ἰνδίας ἱπ-
πους. ἰνδίας omisit interpres. & quid sit, sanē non cerno. 43 non
est integrum. & quid est μεσποδός. In 45 pro μυλίων lege meo
periculo μυλίωνων. Sed profecto satis scadata uidetur 49 qua-
estio. Ego Zepetum istum Bithynorum accipio regem, & Thra-
ces puto Chalcedonijs auxilio fuisse. Res esto exposita omnium
iudicio.

IN LIB. DE ORACULO- rum defectu.

628. 12. Apud Deum.) Ἐπὶ τῷ θεῷ. Aldus θεῷ. quod ni-
hil est. Hic liber in manuscripto non inerat. eiusq; me quod facile
obseruabit lector, mirifice torsit qualis qualis inter conuertendum
etiam emendatio. neq; dissimulo me Turnebiana lucubratione
quā confirmatum quā instructum. Certē tamen non omnia ei de-
betur.

bentur, quæ nos procudimus. quod cruditus lector facile sentiet. Oraculi primus uersus stabit, si pro ἢ γῆς, legas: ἢ γῆς, aut ἢ γῆς.

629. 3. Quod probabile sit.) ἔτι περ τοῦ προαγ. Turnebus pro ἔτι περ legendum putabat ὅτι περ. Et supra quinque uersibus, καὶ τῷ πλάτωνα, non τὸ ego nihil conuellere ausim. Et τὸ uidetur melius, quàm alterum, cohære. Sed certè quod sequebatur γελῶν ἀφ' αὐτοῦ, ridiculo errori librarij debebatur. itaq; παύ-
τος aut φύσαντος repositum est opus.

629. 20. Sanè vos quoque.) Scribendum. Καὶ τοὶ καὶ ὑμῖν, legebatur ὑμῖν. Sed dubium non est, quin Grammaticos compellet Cleombrotus, quorum ars nulla erit. Si non ex minimis sæpe de maximis iudicium Et coniectura fiant. Μοι ὁφθαλμοὶ lege pro οὐκ ὁφθαλμοὶ. ac rursus pro ὁφθαλμοὶ. Et non τούτο, uerum τὸ. Emendationis nostræ ratio (quod ante nos publicauit Turnebus) constat ex uerbis Homeri Odys. γ. 367. quæ adscripsi. Et ab Eustathio ita, ut hîc, exponuntur.

Εἰμ' ἐνθα χρεῖς μοι ὁφθαλμοί, ὅτι νῦν γὰρ

οὐδ' ὀπίσθον. —

Mentio ξυροῦ est Iliad. η. 173. Noctem βοῶν inuenies cūm alibi tum ibidem. 394. Sed Et ἡμῶν scriptum est perperam pro ἡμῶν, quod Et Turnebus monuit. Sequentia ita sunt dispuncta in Græco, ut non quiuis fuerit se extricaturus. facile autem castigabimur è uersionibus.

630. 3. Aliud ergo querendum est.) ὅτι ἄλλο τι λέγεται, non nescio hoc Atticè dici, pro λέγειν, ut μισώτων apud Platonem, πινόντων apud Poetam, Et alia sexcenta. Sed non cohæret cum βελούθα, Et ab utroq; discrepat ποῖσι. fortasse legendum βελούθα Et ποῖσι. Sensus est hoc argumētū è paruis indiciiis non debere statui de rebus magnis, nihil ualere: aliis rationibus refellendos Ammonis sacerdotes, qui annos subinde decrescere dicant. Ποῖσι μόνον τούτων.) lege μόνον, queritur enim iam cum omnibus sideribus suos motus seruantibus, solus sol

eiusum non teneat : sed celerius iam quàm antè suum spaciū conficiat. Mox μέγας ἰσχυρὸς τίω scribendum, pro μέγας ἰσχυρὸς τίω. audacter fortassis pronuncio : quando ne Turnebus quidem uidetur à priore scriptura discesse. Ego autem nullum sensum in ea uideo, & Αἰδοῦμαι cum μέγας construi non potest : sed cum ἰσχυρὸς congruit, quod uerbum porro datum instrumenti requirit. Hoc dicit : Non opus esse ut Ammonis sacerdotes olei sua mensura obseruent quæ fiant in cælo : esse ea euidentiora multo, quàm ista ut obseruandi ratione indigeant. τὰ δ' ἀλλὰ. hæc uerba si non sint (esse autem contenderim), mutila, hoc uolunt, mutuo & uicissim Solem à Luna, Lunam à Sole obscurari, suntq; accipienda ut concise & quasi κατ' ἀπορίωνται ob indignationem propter absurditatem opinionis prolata.

631. 21. * Oportebat Ammonis.) ἰσχυρὸς τοῖς Ἀμμ. Hoc modo, inquit, Ammonij, non annorum ficticio decremento, debuerant rationem reddere cur hodie minus olei conflagraret, atq; flamma absumpsit olim. Asteriscum curauit signandum, quia aliquot uerba excidisse apparet, aut fortassis tantum ὅντως οὖν, ut ποστὲρ ante ἡβασίῃ.

632. 7. Vtrunq; tunc consuluit.) Ἀμφότερα, ἀπὸ τῶν γὰρ. Fædum est hic mendum, sensu, quod & Turnebo placuit, non ita obscuro. Nomen eius, qui consuluerit utrunq; oraculum, excidit. eum fuisse à Mardonio aut Xerxa aliquem missum, non uidetur esse in operto. ut fortassis sic sit legendum Ἀμφότερα. Ἀπὸ τῶν γὰρ (forma passiuæ uerbum significare actiue, uisitatissimum esse poliitis scriptoribus eruditi norunt) μὴ ὡς ἑοικὸς ἀμφοτέρων ὁ Μαρδόνιος. ὁ μὲν οὖν τὸ ἐν ἡβασίῃ μαντῆας πρῶτον. Ἀ. χρ. τὸν πρὸς τὰς βαρβάρους χρησόμεν ἔξ ὧν καὶ ἔ. δόλων. (Sic enim pro ἀγίων dotiē restituit ex fine libri & nona questione Græca autoris Turnebus. atque addere libuit eundem δόλων ualdè esse euidentem mentionem in libro de Iside & Osiride pagina Bâsiliensi 340.) τὸν παρόντων ἑκάνου. ὡς τὸ ἐνθ. λέγοντος (aut σημαίνοντος) ὅτι τοῖς βαρβάρους, &c. Ita utamur

acquiritur hic uel coniecturae illustri, uel Turnebi etiam, quanquam siemnae apud me autoritatis uersioni. sed ijs etiam, quae habet scholiastes in Apollonij Alexandrini ἀπολωνίου β'. annot. 23. quae huc pertinent. Cui loco asteriscum deinde appinxi, is corruptior est, quam ex coniectura restitui ut posse uideatur idem Turnebus homo multo quam ego unquam sperare me fieri posse, doctior sensit. Cuius probo στοιχείων, ut pro ἐπι τὸς ὑπὲρ. legatur ἐπὶ ἐνικατὸς ὑπεβάλλοντας. Οὐ δ' ἐνικατὸς, &c. nam περιέχων pro Aldino περιέχων iam tum noster codex habebat. Reliqua ex Eusebio rursum corrige.

639. 36. Quinquies trianguli in morem adsumtus.) ταῦτα δὲ πρὸ τῆς τριωνιδεύτα. Hec locus deprauatus est Nam τριωνιδεύτα quidem in hoc argumento est progressione (ut uocant) arithmetica instituta, cuius initium sit unitas, ceteri deinceps ea proximum quisque excedentes, ultimus ille de quo agitur numerus (ut haec 40.) omnium summam indagare. At summa huius trigoni est 820. cuius quincuplum 4100. non 9720. Itaque neque proportione aliqua nobili ad fines hi numeri sunt: neque quinta pars est 9720, utpote 1944. uel trigonus est, uel quadratus etiam, sed sextans eius aut sescuplum, quadrata sunt. Itaque haec ratio non constat: incuria haud dubie librariorum. Ego hunc locum, & alia quaedam etiam aliorum annotaui, per ocium & numeros est professo trañans accuratius consideraturus: neque despero de restitutione. Interim amplius.

640. 29. Corpus mixtum.) μίχρον δὲ σῶμα. Turnebus legit μίχρον δὲ σῶμα, καὶ μίμημα δαιμόνων: siue μίχρον legas, siue μίμημα, mihi senarius iambicus uidetur adduci à Plutarcho. & δαιμόνων lego. locus est laevis.

641. 24. Ut enim inter homines.) εἰσὶ γὰρ ὡς ἐν ἀνθρώποις. Citantur haec uerba ab Eusebio. Sed ante ea citatur alia perìodus, quasi in ijs quae inter hunc locum, & paginam huius uersum quantum post σὺβόδα comprehensa. quae tamen altera deum pagina sequitur. Hoc obiter addo, ἀγὼς ἡρώας apud Hesiodum

dum à ὅγ', 1. 5. hodie non legi, sed ἐὰν δὲ. Mox ἐν δεισσοφίᾳ (hanc lectionem Eusebianæ δεισσοφίᾳ præfero.

642. 1. Et conclamationes bellicæ.) *μανίατ' ἀλαλατ' ὄρν.* legebatur ἀλλαι, & sic etiam apud Eusebium Sed ante nos Turnebus ex 7. συμποσιακῶν auctoris emendationem hanc attulit Verba sunt Pindari. idq; liquet etiam ex Plutarcho 1. Sympos. 5. ubi idem error hæserat. ἀλαλὸν confusum significat clamorem, qualis in prælio. Eustathius uocem ἀλαλῶν exponens, ad uersum 393. Iliad. ξ. ἀλαλὸν, inquit, παρακῆσαι δονῆ, ὡς ὅρ' ὅζ' ἑρατιωτικῶς ἀλαλαγμός, ἐν ἀλαλῶν λήγσειν οἱ Δωριεὺς, βολὴ δ' ὅσαν πρὸ μάχης. Χρῆσις δὲ αὐτῆς ἐν τῷ, λυθ' ἀλαλὰ πολέμῳ βύγατ' ἐγγίον προίμιον.

Post. *τελῆαν.*) Eusebius *τελῆαν.* Sed cætera nos melius. *μάττω* pro *μάχλω* restituit, sensum secutus. probatum idem Turnebo pro *ἀρχόμενοι* & *φυλάττοντες* reponit ex Eusebio ἀπαρχόμενοι & σφάττοντες. & pro ἀποσειόμενοι ex eodem ἀφοσιόμενοι, quæ uox est huius rei uernacula. Εὐρίων δὲ rectius est quàm Eusebij lectio ἐν τοῖς δὲ. Paulo post *ἡγεῖ* δὲ *ἰσχυλῶ*. legit Turnebus *ἔτας*. Ego καλῶς aut ὁρθῶς uel aliquid tale puto extidisse.

643. 15. Tum patrimus.) *μὴ αἰδῶ* δὲ. nescio quid hoc sit, si est integrum. nisi fortè significat, Nonne autem hoc uarium & mirum est. ut post *θυρῶν τῶ ἰσοῦ* ponatur nota interrogationis. Huc pertinet septerij descriptio in Hellenicis, probl. XII. de alastore quæst. XXV. Paulo antè *παρὺν ὁ συγγραφεὺς*, per parenthesin lego, post *παρὺν* inserto γὰρ.

643. 29. Scelerum ultores.) *ἡπείοντας*, non *τις*. quod sensus facile docet, & hoc modo sæpissimè erratum est. Post. *ἴνα μὴ τὸ ἐμ.* legebatur *μοι* perperam. uersus ita uidentur habuisse:

— κορυφὰς ἐτάρων ἐτάρων προσηλόν,
(malim προσηλόν.)

ἀνδρῶν, μὴτε λήξαν ἀτραπὸν μέαν—

644. 20. Ex versibus Empedoclis.) *ἵππυ τῶν ἰμωτοδονα.* Extant *ij* uersus in lib. Plutarchi de Iside & Osiride, Pag. 337.

644. 37. Secum commentaretur.) *διενομήνυς τι πρὸς αὐτόν* Aldus legit *αὐτόν*. quam scripturam nondum inspecto codice ego tenueram. Sed Eusebius me sententiam mutare compulsi, qui ita legit, *διενομήνυς, πρὸς αὐτόν ὁ φιλιπποῦς*, omisso *τι*. ex quo apparet narrationem de morte genij esse Philippi, quod & sub finem exprimitur. apud eundem male legitur *ὀυλόγῳ* pro *ὀυλόχῳ* de qua uoce memini aliquid annotare in Paulum Plutarchi. *ἢ διήλεις*.) *ἢ* Eusebius non habet. si recte timeamus, interrogatiua est oratio. sed *μὴ* mallet quā *ἢ* legere. uariant & alia quædam. ego præter mendosa nihil muto.

646. 33. Neq; impedire.) *ἡ δὲ λέξις*. legitur unius litteræ mendo *ἡ δὲ λέξις*. ante pro *ἀναλόγως* ipsa oppositio uocum monet *ἀναλόγως* legendum.

647. 23. Nihil secum trahit.) *ἔστιν αὐτοφύκτου* lego, non *πολλὰ*. Sed ipse etiam Turnebus legit non *πολλὰ*, quod ipse ex inciso priori huc perperam insertum puto, sed *ἔστιν*, quod probō. infero etiam copulam inter duo uocabula, quæ non se habent ut adiectiuum ad substantiuum, sed diuersa sunt. non enim omne *ἀδύνατον*, statim est *ἀδύνατον*, & ex Philosophia notum est non idem esse falsum & impossibile. & alterum *ἀνα* ut abundans expungo. Obscura sunt hæc, *τὸ ὡς ἐστὶν ὁ δὲ τοῖς ἀναφύκτοις*, si tamen recta. puto autem locum esse mutilum. quid sint *ἀναφύκτοις*, paucis post linciscicet planè intelligere. deinde 37. *ἀδύνατος λέγεται* & legimus pro *ἀδύνατος λέγεται*. quod uitium ab oscitate ortū librario sententiā disputationis secutus sustulit Turnebus. Cui in eo quoq; subscribo, quod pro *θεῶν* reposuit *ἰσθῶν*.

648. 21. In æquiores auditores.) *ἐν ἀμεινότεροις ἀνθρώποις* forte *ἀνθρώποις*. aut (absq; *ἐν*) *ἀμεινότεροις ἀνθρώποις*. *ὁυχ ἐπὶ*. uidetur deesse aliquid. ut *πῶς οὐ καλὸν ὁμῶν*. quid si scriptum *ὁν ἐν τῷ* *μὴ ὁρατα* autem etymologia non fert, sed *ὑλὸν* *τῶν*.

πρα. infra ἡδίστον δὲ Διὶ πατρὶ.) Eusebius habet ἀλέσθον. quod nā-
gis probō. Citans hæc libro προπαρρησιασθῆναι quinto, fol. 112.
πύθωνα.) rectius hoc, quān πύθλας, quod est apud Eusebium. Eni-
quo & alia corrigere licet.

649. 27. Arsalo.) Ἀρσαλον. hos Eusebius legit Ἀρτα-
λον, Ἀρταρον, & Τόσιον. Μοχ Ἀρσαλον.

649. 29. Scirorum deorum.) σκληροὺς θεοὺς. Tur-
nebus sæuos Deos reddidit, perhibuitq; in eorum nomen exsecra-
tiones fuisse conceptas. Apud Eusebium non legitur σκληροὺς, sed
σκιεροὺς, quā lectionem non puto parui pendendam. Cur eos
sæuos uocarent Lycij Deos, quos neglecto Saturno posthabitoq;
colere cepissent? & quos ut suarum quibus alios agerent diuinarum
quasi exsecutores esse uellent? sic enim accipio κατὰ τὴν ἰδίαν τῶ-
των (τὸ τῷ legebatur, sed Eusebiana lectio melior est, cum de om-
nibus agatur τοῖς ὡς τὸν Ἀρσαλον) ποιεῖσθαι. Cur popularibus
suis & ducib. ab alienigena interfecisset hoc tituli poneret? Et ὅτι
τὸ σκιεῖον cum etiā inuenient Minervæ cognomētū, mensiq; apud
Atticos σκιοφορίων, non puto temerè hoc uocabuli hinc amouen-
dum. Non fortasse de nibilo sit, putare eos fuisse gypseos positos,
id est, ut rudius loquar, statuas eis uel imagines è sciro (sive gy-
psum est, siue marmor, nihil hîc ad rem) positas, & diuinos hono-
res decretos. Sed hoc alibi, uti spero. Mox pro θεολογούμενων legi-
tur apud Eusebium μυθολογούμενων quod probari potest nam agi-
tur de demonibus, quorum res fabulosis uidebantur intertexæ nar-
rationibus. Ego tamen nostram lectionem melius ad ea quæ se-
quuntur, quadrare iudico. itaq; relinquo monuisse cōtentus. Alios)
δὲ Eusebius ἡγεῖ ὁρθῶς) hoc multo est, quā ὅν ὁρθῶς, concinnius.
650. 8. Ad Platonem pertinerent.) μὴ ταῦτα προ-
σέειπεν. lege non προσέειπεν, sed ex superioribus constat huius emen-
dationis ratio proxima enim pagina dixerat Cleombrotus, ἡγε-
λάτων παρίσχει ὡς τὸ ἐν λόγιον. Sed profectò legendum pro
μὴ ταῦτα puto πᾶν ταῦτα. Et uereor, ne Cleobroti oratio de nomi-
nib. deorum & genitorū sit mutilata. Versu abhinc sextus locus est

mutilus, quem restitui sic posse existimo ἀεὶς ἢ πλάττειν ἢ ὀδῶν (pro ἰξ & accipiendum, malim quidem εἶναι. σιωχῶντος (sic facile in ὀδῶν abiit.) &c. cur pro ταῦτ' ἐφω πρὸς τ. μ. &c. ἐφ' ἡ legerrim, quis non uideat? Quinto post uersu. 651. 18. En contemptulator.) ἐῖ τις θυγῆς ἡγεῖ ἐπιμα. lege. etiam in Aldino est θυγῆς, adeoq; Turnebus uenatorem uerberat. Ego Homeri codicem nullum uidi, qui non haberet, quod reposui, θυγῆς, ne afferam rationem cur θυγῆς sit alienius. Eustathius ἐαυμάστιον τῶν ὁδῶν interpretatur. & uerbum θυγῆς alibi est apud Homer.

τὸν δ' ἄρα πᾶντες λαοὶ ἐπ' ἡγεμόνων θυγῆτο.

Odys. β. 13. atq; aliās uersus de quo agimus est non procul à fine libri xxix eiusdem operis. Paulo post ἵππυς ὁ πρῶτος. Sic & Aldus, & Turnebus. noster ἵππυς, malè. sanè ita disertè per ypsi lon à Suida scribitur, ut series litterarum n in scripturam nullo modo recipiat. & Hippys apud Plutarchum nostrum aliosq; frequenter nominatur. Inde εἴπας κατὰ λαβὴν λόγων. reponitur ἡ ἑκάλη. quod hic quidem nihil puto posse. Verum sensum esse arbitror, Platonem nulla probabili confirmatione munitam suam sententiam proposuisse. idem legisse uidetur Turnebus, quanquam à uerso sensu, qui euertere usurpauit.

652. 17. Sibi inquit uideri.) in Græco αὐτῷ est uitiolum: legi αὐτῷ. quinto post uersu, sententia; ibidem ridiculum est αὐτῷ: quod non ita procul abest à scriptura διαβολίας, quam credo esse posse ueram. certè sententiam uocabulum significare debet, quodcumq; tandem sit.

653. 1. Fieri enim sic quoq; potest.) ἡγε γὰρ ὅσον ὄγιν. nullum hæc uerba sensum gignunt. legerem libenter εἶναι ὄγιν. ita unica litterula subleuaret loci incommodum. Mox ἐπὶ τῷ τῷ βίῳ.) Aldus τὸ τῷ βίῳ habet. Turnebus omisit. Videtur mihi à multitudinē Deorum ad affirmandam mundorū multitudinē ratio duci. aliquot post uersibus, lego ὅ μὴ τοιούτῳ πείσῃ, ἰδιώτῃ ὄγιν. ὅ δὲ νόστος ἐκ λήξεαι νομῶσάναι, πείσῃ δὲ. ὅς τ' ὄγιν, &c. & præcedente uersu pro ὅ δὲ μὴ λόγος, lego οὐ μὴ λόγος, &c. notis

satis

fatis intelligo Turnebus quod respexerit. Meam sententiam exponam, qui melius aliquid habebit, proferat: eadem cum bona gratia. Omnia eiusdem speciei indiuidua (ut logicè loquar) habent quippiam inter se ratione formæ commune, & tamen suas *accidentias* quasdam, sua accidentia, quæ simul omnia in alio non insint, atq; hæc ratione ipsa inter se differunt: uerbi gratia, omnes homines habent communem naturam, neq; tamen ullus homo prorsus cum altero idem est: ut plurima communia habeat, habet tamen peculiare aliquid, quod eum ab alijs distinguat omnibus. Mundus ergo, cum ipse etiam sit qualis, etiam habere dicatur certa sua quædam accidentia, uidetur ijs distingui ab alijs mundis. Logicum est hoc argumentum: quàm firmum, non disputo, esse quidem hanc loci huius sententiam, emendationemq; ueram opinor. Paulo post pro *ὑπολειπόμενον* restituo *ὑπολειπόμενον*, perspicuum. *ἡμετέριον* *λόγος* legebatur *λόγος*. Sed haud dubiè de forma materiam determinante loquitur. *ὑποφωρον* autem Græca uox ut sit, non uideo. forte *παράφωρον*, aut, qua uoce infra utitur, *φωρτόν*, pro *ὑποφωρον* potuit esse scriptum. *φωρινός* *ἔχοντα* lege, non *φωρινός*. *Χώρος*, *ὑπάρχον* uidetur addendum, *πὸ δ' οὐχί*, aut aliquid tale. nam & Turnebus supplens pro *ἔτι* tertio post uersu *ἑφλω* ipsa sententia reponere iubet.

655. 11. Atq; ut extorqueat.) *Εἰ δὲ καὶ βιάσαστο*. Locus ualdè corruptus. *Βία* *ὑνέμενον*, Aristotelem uel eò adactum ut fateatur inane esse. Sic interpretari oportet si, quod uix credo, rectè uerba habent. Sed pro *ἀπαραποληύσαι* quod nihil est, suspicor scriptum ab autore, *ἀποπορὶ τὸ νοῦν*: hæc uerba prope omnino absunt à recepta scriptura, & sensum hunc exhibent. Si etiam extorqueatur Aristoteli esse inane: tamen adhuc intelligi non poterit, quæ causa sit cur corpora naturalia suum quodq; locum petat. Indicent docti, qualis hæc sit mea coniectura, aut potius rectius aliquid depromant.

656. 35. Loco cohibere.) *καὶ τὸν τόνον*, firmitatem Turnebus, ego quid hic *τόνος* faciat, non assequor, & subtilius uideo

posse, quàm uerius defendi. τέλει si legis consentanea disputationi institutæ erit lectio. Paulo antè pro ἑνωσιν uide an legis νόσιν, quod cur opinionem uertam, ipsa disputatio monere te potest.

658. 8. Quomodo simulacra.) ὡς πρὸ ἀγάλματων. fortè ὡς πρὸ τὰ ἀγάλματα ταῖς ἑαυτῶν πρὸς. infra ἐκείνων πῶς αὐτοῖς, lego ἐκείνων.

661. 2. A' tenuissimo & simplicissimo.) τὸ ἀπλῆτα-
τον καὶ ἀπλῆστατον. inepta me hercle lectio. fortè τὸ ἀπλῆτατον, ut paulo antè.

662. 14. Signum est.) ἐστὶ σῆμα. malim σῆμα, sicut deinde uocem ἐκείνη usurpauit. Nam cubo ἢ σῆμα seu σφαιρὸν, per accidens. & non οὐκ αὐτὸ tribui istam comparisonem stabilitatis, è doctrina Analytica est notum. Paulo post ἐν τῷ ἑσθλῷ τοῦ τοῦ. lege τῆς ταυτῆς, alioqui nullam elicies sententiam.

662. 34. Infinitas.) ἀπειρία λέγεται legebatur ἀπείρος. Notum est uel ex Pythagoricis systæchis meam lectionem esse ueriores. & pro σφῶν reponatur κρῶν. nihil enim tam discrepans ab infinito uidetur esse atque est τὸ σφῶν. inane autem & infinitum cognata essent, si essent.

664. 16. Multæ autem quinque.) πέντε οὐκ ἔστι. deest aliquid. Cæterum mulierem quinque fetus edere uno partu frequenter, est etiam in problematis Romanis capite secundo.

665. 26. Pleniùs similitudine.) ἐκείνι τὸ συμβαίνειν. Locus hunc misèrè fœdatur Turnebus ex eo autore unde erat desumptus, affabrè restituit. sunt enim hæc è Timæo Platonis de ποντα sol. Basil. 486. πλοχῶν autem, non ut habetur a Platone πλοκαίων, Suidæ secutus lexicon, qui scripturam, serie litterarum comprobante, ait πλόκαον esse πλόκαμα ὃ δὲ οἱ τοῖς λελόκαται Pollux lib. 5. cap. 4. τὸ πλόκαμον eratem ad uenationem adhibitum uocat, si tamen rectè legitur. pro ἀλλὰ ἰσχεῖν πρὶν ὅτι, est uitiōse ἀλλὰ οὐ πρὶν ἢ, Pro ὡς ἔχει τὸ

τῶν ἀνδρῶν, apud Platonem est ὡς πρὸς ἀνδρῶν ἔχειν ἀπαν, ὅταν ἀπο-
 τινὸς θείῃς. In Aldino post ἀνδρῶν erat οὐδὲν ἀπαν, quod omisit
 nostra editio, cum appareat scripsisse Plutarchum αὐτῶν ἀν-
 τιστῶν πρὸς φύσιν.) Calligraphia (puto) hoc ὡς suggestit, lego
 ἡγάτα. Paulō infra ἄλλων φύλων.) hoc nihil est. fortē φωνῶν, ut
 legisse videtur Turnebus. infra ἀλογωτότερον legi. nam legebatur
 perineptē ἀλογωτότερον. fortē particula αὐτῶν etiam præmissa uer-
 bo ἀλογωτότερον id mendum peperit.

666. 24. Hæc quoque Academiæ.) ἡ αὐτῆς Ἀκαδη-
 μίας. Quid sim seculus, liquet. certē locus mutilatus restituetur
 suæ integritati, si legas καὶ ἡμεῖς τῆς, &c. & hanc sententiam
 uersio Turnebi probat.

667. 10. Differre videtur animus.) ἀνεῖ ψυχῶν, lo-
 cus mancus. fortē ἀνεῖ ψυχῶν πρὸς ψυχῶν. Sed uerba παρὲντι
 βίῳ ποσοῦνται aliquid desiderant. Versu autem altero ἐμνησθῆναι
 omnino legendum erit, non ἐμνησθῆναι.

668. 11. Sicut enim Sol.) ἡ ἐν ἡμέραις. ὡς πρὸς. Quæ in
 medio interiecta sunt horum uerba, non sunt Plutarchi, sed lecto-
 ris: qui cum sibi summam eorum, quæ hic disputantur, annotasset,
 συνέκρινεν illa librariorum incuria, quod non est infrequens, in
 textum irrepit. itaque ergo totum isthuc expungito.

668. 28. De Arna datum.) ὡς πρὸς Ἀρνας. Sic legendum,
 non Ἀρνας. Est autem Arna Thessaliæ urbs, colonia Bæotorum,
 de qua oraculum:

Ἀρνα χερσὶν ἴσασα μένει Βοιωτῶν ἀνδρῶν.

Eustathius in principiū Bæotiæ Homeri. & Stephanus in Ἀρνας
 ibique nos plura. fortē ex eo oraculo est, id quod hic Plutarchus ci-
 tat. Simile est in oraculo Delphico Lydis dato apud Herod. καὶ γὰρ
 καὶ λεωφόρῳ ἐκείνῃ, καὶ δὲ φωνῶντος ἀνδρῶν. Meminit B. Tercul-
 lianus de Oratione.

669. 7. Optimus is est.) Μάχης ἀρίστος. Tullius ali-
 ter reddidit, si quis eum malit audire:

Bene qui coniecit, uatem hunc perhibebo optimum.

Noster cum sequentibus melius coherere uidebatur.

670. 4. Hæc est enim illa Heracleti.) αὐτὴ γὰρ ἐν-
 ρὰ ψυχῇ. Talis, inquit, est ea anima, quam siccam Heraclitus uo-
 cat, & præstantissimam dicit. Planè ita locutus est in Romu-
 lo, ἀποδιδωσκὺν traditans. αὐτὴν ψυχὴν ξηρὰν ἀπὸ τοῦ ὑπερκατετοῦ.
 Heracleti nempe fuit sententia, animam siccam esse optimam. Ita-
 que hîc quidem Turnebo minimè assentior, qui Galeni locum ci-
 tans in quo depravatè αὐτὴν pro αὐτῇ scriptum est, in dubium uo-
 cat nostram lectionem, & è Galeno putat castigandam idemq;
 etiam mendum insedit libri octauî de præpar. Euang. Eusebij fini.
 Cæterum non multo antè uox ἀπαρπύται est suspecta. Et mox
 τινὰς ἀνέλεγε. Si legas ἀνέλεγε, & distinctionem quæ est ante
 ἀνέλεγε δὲ in coli notam mutatam his ipsis uerbis postponas, lo-
 cum (puto) correxeris. Illa autem νεὶ μίχες νεὶ πῶς ἀσπας om-
 nino sunt uitiosa. & quomodo Turnebus legerit, diuinare non ua-
 leo. pro πολλὰν ἄνθρωπον quidem non dubito quin legendum sit πο-
 λὺν πορὺν. ἐσφίξε, autem pro ἐσφύσε quod propè abest, neq; hic qua-
 drat, reponerem: & mox ἐπὶ χεῖρα, ubi legebatur sensus detrimento
 ἀπὸ χεῖρα. Quod ad uersionem Empedoclis attinet, νερόκορον uix puto
 genere feminino usurpari. Quid si sic

Βύαρον ἢ γλαυκόρο νερόν λεγόμενον αἰσθάνεται.

671. 18. Exhalent.) Sensu ducti ἐνφύραδας & προ-
 σπῆν legimus, pro ἐνφύρεται & προσπῆν.

671. 31. Aliquanto post tempore.) Διὰ χρόνον ἑπι-
 φανόμενον, mendosè. Διὰ χρόνον legendum, quod Atticè significat,
 longo post temporis interuallo. & ἐπιφάνεται aut aliquid tale
 structura requirit in Aeschyli uersu ἀπὸ τῶν ἑσπερίων lego. non enim α
 pro η hec agnosco. ἐν Καρύτῳ πῶρας, Venæ Turnebus nescio
 an rectè, & cur. Ipse lego πῶρας. Vide ad hunc locum historiam
 XXXVI mirabilem Apollonij nostri. νεὶ οἱ πῶρας. οἱ abun-
 dat, aut ἵοι fuit.

672. 35. Pulcra, si diis placet.) τὴν λεγὼν δὲ νεὶ.
 Videtur legisse Turnebus, Διὰ τὴν λεγὼν, &c. & pro νεὶ qu-

ἡσυχίας, φρονολογίας, nisi subaudias φησσεφίας. nam, quod ex Lucretio, Ciccone, Plutarcho, alijsq. notum est, Epicurei freti sua philosophia animos hominum religionis iugo liberabant. Locus est uitiōsus. infra τὶ μάστιγες. malim waterres.

674. 17. Siue tremat uictima.) αἰετὶ πωτῆται τὸ ἰε-
γῶν. tremat, concutiat: mendum. fieri potest ut sit πωτῆται.
Paulo antè ἑπίσσω κατασφύει, constitutiones significat, id est,
uacuitatem uariarum & turbulentarum affectionum, quas ei
Enthusiasmus iniecit. uide infra. εἰς τὸ τοῦτο. εἰς deest. & pro
ἰμῶν. restitue ἰμῶν. infra. ὅτι κατὰ τὸν νόμον, non ὅτι κατὰ τὸν νόμον.
Turnebus ex notissimo Herodoti loco, qui est libro primo. Ex
quo. & re ipsa apparet pro φύσιν legendum βάσις.

676. 1. Sinopidi rubricæ.) Σινωπιδί. Rubrica sinopica,
de qua Plinius & alij, non Σινωπιδί. Illud autem σινωπιδί dicitur,
palam est falsum, malimq. cum Turnebo τριχίτης aut γαλατίας.
nam σινωπιδί planè inculcatum est ab eo quod sequitur. Feci autem
has orationes interrogatiuas sicut sunt. Homeri de stomosi locus
est Odyss. 1. 393. Sunt sequenti pagina multa mendosa. sed onera-
re coniecturis lectorem nolo. In mea uersione liquet, quid legen-
dum suspicatus sim. Secutus est suos uel codices, uel sensus Tur-
nebus. cui me non oppono, sed libertate mihi concessa utor. & iu-
diciū eruditorum facio.

679. 7. Intempestiuus & turbulentus.) ἡγεὶ ἀνέ-
στει ἡγεὶ ταραχῆς. Hæc substitue, ut affinisissima mendosis, & à
sententia alienissimis istis ἀνέστει ἡγεὶ ταραχῆς. atq. ita legisse
Turnebum apparet. & pro ἡγεὶ ταραχῆς, quod nihil significat,
ἡγεὶ ταραχῆς.

679. 24. Mente captam.) ἡγεὶ ταραχῆς. Turnebus ἡγεὶ ταραχῆς
se in manuscripto libro ait legisse, quod est mente abalienatam.
non iubeo quenquam nostram mutare lectionem, quam tantus uir
retinendam iudicasset, sed tamen mihi ἡγεὶ ταραχῆς huic narrationi
uidetur magis congruere. sequatur quisq. quod uolet.

679. 36. Omnia debilitantur.) ἡγεὶ ταραχῆς. Sed

haud dubiè rectum est, quod expressi.

IN LIBRVM DE EI APVD

Delphos.

680. 23. Nolo tibi dare.) & βούλομαι. non scribo cōmentarios. sed quando hodie docti in eo sunt, ut quæ ex Græcis poëtis Latini transtulerunt, aut saltim similia eorum ipsi iusserunt, exhibeant: horum uersiculorum paraphrasin de quinto epigrammatum Martialis libro quasi condicendarum annotationum causa, & fastidij superiore libro concepti amolendi gratia, adscripsi.

Odi dolosas munerum, & malas artes.

Imitantur hamos dona: namq; quis nescit

Anidum uorata decipi scarum musca?

Quoties amico diuini nihil donat,

O Quintiane, liberalis est pauper.

Illud hic propter rudiores annotare libuit, literam ε à Græcis non modo ε ψιλον fuisse appellatam. sed etiam ε quod non tantum hoc in libro occurrat. ut ε aliquoties dicatur littera. sed etiam apud Eurstatium ad initium Iliad. ε. inuenies causam explicatam. quam Nigidio Gelliano possis opponere. 19. 14.

681. 23. Eorū memoriā.) ης τῶν λόγων αὐτῶν. huic loco deest uerbū αἰετιμνολογίας aut aliud simile. infrā uersu sexto, τῶ φιλοσοφῶν ἐφ. potest hæc lectio tolerari. sed malletm' ἐφ, si libro autore id possem. nā scriptus codex noster hoc quoq; libello caret.

682. 34. Quæ non dici abs re.) ἀνοσιονομῶν. hoc requirit Græcæ linguæ ratio, à Budæo & alijs copiosè exposita. nos habebamus ineptè ἀνοσιονομῶν. Sed & Aldus ueram lectionem expresserat.

683. 28. Si victoria sint potituri.) εἰ νικῆσοσιν. Sic etiam Aldus. nos habebamus νικῆσοσιν, malè traiectis litteris. Notum est, multis oracula data, quærentibus utrum Olympico aut alio certamine uictoriā essent adepturi. Naogeorgus legit, εἰ νικῆσοσιν, an sint concepturæ. quæ lectio ut nihil habeat absurdi, ita unde sumta sit, nescio. certè cur prior ob cōiecturā loco moueretur, causa

causa fuit nulla. pluresq; adeo existimo viros de victoria, quam de fetu concipiendo feminas consuluisse Idem in *πυλίας* paulo ante inepte uertit, ē confessu Amphitryonum. cum fuerit uertendum, ē truiuo petittum. quomodo *πυλίας* alibi etiā usurpat Plutarchus in Pyrrho. Et in libro de facie in globo Lunæ, *λαμπροῦς τις* *ἡ ποσειδῶν* *ἡ γὰρ πύλας* *ἡ ἀστυς* *ἡ δὲ μέγας*. 781.

684. 3. Si mihi manum.) Archilochi uersus accepi ut finem senarij & integrum de quo non pugno. Eorum quæ sequuntur sententia est, in *ἑδ* particula optandi, & non significationem mutare, sed ita appositum esse, quomodo *δὲ* seorsum positum, implet locum potius, quam significationi aliquid addit. Cuius exēpla duo ponit ipse, *ὁ πόρτος ἀπὸ τῆς αὐτῆς δὲ ἀνδρῶν*. *ὁ πόρτος* nomē est propriū. poetæ Sophronis: cuius extra Plutarchū mētio apud Suidā, Zexas, Stobæū & maxime apud Athenæum. Homericæ sunt Menelai ad Euphorbum Iliad. g. 29. à librario uitiata. Interpres cum se non expediret, usus est hoc cōpendio, ut præterieret re dissimulata. Quinq; post uersibus *Ἄλλ' ἔτι μιν, ἔφη, non ἐφ' ἑλν*. nam hæc Theonem loqui, non Plutarchum constat ex sequentib; rursum post aliquot uersus *μὲν* *ἔχον* *ἑννοῖαν*, noster *μὲν*. Aldinus *μὲν*: sed *μὲν* requiritur.

685. Quæ præterierūt.) *πρότ' ἑντα*, non *πρωτ'* sed *πρότε*. & quæ antè. Explicat Homeri de Calchante uersum Iliad. α. 70.

ὅς ἔδωκε τὰ τ' ἑντα, τὰ τ' ἑντα, πρὸ τ' ἑντα.

686. 7. Quippe qui statuamus. E.) *ἕξμενος δέ*. Aldus *ἕξμενος ὡς δέ*. noster *ἕξμενος δέ ὡς*. Sed nostra lectio plana est, & unā emēdauit ex Aldina litteram. Sed & in sequentibus *ποῖα, ἀφ' ἧς, ποιοῦται* lego, pro *ποῖα, ἀφ' ἧς, ποιοῦται*. quæ mutatio est Grammatica. scribo & *ἑννοῖαν* pro *ἑννοῖαν*, uocabulo insolente. Talia sunt etiam *ἑ* pro *δὲ*, & *ἕξ* pro *ἀπὸ* restituenta. quæ quidem uox ipsi sensui repugnat. nam par *ἕξ* *ἑντα* dicitur, quatenus cum pari compositus imparem procreare nequit. impariū autē duorū *ἀπὸ* *ἑντα* esse par omnino solet: nascitur enim duobus compositis imparibus, in

quibus τὸ γένειον eo nomine inest.

689. 25. Ego præteriens.) παραθών. Hoc requirit sensus, respuit προελθών, quod sefellit interpretem. Cæterum Platonis sententia hîc mutilata refertur de quinque mundis: de qua satis prolixè disputatum est in libro de desectu oraculorum, inde repetet lector. sed & superiora de Baccho & Apolline uitata sunt. Mox νόσμον γεῖ.) Scribendum νόσμων.

690. 34. Tactuiq; renitentem.) παρὰ στήθεσσι δειλὸν ὄντος γεῖ ἀντίτυπον. nescio quid sibi uelit hîc δειλὸς ὄντος, ac superiore uersu ὅτι μὴ δόξω, illud μὴ ociosum, aut uitiosum iudico. & mox pro τὸ ἀψυχον, credo τὸ ἐμψυχον scribendum: & paucis post uersibus, ἔξικω μὲν Græcum non uidetur, fortè ἔξικω μὲν, nam ἔχοντες τὸ ἀψυχον pro ἔχοντες scribendum fuisse liquet.

692. 7. Cum comperisset.) πυνθόμενος φησι. Locus hic mihi admodum est suspectus. Sententia quidem hæc est, Platonem cum in Sophista, tum in Philebo ita de quinque rerum principijs disputasse, ut à se eam rationem excogitatam uellet uideri. Idem autem ei quod Anaxagoræ euenisse. Nam ut is deprehensus est uetustam de Lunæ illuminatione rationem sibi falsò arrogasse: ita multo ante Platonem tempore quandam perspecta quinque principiorum ratione, & apud Delphos consecrassè. Is hîc uocatur (si rectè tamen legitur, quod non credo.) πυνθόμενος proprio nomine. pro φησι, aut φασί, aut φημι apparet legendum. Sed δόξω & falsum est. & unicum fuit ligneum, de quo disputatur, ut ex hoc ipso libro patuit fortè ἀπὸ τούτου τὸ & Et pro ἐν τούτοις ἔφη, legendum ἔφη, uel sequentia docebunt, quæ de sortitione dicuntur, confusa sunt, utique sensu se prodente.

693. 21. Perpeſſionibus & mutationibus obnoxια.) παντῶν γεῖ μεταβλητῶν sic omnino legendum est. Legebatur πανθυάτων μεταβλητῶν, perperam. Itaq; ex Eusebio corriges, atq; omiſſa repones. is enim lib. XI. προσαρ. totum hunc locum ex professo ad uerbum refert. Paulo supra τίω τὸ ἀναπροσαγορεύειν, Euseb. τὸ ἄ. Μὴ δέποτε λέγαν.) & in Aldino, & apud

apud Euseb. λέγειν rectè est, non λέγειν, quod librarius submit-
tens, nūtum loco obtulit. Talia multa inacuias in libris recentibus,
deprauatis, & quasi deficiente industria degenerantib. à bonis
exemplaribus ἱσθαδα quoq; reponere pro ἡτθαδα ex Eusebio. Sed
& alia quædam inde transulimus, mirificè deprauata, & in qui-
bus olim emendandis quanquam coniecturis uerum pœnè eramus
assècti, tamen cōdici Eusebiano maluimus omnia accepta ferre.
quippe hoc tutius.

694. 35. Prius elanguescentibus radijs.) Scriben-
dum ὡς ὁ αὐτὸς βολομένω. legebatur ἀχρὺ quod in αἶψα
cuspidem mutarat Naogeorgus, & in securim Ferronus inter-
pres, & ridiculam fecerant sententiam, atq; hunc miror Eusebij
locum, quem citat, non contulisse cum codice Plutarchiano. Sensus
uerus ita habet: Sicut (inquit) nimis remotam rem insipientibus
neceffe est prius uisus radios euanescere quàm rem perfectè uide-
ant: ita in ipsa temporis consideratione eius noticia nos effugit.
reliqua etiam monstruosè erant corrupta.

695. 30. Extra templa degentes.) ἔξω ἀνατρίβοντας.
nimirum extra templa domi suæ priuatim degentes. legebatur in
Aldino ἔξω ἀνα τρίβοντας. itaq; ille multa mendorum millia su-
stulit corrector, ut hoc præterierit. quod interpretes in iocularium
ut inciderent errorem fecit. Vertit enim exodia terentes alter: al-
ter, exitum sibi procurantes uerè decepti à se aut librario fallacia
compositionis ac diuisionis. Tertia sursum linea ἰδὲ Scriben-
dum pro ἰδὲ, quod nihil est. Sagittarium, hoc est Apollinem,
ἰδὲ uocari, uel ex Sindæ collectancis disci potuit. uide Eustathi-
um in Iliad. o. ad uersum 365.

Ὡς παρὰ τὸν ποταμὸν καματόν γε δῖον.

Notum est ior, ix, &c. solum significare: neq; nostrum est id huc
coactis exemplis docere. Locus Homeri est Iliad. A. 141. de sau-
riati in confusione fœderis Menelao.

Ὡς δ' ὅτε τίς' ἀλγερτα γυν ποίνῃ μίλῳ.

696. 16. Rursumq; seipsum dissipet.) ἀμα σπῶσιν.

uerba hæc non cohærent, neque mendo carent. Refutat autem eâ,
 & quæ supra disputabantur de Apollinis in ignem, & alias res mu-
 tationib. fatalibus, ob quas etiam Dionysus diceretur. pro λατα-
 τέοντας εἰσι γεῖ legcrim libenter γεῖ λατατέοντες ἄς. ταύτη
 ποτὶ τὰ ἔλα.) Sic legendum, non ταύτω. Sed & σωπιθεμένων &
 διαχομένων non sunt recti, uenim tertij casus. Sub finem αὐτῶν
 ἐπινοήσιν.) confusa hæc sunt, & (ut puto) manca.

AB AVTORE ADIECTA.

Fol. 70r. Versu 27. Versus non sunt integri mox Apollini
irasci. lego ἰππύβηται δὲ τῷ Ἀπόλλωνι χάριν. Versus au-
tem sunt Aeschyli, & extant in fine 2. ποιητῶν Platonis. Quod
autem dicitur de sacrificijs tibia carentibus, id autor noster Minoi
acceptum fert in salutaribus praeceptis.

34. 18. Aeris quendam purgationem.) ἀέρος τινα
καθαροσύνη, & τῷ πυρὶ ὁμοία, legendum duxi & scriptum coniectu-
ram meam comprobare deinde comperi.

35. 27. Non copia auri.) Videtur mihi dialogismus esse
cuiusdam opulentum ob diuitias prædicantis beatum, & grauitè
respondentis diuitis. Melius autem sic expressissem: Te copia au-
ri gaudere, baud istos decet. Posteriores senarij sunt mutili.

Fol. 703. Vers. 16. Condimentum enim animi sunt salubria dicta atq; præcepta.

FINIS ANNOTATIO-
num Tomi primi.